

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

**Den sidste mode-sukces,
„jumperen”, og hvorledes den syes.**

Sjelden har nogen modenyhet inden damenes verden gjort saa megen lykke og vakt saa almindelig begeistring som den saakaldte jumper. Og med rette. Denne damebluse eier nemlig tre egenskaper som ellers ikke pleier at forenes naar det gjælder kvindens klædedragt: Den er fiks, den er billig og den er let at sy. Den kan syes av saa at si alle stoffer, der skal yderst litet tõi til, og faconen er saa udmerket uttænkt at de

to stykker papir som den unge dame her paa billedet holder i hændene er de eneste mønstre som behøves til at klippe blusen efter.

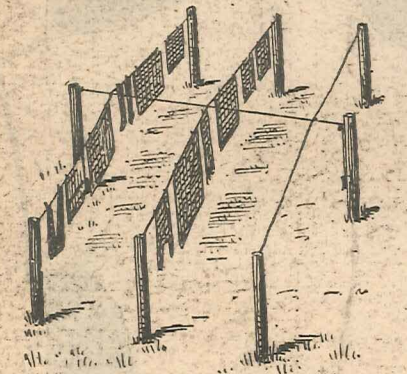
Inde i bladet bringer vi en liten illustrert beskrivelse av hvorledes blusen syes.

Fremgangsmaaten er saa enkel og liketil at enhver som bare kan bruke en saks og en naal kan sy sig en jumper efter den givne anvisning.

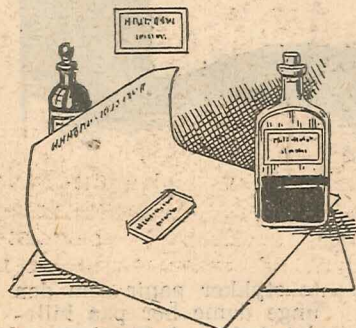
KURIOSITETER

Verdens hurtigst skytende maskingevær kalder amerikanerne dette gevær som nylig er konstruert av general Thompson, der er ekspert i vaabenbygning. Man skal med dette forholdsvis lille og let haandterlige gevær kunne avfyre 50 skud paa mindre end 2 sekunder, sies der, og det paastaes tillike at dette er verdensrekord i hurtigskytning. Konstruktøren har med sin opfindelse særlig hat poliitiets utrustning for øie.

Naar man i Amerika tørker tøj i friluft, bruker man ikke som det ellers mange steder er almindelig at sætte stænger under snorene for at disse kan hæves saa meget at tøiet ikke kommer til at slæbe paa jorden. Man lærer sig derimot ad paa den maate som er antydelt her paa billedet: midtvejs mellem tørkestativets snorstolper staaer der paa hver side en pæl som er ca. 1/2 meter høiere end snorstolperne. Fra toppen av den ene av disse pæler fører en snor under toisnorene over til en trinse, som siter i toppen av den anden pæl, og fra trinsen gaar snoren ned til en saakaldt „knot“, d. v. s. et fremspring hvorom snorene vikles likesom snorene paa flagstænger. Naar tøiet hænges op er denne tværsnor slap. Men naar ophængningen er tilendebragt, strammes tværsnoren og læstes til „knotten“, hvorved samtlige tøisnore løftes saa at tøiet som hænges paa dem ikke kan naa jorden.

Maskinskrevne etiketter er ikke altid saa lette at fremstille, ihvertfald ikke hvis man med maskinskrift skal skrive paa ganske smaa etiketter, da disse ikke er lette at faa til at sitte ordentlig fast i maskinens papirholder. En opfindelse amerikaner har da fundet paa at anbringe etiketten paa et stykke papir av almindelig skrivemaskinformat, idet etikettens fire hjørner stikkes ind i fire med en skarp kniv skaarne aap-

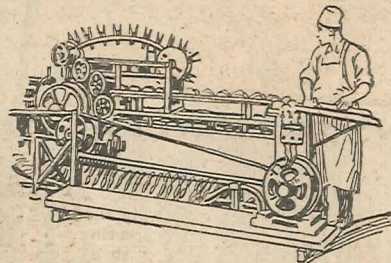
ninger i det store papir, slik som det er vist paa billedet. Papiret med den indstukne etikette kan da sættes i maskinen som ellers, saa at man kan komme til at skrive paa etiketten.

Som et eksempel paa amerikansk reklame hitsættes her nogen ganske smaa og et større billede fra en tegneskole, som tilbyr at lære folk at tegne humoristiske billeder paa en enkel og letvindt maate, nemlig efter den her antydede kvadratmetode, som man faar et flet indblik i ved at se litt nærmere paa de med 1-7 nummererte smaakvadrater og det fuldt færdige resultat nedenunder. Man vil da se hvorledes manden med fuldmaaneansigt hurtig utvikler sig av den i kvadrat 3-viste cirkel.

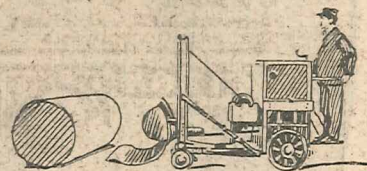
Pengeuddeling under politibevogtning. Paa bordet her, ved hvilket én kasserer sitter placert mellem to politikonstabler, ligger der næsten en halv million kroner. Pengene tilhører en spareforening i London, og billedet er tat den dag da disse penger skal fordeles mellem foreningens 14,000 medlemmer. Rent umiddelbart kunde det se ut som om det var kassererens paalidelighet man ikke rigtig stolte paa siden han skulde ha en politikonstabel paa hver side mens han har med pengene at gjøre. Men politikonstablenes nærvær skyldes hensynet til eventuelle langfinger som kunde snike sig ind sammen med foreningens medlemmer der kommer for at hente sine penger. Bemerk ogsaa revolveren ovenpaa pengehaugen midt paa bordet foran kassereren!

Denne pølsemaskin utfører 15 mands arbeide. Det er en pølsemaskin som ikke aiene hakker og findeler pølseindmaten og stopper pølsene, men ogsaa snører dem av i enkelte pølser av lik størrelse. Man har ogsaa tidligere hat maskiner som kunde besørge alt dette arbeide med undtagelse av den sidste del: opelingen av de enkelte pølser, som derfor helt til for kort tid siden blev besørget ved haandkraft. Vanskeligheten ved at konstruere en maskin til dette arbeide laa i, at pølsemaskinet som oftest er saa skjørt, at det ikke taaler for haard maskinbehandling. Men denne vanskelighet har en oppfunder i Illinois nu løst og maskinen her paa billedet er istand til at fremstille likesaa mange fuldt færdige pølser paa en dag, som der ellers skal 15 mand til for at lage ved haandkraft.

Et brudepar. Bajauerne er et folk som bor i Indien. I gamle dager var bajauerne sjørøvere, nutildags lever de hæderlig som fiskere og perledykkere. Som almindelig er blandt sydens og østens folk indgaaes egteskap i en meget tidlig alder. Bruden paa billedet er saaledes ikke stort over ti aar gammel. Baade hun og den noget ældre brudgom er klædt i festlig bryllupsskrud, som bestaar av kulørt silke med broderede papirblomster og i haanden et silkelommelortkæ. Hennes brune ansigt er sminket hvit, og oienbrynene er trukket kraftig op med sort. Den ganske stilfulde dragts enkelhet understrekes særlig ved at baade brud og brudgom har nakne ben og føtter.

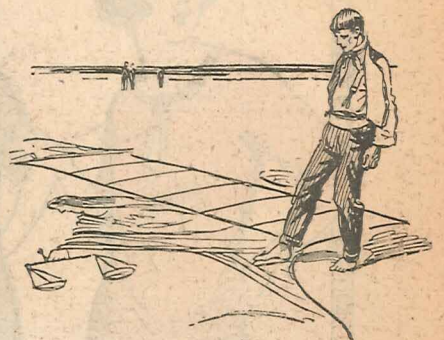

En elektrisk transportautomobil som selv kan ta en tung papirrulle paa flere hundre kilo op fra jorden, transportere den til et andet sted og der automatisk avlosse papirrullen og om det ønskes — stille denne paa den ene side, er her paa billedet vist i det øieblik da elektroautomobilen nærmer sig en tung papirrull for at gripe denne og kjøre den bort. Foran paa den forøvrige ikke meget store transportvogn sitter en eller papirrullenes form boiet, svær jernplate, som kan sænkes saa at forkanten av den naar helt ned til jorden, saa den kan komme indunder papirrullen, hvorefter den løftes saa at papirrullen blir hævet 40-50 centimeter fra gulvet. Alle bevegelsener dirigeres av én mand fra styrepladsen bakpaa elektromobilen.

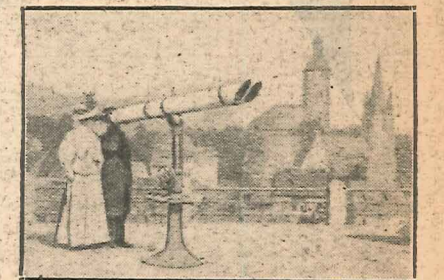

Hvorledes man kan speile egg i en pænde som sættes paa et almindelig bord, og uten at bruke varme, er beskrevet i „Popular Mechanics“ sidste nummer. Metoden som virker ganske forbløffende paa enhver som ikke kjender forkaringen paa den, gaar ut paa, at man under bordet umiddelbart op til bordplaten anbringer en kraftig elektromagnet, gjennom hvis vindinger der føres almindelig vekselstrøm. En duk lægges paa bordet, og det tillates tilskuerne at overbevise sig om at bordet ikke er varmt. Saa slaas et egg op i en aluminiumspænde, som sættes paa bor-

det midt mellem de to magnetpoler, og mens bordplaten stadig forblir kold, vil der i aluminiumspanden opstaa elektriske strømmer i den daarlig ledende aluminium, og disse strømmer vil tilslids oppvarme panden saa meget at egget blir speilet. Man kan for at forøke tilskuernes forbløffelse strø fyrstikker rundt om paa duken saa at det kan sees at bordet ikke noget øieblik er oppvarmet. Det morsomme lille eksperiment virker nærmest som en fiks tryllekunst.

En indianer som utfører sandtegninger med føttene hører til de sikre attraktioner ved et av Englands store badesteder. Med en pinde som er anbragt mellem den kunstnerisk begavede rødhuds tær paa høire fot, utfører han for de interesserte badegjester sine tegninger paa strandbreddens faste, hvite sandtavle, og den kuriose, rodhudede kunstners tegninger er altid viss paa at vække interesse, og det skal ikke være smaasommer som denne merkelige præriens søn paa en sæson kan ta ind ved frivillige bidrag fra badegjestene.

Tvillingkikkerte er opstillet mange steder i Schweiz paa punkter hvor der er en særlig stor og vakker utsigt. For dejen ved en slik tvillingkikkert er den at to paa samme tid kan se det samme landskap og fæste blikket ved de samme enkeltheter, saa at de kan tale sammen om dem og utdype dem for hverandre, likesom der heller ikke, naar der bare er tæe om to, kan bli anledning til at diskutere sporsmaalet om hvem „som skal se først“. Disse tvillingkikkerte som har dobbelt utstyr av linjer og prisme, der særdeles kraftig virkende, idet man med dem kan se enkeltheter i landskapet som er 60-70 kilometer borte.

Melkespand av straa er meget almindelige blandt folkene i Abyssinien. De flettes i mange forskjellige former og størrelser og smykkes ofte paa lok og hanker med smaa, hvite konkylier. Det merkelige ved dem er at de er aldeles tætte, saa at melken ikke kan sive ut av dem, endda der ikke er nogensomhelst beholder ind i dem av glas eller lignende. Tætheten er udelukkende oppnaadd ved en usedvanlig fast og kompakt fletning og er et vidnesbyrd om abyssiniernes overordentlige dygtighet paa dette omraade.

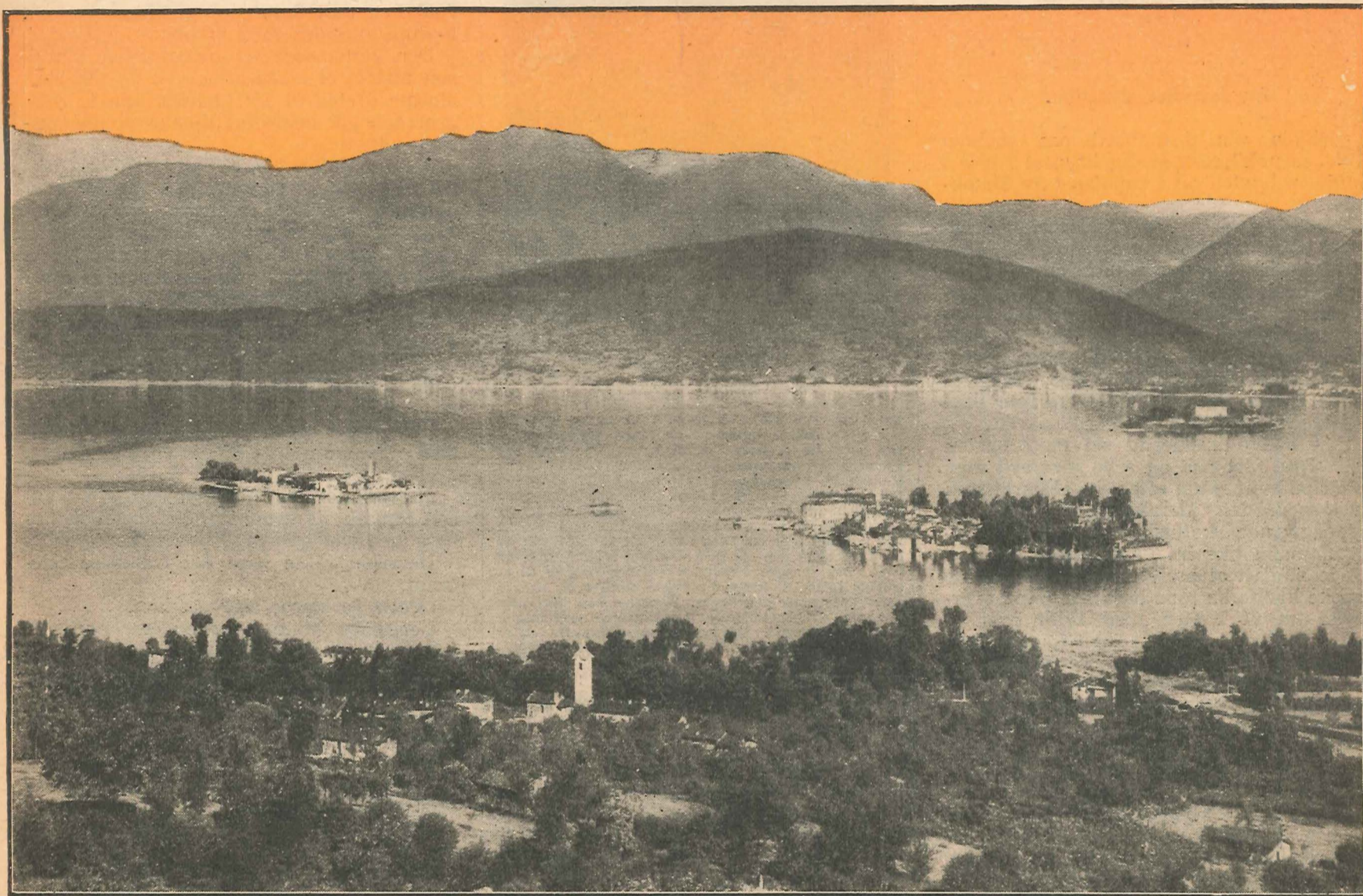
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 21.

Torsdag 26. mai 1921.

45 aarg.

Lago Maggiore med de borromæiske øer et av de yndfuldeste norditalienske landskaper. I forgrunden ser man den største av øerne Isola bella og bak den, bakgrunden, Isola madre eller Isola superiore. Tilvenstre ses Isola dei Pescatori eller fiskernes ø. Øerne var oprindelig kun nakne klipper, men ved at hente over en mængde jord og dække til øerne med den har man, særlig av Isola bella og Isola madre, skapt smaa stykker av et paradys paa jorden.

I de borromæiske øers paradys.

Det er koldt og blaasende mens toget kjemper sig opover toppen av St. Gothard, gjen-

nem tunneller og over broer, fjøhvinden kan være skarp nok og sneen ligger langt ned mot skinneveien, men naar man saa ruter nedover den sydlige del av Alpekjeden og naar man kommer ned til Bellinzona, kjører man like ind i Italien, i vaarens og blomstenes farverike og duftende paradys.

„Isola madre” bor bare nogen faa gartnere og opsynsmænd som passer haverne og det store slot, men paa „Isola dei Pescatori” er der etpar fiskepladser med 100—200 fiskere og deres familier.

Familien Borromæus' slot paa Isola bella, opført i det 18de aarhundre. Den grevelige familie bor paa slotet kun nogen faa uker av aaret. I den øvrige tid staar det aapent for turister. Her er en av Norditaliens bedste malerisamlinger, og i en fløi av slotet ser man endnu de værelser, som general Bonaparte oebodde, da han under det italienske felttog kom herover. Ved trappens fot ligger et par av de merkellige baater med tak over, som benyttes paa Lago Maggiore.

Der er sikkert faa steder paa jorden hvor saa megen naturlig skjønnhet brer sig ut igr vort øie som her ved Lago Maggiore i Lombardiet. Blomstermyldrer frem over hver havemur, hver skrænt, hver grøftkant, sjøens overflate er speilblank uten nogen krusning av vind, husene er malt i gule og røde farver med grønne karmere. Farvesansen synes i det hele at ligge befolkningen i blodet. Baatene er malt med livlige farver og glæden ved sterke kulørte strækker sig like til de gule og blaa lapper man opdager paa knærne av etpar hvite bukser som bæres av æseldriveren der syngende gaar forbi mens han holder æselet i halen. Kommer man saa over paa de borromæiske øer, som ligger ute i sjøen, kan man for nogen øieblik virkelig tro sig hensat til paradys. Oprindelig var øerne nakne klipper, men familien Borromæus som eier dem og meget andet gods her ved sjøen, lot enorme masser av jord føre over paa dem og skapte paa den maate de skjønneste terrassehaver som er rene vidundere av havekunst. Paa de to største øer: „Isola bella” og

Paa Isola bella er der anlagt de skjønneste haver som i terrasser hæver sig op til over 30 meter over sjøens overflate. I det milde, varme klima har man her faat baade pepper- og laurbær-, kamfertræet og mahognitræet til at trives, og om sommeren rhododendron og kamelier. Op langs terrasserne staar mellem det grønne hundreder av marmorstatuer og stenvaser, og det vrir'er med hvite paaflugler langs havegangene.

Den grevelige familie bor paa øerne bare nogen faa uker om aaret, men man er meget gjestfri mot alle turister som altid efter et besøk paa øerne kommer tilbake med favnen full av rhododendron og kamelier, med nogen fjær av hvite paafugler som findes derover og som lever det herligste liv i solsteken paa de blomsterfylde terrasser, — og tilsidst med erindringene om at ha set noget av Italiens skjønneste natur.

Den mægtige fiende.

Av
Guy Thorne.

(Forts.)

XI.

En fortvilet situation.

Klokken var ti ombord paa yachten „Sarnak” som stadig krydset rundt i Sandown bugten og i nabolaget av Shanklin.

Kvartermesteren Mac Andrews var bedøvet efter det voldsomme shok han hadde faat, men han var ikke kommet alvorlig tilskade. Han var kommet op paa overflaten av vandet paa den motsatte siden av motorbaaten som hadde halt Douglas op og var kommet et stykke bort da den unge mand blev fundet. Mac Andrews hadde derfor ikke set dette og ante ikke at hans ledsager var reddet.

Han hadde imidlertid set motorbaaten sætte full fart paa og seile mot syd med en stripe hvitt skum efter sig, akkurat som en torpedobaat. Manden var en forsiktig, agtpaagivende skotlænder som hadde været sjømand like fra ungdommen, og han hadde undlatt at prae baaten, selv om de kanskje kunde ha hørt ham. Han var overbevist om at baaten med fuldt overlæg hadde seilt paa jollen — han forstod ikke av hvilken grund, men han var sikker paa at det forholdt sig slik. Han var en god svømmer og efter store anstrengelser — for hans ene skulder og arm hadde faat et haardt slag av motorbaatens agterende — naadde han endelig bort til „Sarnak”.

Faldrepstrappen var nedsænket. Mac Andrews hadde klynget sig til dens nederste trin og hadde med en voldsom anstrengelse faat svunget sig op fra vandet. Førstestyrmanden var paa dækket og hadde hørt mandens rop, og fem minutter efter fortalte kvartermesteren sin tragiske oplevelse til den høie, alvorlige, orientalske prins som talte saa flytende engelsk og idetheletat var en saa tiltalende mand at baade officerer og mandskap paa yachten fandt at det var skam og skade at han ikke var født hvit og engländer.

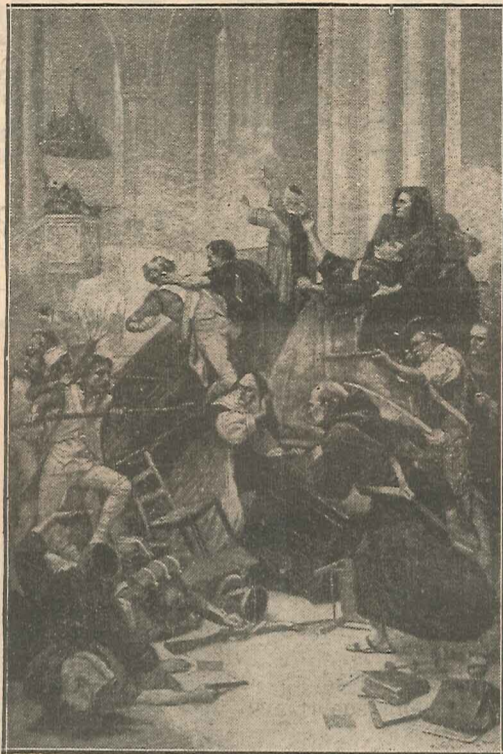
Merkelig nok satte hverken Harrison eller Sir Charles denne hændelse i forbindelse med Ogilvey.

Det forekom dem at være hjernesvind av den forskrækkede kvartermester at en motorbaat med overlæg hadde rendt dem isenk. De trodde at et eller andet lystfartøi fra et av de store hoteller langs øens kyst uten forsæt hadde seilt paa baaten, fordi dets mandskap hadde været mer eller mindre beruset — denslags ting hændte saa ofte, og likesaa almindelig var det at de som var kriminelt ansvarlige for et ulykkestilfælde, flygtet saa fort som mulig fra ulykkesstedet.

Yachtens store dampbaat, dens motorbaat og alle robaatene blev bemannet og bugten blev undersøkt paa kryds og tvers.

Alt hvad man fandt var nogen flytende vrakstumper av jollen, og efter flere timers frugtesløs efterforskning blev general Ward og Harrison nødt til at indrøm-

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Saragossa stormes.

Efter maleri av H. Piffard.

Napoleon, som søkte at lægge flest mulig land ind under Frankrikes overmagt og skape kongeriker til sine slegtninger, hadde ogsaa kastet sine øine paa Spanien, og det lyktes ham i 1808 at fortrænge den bourbonske kongefamilie fra tronen og at gjøre sin bror Josef til Spaniens konge. Men Spanierne vilde ikke flinde sig i fremmedherredømmet, der utbrøt oppør overalt, og baade om sommeren 1808 og i februar 1809 kom det især om byen Saragossa til forbitrede og blodige kampe som ialt skal ha kostet 50,000 mennesker livet. Den spanske gelstlighet var den ivrigste til at opildne folket til kamp, og baale munker og nonner saaes kjæmpende i rækkene. Kampene blev ført inde i husene og klostrene, og hver fotsbrex jord maatte erobres med blod. Det er en kampscene fra et av Saragossas klostre som Piffards maleri her viser.

me at der var usigelig litet haab om at finde Douglas.

Natten blev tilbragt i smertefuld taushet. Sir Charles hadde lukket sig inde i sin kahyt. Walter Harrison gik hele natten op og ned paa dækket som bytte for en sorg han aldrig før hadde kjendt maken til.

og Beatrice — de kunde ikke holde den sørgelige begivenhet skjult for hende, men fortalte hende det saa skaansomt som mulig, og de sa hende at der var endnu haab, for Douglas var jo en udmerket svømmer og hadde sandsynligvis naadd land, før man hadde begyndt at lete efter ham — osv. Men hun var faldt i en dyp besvimelse, og da hun kom til sig selv igjen laa hun taus hele natten og stirret med stive, taareløse øine op i taket av kahytten.

Fem minutter over ti kom Harrison op paa dækket. Han hadde sovet litt utpaa morgensiden, men han saa frygtelig daarlig ut i dagslyset og den straalende morgensol.

Alt syntes at være haabløst. Netop som alt saa ut til at gaa saa godt, netop som alle deres dristige foretagender saa ut til at skulle kronnes med held, hadde han mistet den ven han hadde sat størst pris paa her i verden. Ensom som han var — han hadde aldrig følt tilbøielighet til at gifte sig og til nu hadde han heller ikke hat raad til det — hadde han skjænket Douglas Ward al sin kjærlighet, og derfor syntes han nu at livet ikke længer var værd at leve.

En tynd, ung mand med et blekt, litt sykelig, men intelligent ansigt kom netop op fra det underste dæk med et papir i haanden.

Det var Cameron, den unge mand som

passet den traadløse telegraf, og idet han kom bort imot Harrison saa denne et uttryk i hans ansigt som fik ham til at utbryte ængstelig:

„Hvad er det, Cameron — noget nyt?”

I første øieblik kunde den unge mand ikke tale; han snappet efter pusten og hans øine skinte med en feberagtig glans.

„Ja, Sir,” stammet han endelig, „gode nyheter. Mr. Smith er frelst. Der er kommet traadløst telegram fra Southampton. — Læs det, Sir.”

Harrison rev telegrammet ut av den unge mands skjælvende hænder.

„Douglas frelst og i min varetægt. Sæt full fart mot Southampton, hvor bud vil komme ombord med brever. — Ogilvey.”

Den forbausede telegrafist hørte Harrison utstøte et utrop av skræk og saa ham storme avsted til Sir Charles' kahyt. Telegrafisten gik langsomt tilbake til telegrafrummet.

„Jeg er sikker paa at han blev forskrækket over noget,” mumlet han ved sig selv; „kanske var det et utrop av lettelse, men —” han rystet paa hodet, satte sig paa sin plads, tok apparatet over ørene og avventet saaledes om morgenen skulde bringe flere overraskelser.”

Walter fandt Sir Charles vandrende op og ned i sin elegante kahyt.

„Sir Charles,” sa han, „jeg har baade gode og daarlige nyheter — Douglas lever —”

Den gamle officer svingte sig rundt paa hælen som om han hadde faat et skud i ryggen.

„Lever min søn?” utbrøt han. Hans ansigt fortrak sig krampagtig i nogen sekunder, men saa gjenvandt han likevegten.

Harrison rakte ham det traadløse telegram.

„Dette forklarer alt!” sa han.

Generalen læste det med stor opmerksomhet to ganger igjennem.

„Hm —” sa han, „jeg hadde ret. Ingensteds er vi sikre for denne mands skjændige efterstræbelser. Men saalænge der er liv er der haab.”

Han trykket paa en elektrisk knap, og i det samme traadte hans indiske tjener Ghanzi ind i kahytten.

„Be kaptein Charringdon om at komme ned til mig,” sa han.

Ghanzi bøide sig og forsvandt. Litt efter kom kapteinen ind. Han var en hvithåret, kraftig mand, men hans friske, veirbitte ansigt bar tydelig spor av nattens frugtesløse undersøkelser. Sir Charles vendte sig mot ham og sa:

„Sæt full fart for Southampton, kaptein, og kast anker saa nær moloen som mulig.”

„Skal ske, Deres høihet,” sa kapteinen, og fem minutter efter skjød den store yacht med full fart gjennem vandet i retning av Ryde, Spithead og Southampton.

„Sarnak” kastet anker i nærheten av Hythe, omtrent ved Netley Abbey. Beatrice var sat ind i situationen; baade generalen og Harrison hadde anset det for umulig at skjule det for hende.

Den maate hvorpaa hun mottok efterretningen forbauset dem.

„Ingen av os vet hvad der skal hende,” sa hun. „Men nu da jeg vet at min kjære Douglas er ilive og uskadt frygter jeg ingenting. Førte han mig ikke bort fra dette uhyre i menneskeskikkelse paa trods av alle forsigtighetsregler? Jeg er sikker paa at Douglas nok vil overliste dem endnu engang.”

De to mænd forlot hende, litt trøstet av hendes ord, men allikevel opfyldt av de værste anelser.

Straks efter middag saaes en liten baat komme i retning fra Cowes. En enkelt færgemand rodde den, og agterut sat en undersætsig mand.

Harrison var den første til at opdage manden i kikkerten. Han vendte sig om mot Sir Charles.

„Jeg er sikker paa at det er Ogilveys sendebud,” sa han, „skjønt jeg aldrig før har set ham.”

Baaten nærmet sig fort yachten og færgemanden praiet kvartermesteren idet baaten svingte om paa siden av „Sarnak” og la til.

Etpar mand skyndte sig nedover faldreppstrappen og kastet et taug til færgemanden, og passageren steg langsomt opover trappen til dækket. Han hadde pjusket rødt haar og moustacher og et veirbitt ansigt. Næsen var underlig opsvulmet paa hver side og han var klædt i en mørkeblaa lersretsdragt.

„Jeg skal tale med prins Pertab,” sa han med sin brede, skotske akcent.

Harrison kom bort til ham.

„Kom ned i kahytten,” sa han. „Denne vei!” Et øieblik efter var han, Sir Charles og den fremmede alene i kahytten.

„Jeg har et brev til Dem,” sa den fremmede.

„Hvem er det fra?” spurte Sir Charles.

Manden la haanden bak øret.

„Hvad behager?” sa han.

„Jeg maa fortælle Dem at jeg er døv!”

„Hvem er det fra?” ropte Harrison.

„Det vil De se av brevet,” svarte manden tørt.

Sir Charles aapnet konvolutten og tok ut et maskinskrevet ark.

Han læste:

„Douglas er i min magt. Han er paa et sted hvor det er umulig for Dem at finde ham. Beatrice er i Deres magt, og jeg kan ikke naa hende. Mine hensigter kjenner De. De har hittil meget kløgtig overlistet mig, men nu holder jeg trumfen paa haanden. Jeg lægger den paa bordet. Hvis Beatrice ikke er kommet tilbake til mig inden fire og tyve timer, og De har oppgit alle fordringer paa Sarnaks regentskap, vil Douglas komme til at ende sin hittil behagelige eksistens paa en meget ubehagelig maate. Dette er mit ultimatum. Medmindre Deres svar er tilfredsstillende sætter jeg mig ikke mer i forbindelse med Dem. Hvis det imidlertid er tilfredsstillende skal jeg meddele Dem hvorledes ombytningen skal finde sted. — Husk at De er absolut hjelpeløs og at alle Deres planer ikke har hjulpet Dem noget. — De maa træffe Deres endelige valg idag.”

Sir Charles rakte brevet til Harrison med en stønnen.

Harrison læste det uten at fortrække en mine; saa trak han generalen bort i et hjørne av kahytten.

„Vi maa diskutere saken nøiere,” hvisket han. „Manden maa bli her foreløbig. Opphold ham med samtale saa godt De kan, bare i nogen minutter. Jeg vil opsøke Mac Andrews og gi ham ordre til at føre manden ned i mandskapsrummet og prøve at løsne hans tunge ved hjelp av whisky.”

Ti minutter senere møttes Harrison og

Under slegtens træ.

—o—

Aa, hvilken duft! Nu blomstrer det gamle epletræ, som oldefar har plantet for længe, længe siden. Jeg sitter i dets skygge, hvor skrænten yder læ, og drømmer mig i stilhet tilbake gjennem tiden, — tilbake til de tider, da oldefar gik ud i haven — just en maidag med sol og sang som denne — og satte dypt i jorden det lille, spæde skud, hvis grener nu som buer fra hæk til hæk sig spænde.

Saa nænsomt vinden favner det hvite blomsterflor, hvis skjønhed øiet nyder som farveharmonier, maaltrostens muntre triller og humlens brumlekor dypt i mit indre en bunden sang befrier. Jeg tænker, oldefar har følt den samme fryd som jeg i denne time, mens glad jeg haven gjester, hvor har hans hjerte banket i takt til hver en lyd, som føies nye klange til sommerens orkester.

Og varsomt har han favnet den ungmø som blev hans, med hvem han netop hadde sit eget bosted grundet; foran dem laa jo livet i vaarens gyldne glans, vort korte liv av solskin og skygge sælsomt tvundet. Dog, skyggen saa de neppe. Saa glad og frydefuld han spillede sit aasyn i hendes øine klare. Den abild som de plantet i havens brune muld var pantet paa en lykke som stedse skulde vare.

De tunge grener svaier for vindens aandedræt, og blomstersneen drysser paa mine klær saa sorte, mens tanken gaar i kredsgang omkring hin silhouet, som endnu vogter mindet om to som længst er borte, — de to der plantet træet som trofast aar for aar har glædet efterslegten med frugter, faste, røde. — Jeg vet, vi er nomader, jeg vet at alt forgaar, men ved vort virke skaper vi læ for nytids grøde.

A. K. O.

Sir Charles i den sidstes kahyt. Generalen var likblek under den sminkede hud og øinene skinte med en overnaturlig glans.

„Naa, hvad skal vi saa gjøre, Sir?” spurte Harrison i en forhaabningsfuld tone. „Har De fortalt Miss Anstruther om brevet?”

Sir Charles rystet paa hodet.

„Jeg har ikke fortalt hende noget, Harrison,” svarte han, „men jeg har tat min beslutning.”

„Og den gaar ut paa?”

Sir Charles knuget sine magre, brune hænder sammen og øinene lyste.

„Harrison,” sa han. „Sarnak med alle dens millioner av indfødte er i mine hænder. Jeg kan utnævne mig selv til rajah, jeg kan omtrent gjøre hvad jeg vil efter bestemmelsene i det forseglede testamente. Som De vet kjender jeg Ogilvey godt nok til at vite at der ikke er nogen utvei til at rive min søn ut av hans hænder før han er død. Vi er en gammel familie, Harrison, og jeg mindes ikke at et eneste medlem av vor slegt nogensinde har undlatt at gjøre sin pligt. Douglas, min elskede søn, maa dø. Hvis han er — og det anser jeg ham for at være — en egte Ward, gjør han det for Beatrices skyld, som han elsker, og for den saks skyld som han tjener. Jeg selv har mange ganger vaaget mit liv paa kamppladsen. Douglas — det er jeg overbevist om — gir med glæde sit liv for at Ogilvey aldrig mer skal faa magten paa Sarnak, og for at Beatrice kan komme paa Sarnaks trone.”

Harrison tumlet tilbake med skrækslagne øine.

„Gir De Dem, Sir Charles?” utbrøt han. „Gir De Dem?”

Den gamle mand bøide hodet. „Det er skjæbnen,” sa han. „Skjæbnen har været for sterk for mig. Likesom Abraham ofret sin søn er jeg rede til at ofre min.”

„De glemmer, Sir,” sa skuespilleren, „at Abrahams offer ikke blev mottat. De glemmer ogsaa at jeg som Deres og Douglas' forbundsfælle i denne sak ogsaa har et ord med i laget. Jeg har en plan, Sir Charles.”

„Har De fundet en utvei?” utbrøt den gamle mand og grep sterkt bevæget Harrison i armen.

„Ja, en meget god utvei, Sir Charles. — Kanske lykken ikke er med mig, men jeg er villig til at vaage alt. Det avhænger fuldstændig av mig selv — av min kunst som skuespiller! Jeg sætter mit liv ind paa at frelse Douglas og bringe ham tilbake til Beatrice.”

„Hvad mener De? Hvad i alverden mener De?”

Walter la sin haand paa Sir Charles' arm og hvisket noget i øret paa ham. Den gamle mands brunmalte ansigtstræk skiftet uttryk, og en ny glans — ikke fanatismens — bredte sig over dem.

Endelig sa han:

„Walter Harrison, dersom De utfører denne storslagne plan vil millioner av mennesker — enten de saa er hvite eller farvede — velsigne Deres navn for alltid.”

Harrison trak paa skuldrene.

„Det er ikke negrene jeg tænker paa,” sa han rolig. „Det er Douglas, Sir Charles, og Beatrice.”

„Hvad vil De gjøre nu?”

„Jeg vil be Dem møte mig igjen i kahytten om to timer, Sir Charles. Foreta Dem ingenting i mellemtiden. Imens kan De gi ordre til at færgemanden fra Cowes kommer ombord og faar noget at drikke.”

„Jeg overlater alt i Deres hænder, Harrison,” sa Sir Charles. Saa forsvandt pludselig hans tilkjæmpede ro og med en høitidelig gestus strakte han hænderne ut mot Harrison.

„For Guds skyld, frels min søn! For Guds skyld, frels Sarnak, hvis De kan!”

„Jeg skal gjøre mit bedste,” svarte Harrison og skyndte sig ut av værelset.

Sir Charles tilbragte ventetimen i en tilstand av angst, smerte og spænding som han aldrig før hadde følt maken til.

Han gik ind til Beatrice Anstruther i hendes kahyt og fortalte hende at alt gik godt. Og saa ventet han i feberagtig spænding med uret i haanden. Den avtalte time oprandt og han skyndte sig langs dækket til kahytten, steg nedover den brede trap med dens skinnende messingrækverk og kom ind i kahytten.

Harrison var der ikke, men den lille enfoldige, døde manden som hadde bragt brevet sat ydmygt i nærheten av døren med hænderne foldet over maven og med et tomt, stupid uttryk i øinene.

„Hvad bestiller De her?” spurte Sir Charles irritert.

Manden for op og la haanden bak øret.

„Hvad behager?” sa han.

„Hvad — bestiller — De — her?” skrek Sir Charles.

„Jeg venter,” svarte den rødhaarede kort

paa sit brede skotsk. „Jeg har været her ombord paa baaten i over to timer og nu synes jeg det er paa tide at jeg fik svar paa mit brev.”

„Vent her,” skrek Sir Charles like ind i øret paa manden. „De skal faa Deres svar om ikke længe.”

Han gik bort til døren, og han havde lagt haanden paa dørhaandtaget da det pludselig gav et voldsomt sæt i ham. Han hørte en stemme si:

„Bli her, Sir Charles.”

General Ward vendte sig om med stirrende øine.

„Harrison,” sa han og saa sig omkring. „Hvor er De? Hvor er De? Hvor er De skjult? Hvad betyr dette?”

Der kom intet svar. Han kunde ha svoret paa at det var Walter Harrisons stemme, som hadde tiltalt ham, men han kunde ikke se spor av ham noget sted.

Den rødhaarede skotlænder reiste sig.

„Det er godt, Sir Charles,” sa han rolig. „Jeg vilde bare prøve min forklædning overfor Dem.”

Sir Charles tumlet tilbake. Et øieblik blev han overvældet av en sælsom frygt som om han stod overfor noget overnaturlig og ufattelig.

„Store Gud!” var alt hvad han kunde si. „Er det Dem, Harrison?”

Harrison nikket.

„Fra min ungdom,” sa han med sin naturlige stemme, „har jeg studert maskeringskunsten. Det lyder kanskje indbildsk, men jeg tror ikke at der — med undtagelse av Willy Clackson — findes en mand i England som forstaar kunsten saa godt som jeg. Jeg kan omtrent forvandle mig til hvad det skal være. Jeg gik nylig ut i dagslyset blandt mine venner og kammerater uten at bli gjenkjendt, for jeg er ogsaa istand til at forandre stemmen. Da jeg gik ombord paa yachten tok jeg med mig min største skat. Det er en spesielt konstruert „maskeringskasse” — den har ikke sin make i verden — jeg har været aar om at faa den fuldkommen. Den indeholder alle mulige farver og andre ting til maskering som er resultatet av personlig erfaring. Paa denne basis er det nu jeg vil forsøke at frelse Douglas. Den virkelige budbringer befinner sig i min kahyt, forsvarelig bastet og bundet og bevogtet av Mac Andrews, som jeg maatte sætte litt ind i saken og som er absolut paalidelig. Jeg har faat litt ut av manden, men det er ikke meget; jeg tror forresten at jeg vet nok til at kunne føre mit foretagende igjennem med held. Jeg er godt bevæbnet med en Browningrevolver og adskillige patroner. Jeg viker ikke tilbake for noget.”

„De har altsaa faat manden til at røbe noget?” spurte generalen ivrig.

Harrison nikket.

„Whiskyen kunde ikke løsne hans tunge,” svarte han, „derfor maatte jeg desværre gripe til andre midler. Jeg avskyr denslags ting, men siden det gjælder liv og død hadde jeg intet valg.”

„Hvad mener De?”

„Et tændt lys utrettet hvad overtalelser ikke kunde utrette,” svarte Harrison rolig. „Han er ikke videre saaret, men han er forfærdelig ræd. Jeg fik vite at Ogilvey befinner sig paa et øde sted paa øen Wight. Manden vet ikke engang dets navn. Han er yderst enfoldig. Han vet at en eller anden blev ført dit en mørk nat, men mer vet han ikke. Jeg fik ut av ham at naar han kom tilbake til Cowes med svar paa brevet skulde han gaa til et vist vertshus, hvis navn jeg kjender og der faa nærmere

instruksjoner av chaufføren paa den automobilen som bragte ham til byen.”

„Naar vi nu vet saa meget er der saa ingen anden utvei?” spurte generalen hurtig. — „Kunde De ikke følge efter automobilen og saaledes opspore Douglas' opholdssted?”

Harrison rystet paa hodet.

„De kan være sikker paa at der er sørget for at den mulighet er udelukket,” sa han. „Det vilde ødelægge alt om vi viste os i Cowes for at gjøre forespørsler eller leie automobil. Nei, der er bare en utvei. Ogilvey kjender mig naturligvis; men jeg tror at ikke engang hans skarpe øine skal kunne trænge igjennem denne forklædning. Før jeg maskerte mig talte jeg over en time med budbringeren hvis døvhet forresten er et meget verdifuldt aktiva i saken. Jeg er snar til at tilegne mig andres manerer, og dialekten falder mig ikke vanskelig. Jeg studerte mandens gang og hvis min hukommelse ikke slaar feil vil ikke engang Ogilvey faa mistanke til mig. Og De maa huske paa, Sir Charles, at en slik forvandling kommer ganske uventet; for Ogilvey kjender absolut intet til mine evner i den retning. Og jeg tror ikke at selv den skarpeste hjerne vil tro paa muligheten av en slik maskering.”

„Det er vidunderlig, vidunderlig!” sa Sir Charles og stirret vantro paa manden som sat like overfor ham. „Selv Deres hænder er forvandlet. Neglene er sorte og hændene ser grøvere ut — og De har jo skaaret Dem — har De ikke?”

Han pekte paa baksiden av Harrisons ene haand.

„Jo, med en barberkniv,” lød svaret. — „Denne manden, hvis navn er Sandy Campbell, hadde skaaret sig i haanden. Om en times tid vil mit saar se akkurat likedan ut som hans.”

„Det er genialt — virkelig genialt!” sa Sir Charles. „Og Deres øine ser mindre ut og er røde og oppustet akkurat som mandens.”

„Ja, det var let gjort,” svarte Harrison. „Det besørget jeg ved hjelp av en sterk borsyreopløsning, og næsens oppsildede form skyldes den omstændighet at jeg har stukket en vatdot op i hvert næsebor — hvilket ogsaa gjør at stemmen blir mattere. Men nu er der ikke tid til videre forklaringer. Brevet til dr. Ogilvey maa skrives.”

„Vi maa forhandle —” sa general Ward.

„Det kan vi ikke,” svarte den andre. „Ogilvey sier bestemt at svaret skal være ja eller nei, ellers tar han det for at være nei.”

„Da maa vi altsaa si ja,” svarte generalen, „skjønt alt i mig oprøres ved at gaa ind paa denne djævels forslag.”

„Jeg tror ikke vi skal si ja,” svarte Harrison, „derved løper vi for stor risiko. Dersom vi sier ja kan vi være forvissset om at Douglas ikke blir utlevert til os før Beatrice igjen er i Ogilveys hænder. Vi vil ikke vinde noget ved det. Men dersom vi sier nei og Ogilvey gjør forsøk paa at utføre sin hevn, saa trær jeg til og forhindrer det. Paa en eller anden maate skal jeg vogte paa ham hvor han gaar og staar. Om det saa blir i sidste øieblik skal jeg forhindre dette mord eller ogsaa dø under forsøket. Alt avhænger av et eneste terningkast. Det maa staa os klart at vi maa handle efter det.”

Generalen rakte haanden frem.

„De er den sandeste og bedste ven et menneske kan ha, Walter Harrison,” sa han med en stemme som var hæs av sindsbevægelse. „De elsker min søn. Gaa

og frels ham — og Gud være med Dem. Nu vil jeg gaa ind i min kahyt og be!”

Ti minutter efter rodde færgemanden tilbake til Cowes, og i agterstavnen av baaten sat en skidden, liten rødhaaret skotlænder og røkte paa en kridpipe.

XII.

I kjelderen.

Dr. Ogilvey og hans frue sat i det gamle hus i Niton i et værelse der var møblert som bibliotek.

Det var i virkeligheten et meget almindelig værelse. Bøkerne i hyldene var av ældre dato. Teppet var slitt og stolene ingenlunde ny.

Dr. Ogilvey saa paa klokken. Den var næsten tre om eftermiddagen, og han trampet utaalmodig med foten i gulvet.

„Undres paa om den tosken Sandy skulde ha begaaet en dumhet?” sa han. „Kan Sir Charles ha foretat sig noget som vi ikke har forutset?”

Mrs. Ogilvey rystet paa hodet.

„Det er umulig,” sa hun, „vore planer er jo lagt tilrette med den største omhu.”

„Sandy har været borte i flere timer,” sa doktoren tankefuldt.

„Naturligvis, James,” svarte hans kone med en nervøs irritation i stemmen som vidnet om at ogsaa hun befandt sig i stor spænding. „Du maa da skjønne at de maa overveie saken en stund. Det er jo ikke noget de kan ta bestemmelse om i en haandevending.”

Hun lo med en grusom latter og derefter fulgte der en lang taushet.

Pludselig løftet Mrs. Ogilvey sit vakre hode.

„Hør,” sa hun, „er det ikke bilen som kommer?”

Ogilvey reiste sig fra stolen ved skrivebordet og gik bort til vinduet. Lyden av en motor hørtes nu tydelig og et øieblik efter saaes en liten automobil svinge op paa veien som førte til huset. Sandy Campbell sat ved siden av chaufføren og røkte paa en kort, sort pipe. Da vognen stanset klatret han rolig ned, aapnet haveporten og gik langsomt opover grusgangen.

„Kom straks ind i biblioteket, Sandy!” skrek Ogilvey ned til ham.

Den enfoldige skotlænder nikket, aapnet døren til forstuen, vagget gjennem hallen og kom med et flygtig nik ind i biblioteket.

„Jeg gik ombord paa baaten slik som De sa, og der fik jeg etpar glas whisky. Jeg maatte vente længe, og saa gav de mig et brev.”

Han stak haanden i lommen og trak op en konvolut.

„Det er godt!” skrek Ogilvey med sin mægtige stemme. „Du har baaret dig utmerket ad og jeg er meget fornøiet med dig! Din søster er nede i landsbyen for at gjøre indkjøp. Gaa ned i kjøkkenet og avvent videre ordrer. Hvis du vil ha noget at drikke, staar der en flaske whisky i spisestuen.”

„Jeg sier tak,” sa Sandy og vagget ut av værelset litt ustø i gangen.

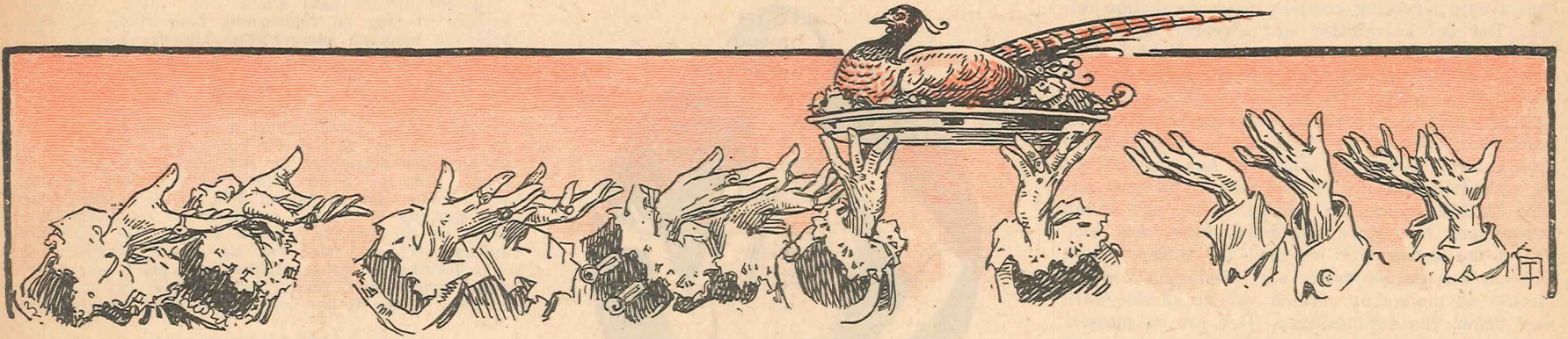
„Han er halvfull,” sa Mrs. Ogilvey.

„Saameget desto bedre,” svarte hendes mand; „jeg sendte Janet ned til landsbyen for at vi skulde være alene.”

Hans store hænder skalv av sindsbevægelse og han rev op konvolutten.

Han læste brevet med en truende mine og rynkede bryn.

(Fortsættes.)

Fra haand til haand gik fatet med kongens mat, fra kjøkkenmesterens til paladskapteinens, fra tredje, anden og første kammerherres haand til overhofmesteren, for den endelig naadde op til kongen selv.

Ved kongens taffel.

Syv skarpe kanonskud fra slotsgaarden fortæller folket at nu gaar kongen tilbords. I det samme begynder musikantene paa forhøningen eller bak teppet ved væggen at spille, kongen kommer ind og sætter sig ved bordet hvor der er to meter aapen plads paa begge sider av hans stol, en kaptein og fire officerer av slotsvaktens er gaaet i forveien og stiller sig nu bak stolen, derpaa kommer hofherrene, officerene og kammerherrene, kongen sætter hatten paa hodet, de andre beholder sin i haanden og kongen tar med to fingre om sit glas. Det er signalet. To diabanters sætter trompeter for munden og blaaer et skingrende signal, og nu er det kongelige gjestebud begyndt. Gjestene kan sætte sig. Vi er tilbage i det 17de aarhundredes slutning, hoffets og enevoldskongenes gyldne periode og vi overværer at kongen spiser fra galleriet i slotssalen.

Det er næsten komisk at tænke sig at et slikt instrument som vi nu ikke kan tænke os at undvære, gaffelen, først blev indført slutningen av det 16de aarhundre. Før den tid blev maten baaret ind paa store, flate fat og gjestene rev saa hvert sit stykke til sig med fingrene og skar det op med dolken man altid bar hos sig. Mellem hver ret blev der baaret boller med vand rundt som man dyppte hændene i for at faa sausen skyllet av sig. De gaffelen blev opfundet ved de italienske hoffer erklærte flere hofmænd den for overflødig da man nu var blit opdrat til ikke at bruke mer end tre fingre naar man spiste. Ogsaa duken kom temmelig selet paa mode, men da den var indført overdrev man ofte bruken av den og skiftet duk mellem rettene. Til langt op i det 16de aarhundre spiste man paa grove lerfat. Nu kom service av sølv og guld i bruk. Servietter er ogsaa en sen opfindelse. Man tørket fingrene paa bordduken eller i sin „næseklut“. Man tror at servietten blev opfundet samtidig med at folk begyndte at snuse tobak. Da kunde man ikke godt tørke fingrene i næsekluten mer. Ved et gjestebud som blev git i Nürnberg i 1648 i anledning av den westphalske fred gik der store haandklær rundt til gjestene. Det var en begyndelse til servietten som først kom i egentlig bruk henimot slutningen av det 18de aarhundre.

Trompetene smelder atter ut en fanfare; det høitidelige øieblik er kommet da maten bæres ind. Først gaar en kammerherre frem i salen og roper: „Kongens mat kommer!“ Og derpaa kommer den lange kortege. Den aapnes av to av paladsvaktens gardister med karabiner paa skuldrene, og efter dem kommer 8 kammerjentene fulgt av 30—40 lakeier, som alle bærer sølvfat med rettene paa. Efter dem følger saa over- og underceremonimesteren, de adelsmænd som skal gjøre sin opvartning idag, brødmesteren, mundskjænken, overkjøkkenskriveren, overkjøkkenmesteren, sølvkammerforvalteren og generalkontrolløren. Alle disse personer som har en høi rang ved hoffet er iført uniformer som skinner av guld og farver. Der skarpe forskjell som nu raader ved et hof mellem den tjenende stand og hoffets herrer var ikke saa utpræget i gamle dage. Det var meget almindelig at adelsmænd gjorde tjeneste baade i den ene og den andre stilling, og at paa den aaden side en av kjøk-

kenets eller forstuernes funktionærer kom ind ved selve kongens bord. Et minde herom har man endnu i titler som kammerherre, kammerjunker, kammeranger og kammermusikus. Det „kammer“

at bli forgit, og det var da hofmændenes pligt eventuelt at dø for kongen. Med vinen var noget lignende tilfældet. Naar kongen ved et tegn viste at han ønsket at drikke, traadte den kongelige mundskjænk frem. Han hadde vinen i en kande og før han skjænket i kongens bæger dyppte han krummen av et stykke hvetebrød i vinen og spiste den. Først da var man sikker paa at der ikke var gift i vinen og kongen kunde hæve sit bæger og drikke. Alle de andre ved bordet reiste sig, trompetene gjaldet og kanoner blev avfyrt. Hele folket skulde vite at nu drak kongen. I det 17de og 18de aarhundre var giftmord forholdsvis hyppige, og det var ikke i de lavere stænder man traf giftblandere. Baade ved det engelske, det franske og især ved de italienske hoffer fandt disse giftdramaer sted og der stod en dyp gru om dem. Ingen visste sig sikker, skinsyke, krænket forfængelighet og rasende ærgjerrighet var drivfjæren til disse forbrydelser, som man saa maatte verge sig imot ved den største forsigtighet overfor mat og drikke.

Det er overraskende at se det uhyre antal av retter som blev spist ved et slikt kongelig taffel. Her er en spiseseddel fra Ludvig den XIV's hof i Versailles. Og det er endda bare en spiseseddel fra et almindelig taffel, ikke noget gallataffel. Der blev servert: Krebsesuppe, skildpaddesuppe, hønsekjøtsuppe med aspargestopper og lammekjøtsuppe med grønsaker. Derpaa fulgte: Kopuner i jordbærsaas, lammehaler med fikener, krikænder i ragout, smaagris i safran, dyrelaar, kalkun med muskat og kalvebrissel med asparges, artiskokker, hane-kammer og hakket raat kjøt. Naar man var kommet saa langt, kom der en pause paa nogen minutter, kongen drak atter, trompetene blaaeste og saa kom anden servering. Den gang var der paa fatene: traner, fasaner, ryper, skogduer, akørhøns, dyreryg og mørbrad av vildsvin. Alle disse retter var tillaget paa den kunstfærdigste maate og det blev betragtet som

en av de ædleste bestillinger i livet at være kokkunstner. Det var vanskelig at naa den store berømmelse, men hadde man naadd den

fik man fyrstelig løn, gaver og udmerkelse. Saa sterkt holdt standen paa sin ære at da kong Ludvig XIV engang uttalte nogen dædende ord om en løksuppe som blev servert ham, gik hans livkok, den store Vatel, op paa slottets loft og hængte sig av fortvilelse og harme.

Omhyggelig og betænksomt dyppte den kongelige mundskjænk krummen av et stykke hvetebrød i den kongelige vin og spiste det for at vise at der ikke var blandet gift i vinen.

En hverdagsspiseseddel ved kong Ludvig den Fjortendes taffel i Versailles.

Grøn ertesuppe,
kallunsuppe med asparges,
krebssuppe,
løksuppe med revet ost,
skildpaddesuppe.

Froskelaar,
laks med spinatsaus,
snegler i hus med hakket hvitløk,
hummer,
gjedde med spek.

Fasaner,
heirer med farse,
bekkasiner,
lerker,
kapuner,
svaner fra St. Germain,
vildænder fra Bretagne,
kalkuner med trøfler.

Kalvebrisler med stensop,
raadyrslaar,
dyreryg fra skogene ved Senart.

Gemselaar fra Savoyen,
skinke fra Bayonne,
kalvehode i olje og eddik
lammehjerne fra Pyrenæerne,
faarelaar fra Normandiets salte ønger,
helsteekt smaagris.

Asparges fra Argenteuil,
artiskokker,
roumaiersalat fra St. Cloud.

Syltede jordbær med muskatelvin,
madeleinekaker,
kaker med krem,
chokoladebonbons.

som der her hentydes til var kongens sengekammer, hvor det var en særlig udmerkelse at komme til at betjene kongen og underholde ham.

Kongen sitter med hatten paa og efter at han har kastet et blik nedover bordet utpeker han nogen hofherrer som skal sitte ved siden av ham. Det er en stor udmerkelse. Nu løfter overceremonimesteren en guldknappet stok, og det betyr at serveringen kan begynde. Det er en meget indviklet sak. Man kunde ikke uten videre række kongen maten. Sølvfatet gik fra haand til haand, ofte passerte det gjennom tyve hender, og her maatte rang og stand nøie overholdes saaledes at det var den høieste i rang som sidst fik fatet og ga det til kongen. Da der ofte var 30—40 retter mat blev raken endnu mer indviklet. Før kongen selv smakte paa maten maatte de to hofmænd som sat ved siden av ham ta etpar mundfuld. Man levde stadig i frygt fo-

Som tredje servering kommer nogen merkelige retter. Der er: kalvefötter og kalveører, dyretunge og dyrerør, dyreliver, ko-jur, kaker stekt i oksemarv, skildpadde, citrondeig og champignons med oliven. Og endelig avsluttes maaltidet med smaa kaker, kaker med muskat, parfumerede syltetøier, rosenvand, bonbons av chokolade og fildist krem med ambra. Dette var som sagt kun rettene ved et almindelig taffel. Ved et gallataffel var rettene ganske anderledes talrike. Man har endnu beretninger om store hoffester hvor der blev baaret tre serveringer ind med 160 retter i hver. Det var næsten 500 retter mat. Det maa dog bemerkes at mange av rettene var de samme bare med nogen faa forandringer. Det var en mesterkoks store kunst at kunne variere, og man sa at der var 368 maater at servere egg paa, — og saa en til. Der blev forøvrig spist godt, næsten glubende, og om Ludvig XIV fortælles det at han spiste fire slags supper, tre eller fire retter av hver servering, deriblandt en hel fasan, og litt av hver dessert. Og endda blev der sat natmat av til ham for det tilfælde han skulde vaakne op og føle trang til at spise i nattens løp. Ved en hoffest hos dronning Maria av Medici i Paris skal der være blit spist: 30 paafugler, 66 ryper, 33 fasaner, 6 griser, 21 svaner, 60 kalkuner, 90 mellemstore kyllinger, 60 fete høns, 99 bekkasiner, 10 kilo asparges, 60 liter grønter, 20 liter champignons og 12 dusin artiskokker. En kronikør fra de dage beretter at alle gjorde maten fuld honnør og at dronningen spiste saa voldsomt at hun holdt paa at sprække, og flere dage efter følte sig sprækkefærdig. Ogsaa av drikkevarerne tok man godt til sig, selv om man ikke drak saa meget som i begyndelsen og midten av det 17de aarhundre.

Det franske hof var i det attende aarhundre det store forbillede for de andre europæiske hoffer og man søkte overalt at efterligne det ogsaa hvad umaadeligheten av maaltidene angik. Indretningen av kjøkkener og forraadsrum i slottene fra den tid, regnskapene over hvad der blev brukt, gamle billeder av hvorledes det gik til ved en hoffest og endelig ogsaa de talrike titler og specielle benævnelser som endnu anvendes overfor hoffets funktionærer, fortæller tydelig om hvilken overordentlig stor rolle maten spilte ved et hof før i tiden og hvilken begivenhet det var naar der fandt et kongelig gjestebud sted.

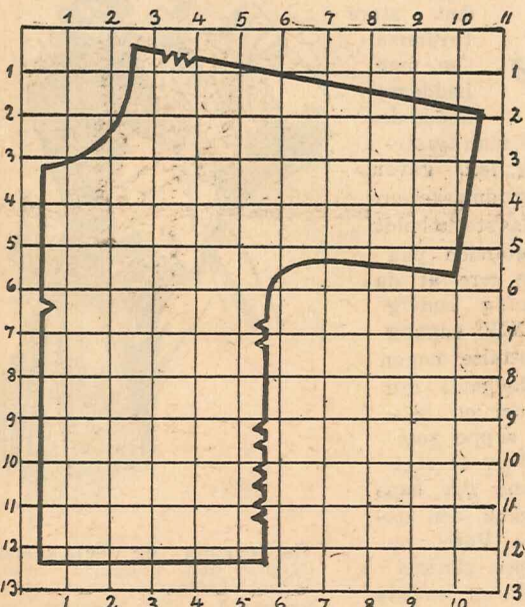
Tanquesprog.

Naar du har fornærmet et godt menneske og vil forsone ham igjen, saa be ham gjøre dig en tjeneste.

I taushet findes mer magt end i tale.

At fortie smerte vil ofte si: at begrave den.

At indgyde et menneske med er mer værd end at frelse hans liv.

Kvadrert snitmønster-rids til jumperens forstykke.

En moderne jumper-bluse som er let at sy.

Av I. Th.

—o—

Kræver litet tøj og liten tid.

Vaaren er kommet! Naturen har iført sig sin vakre lysegroene vaarpragt og blomstene springer ut i de skønneste farver og nuancer. Intet under at menneskene og da særlig unge piker længter efter at følge naturens eksempel og kaste av sig vinterens tunge,

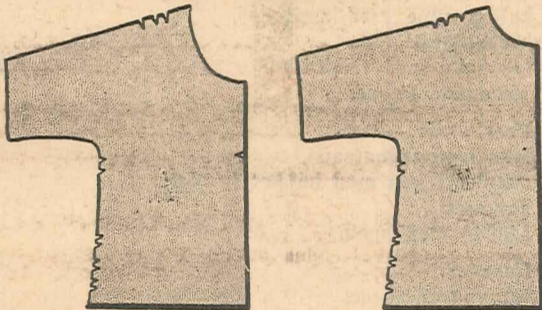
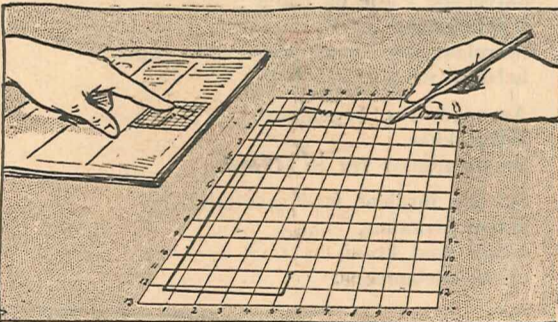

Fig. 1. Mønstrene til jumper-blusen består bare av to deler, nemlig A det halve forstykke, B den halve ryg.

mørke ham. Paa bunden av alles hjertes ligger drømmen om den nye vaardragten og spirer omkap med av vaarens flora.

Men ak, stoffet er dyrt, og kostbart er det at faa tøiet sydd! Dette stille suk og sandheten i det har vi tilfulde forstået. Vi har derfor besluttet at række vore læserinder en hjælpende haand for at bringe dem ut av disse vanskelige spørsmål. Der behøves ikke lang parlamentering om saken, for det hele kan sies med to ord — nemlig: sy selv!

Hvorledes man tegner sit eget snitmønster. Mens man med venstre pekefinger følger ridsen, indtegner man paa det store, kvadrerte ark de samme linjer som i ridsen.

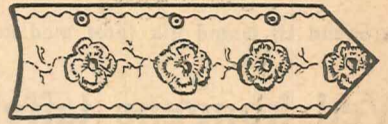
De som ønsker straks at gaa igang med arbeidet og ikke vil vente paa ankomsten av det færdigklippede silkepapirmønster, kan meget let selv tegne mønstret op efter de her gjengivne to kvadrerte snitmønster-rids. Fremgangsmaaten er denne: Paa to stykker papir, hvert 55 cm. bredt og 65 cm. langt, trækker man med 5 c.m.s mellemrum lodrette og vandrette streker som vist paa hestaaende rids og paa ytterkantene anfører man de samme tal som paa ridsene. Paa disse kvadrerte flater indtegner man nu de sorte snitmønstre idet man ved det første rids begynder med blyanten i første felt i fjerde rad og trækker en buelinje op til midt i tredje felt i første rad; derpaa trækkes en ret linje fra dette punkt til et punkt i ellefte felt i anden rad o.s.v. Ved at fortsætte efter denne metode faar man paa en letvindt maate snitmønstrene i naturlig størrelse.

Og for at alle skal kunne følge dette vort raad bringer vi idag en fuldstændig beskrivelse av hvorledes en moderne jumper-bluse klippes og syes.

Færdig tilskaaet snitmønster, klippet av silkepapir kan vore læserinder erholde i vor ekspedition mot indsendelsen av 35 øre i frimerker.

Det træffer sig saa heldig at blusen foruten at være sæsonens mest eftertragtede mode, ogsaa er saa let og snar at sy at det vil gaa som en dans ogsaa for den som aldrig før har befattet sig med skræddersøm. Naar vi dertil tilføier at der bare behøves vel 1 meter tøj til blusen som av den grund ikke blir dyr, og at det for øieblikket er meget moderne at sy sit tøj hjemme, trænger foretagendet ikke flere anbefalinger; det taler for sig selv i tydelige ord.

Vi forudsætter altsaa at alle unge piker som læser dette, griper den første ledige stund til at vaage forsøket. Naar de har bevæbnet sig med saks, knappe-

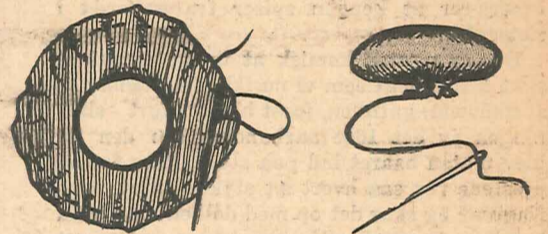
En indsats av denne facon syes av mellemverk, tyl, silke ell. lign. som kan føres. Syes fast til blusens høire side under halsrundingen langs den indvendige side av aapningen i brystet. Lukkes med trykknapper paa venstre side.

naaler, skrædderkridt, traakletraad, almindelig traad og silke av farve og nummer som passer til stoffet skal de bare følge efterstaaende anvisninger som gis i teksten og billeder.

Vi forutskikker elpar oplysende bemerkninger før vi lar fat paa selve sømmen.

Til blusen medgaar 1 1/4 m. tøj av 105 c.m.s bredde. Den vil bli pen f. eks. i uldsatin i en klædelig, frisk farve, men kan ogsaa syes av vasketof. Besætningen vælges i en mørkere nuance av silke eller lignende, passende til stoffets art.

Da blusen her er beregnet til at kunne yaskes syes den uten for og med franske sømmer, hvilket vil si at tøiet først stikkes sammen paa retten og derefter paa vrangen. De smaa hak som findes langs mønstrenes skulder- og sidesømmer viser hvilke sømmer som hører sammen naar blusen syes. Disse merker klippes med i tøiets ytterkanter naar blusen klippes, men maa være ganske smaa!

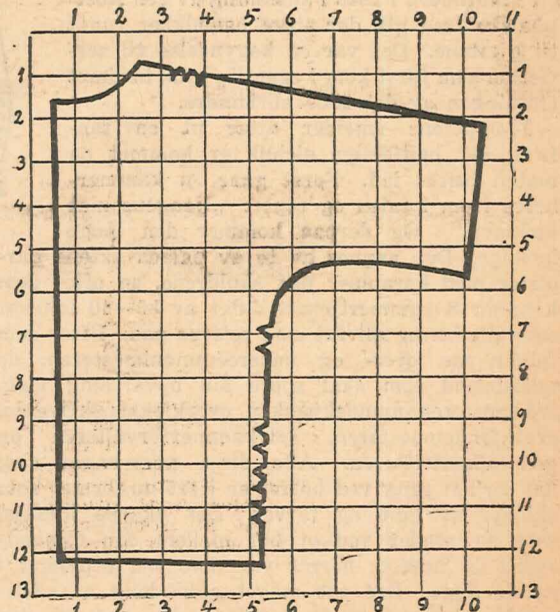

Nogen træformer til at trække over, kjøpes. Et stykke rundt, utklippet silketøj forsynes med smaa forsting langs kanten. Knappen lægges paa midten av tøiet, og rynketraaden trækkes til om den.

De med silketøj overtrukne knapper syes fast langs blusens sidesømmer med like stor afstand mellem alle knapper.

Klip ikke helt inde ved mønstrene, men vel 1 cm. fra dem. Dette gaar til sømningsmon. — Prøv for sikkerhets skyld blusen naar den er traaklet og stryk den pent naar den er færdig. — Gjem alle rester av tøiet som blir tilovers.

Paa side 28 findes bestillingsseddel paa snitmønsteret. Vor broderiavdeling leverer ogsaa jumperen paa tegnet paa beigefarvnt bomuldsrips med tillæg av hvitt garn til en pris av kr. 10.85 plus porto. (Se likeledes bestillingsseddelen paa side 28.)

Kvadrert snitmønster-rids til jumperens ryg.

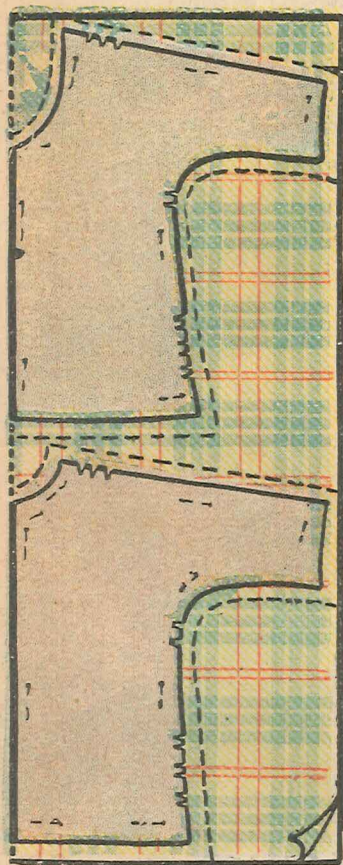

Fig. 2. Mønstrene er lagt paa det dobbelt sammenlagte stof. Midten af ryg og forstykke lægges mot tolets sammenfoldede side (ingen søm her). Mønstrene heftes med knappenåler for ikke at forskyve sig og klippes ud, idet der tillægges sømningssøm. Den punkterte linje udenom mønstrene betegner dette. Omridsene kan oprækkes med skrædderkridt, før man klipper.

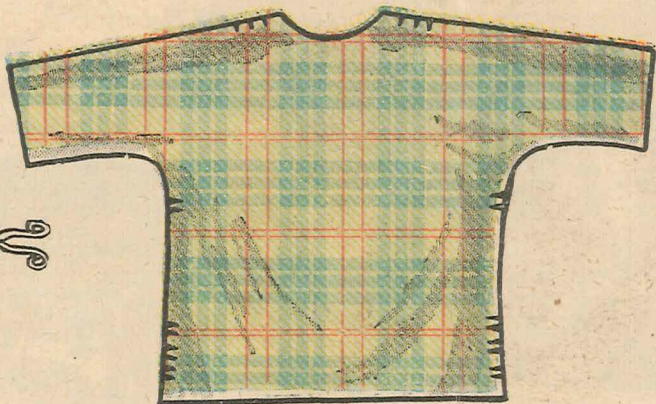

Fig. 3. Her ser man den udfoldede ryg efter utklippingen. Læg merke til de smaa hak som er klippet med paa skulder- og sidesømmer.

Fig. 4. Det udfoldede forstykke. Det lille hak midt paa dette viser hvor dyp utringningen foran skal være. Denne utklippes i en rød linje fra midten af halsrundingen til hakket naas.

Fig. 5. Blusen syes sammen med franske sømmer. Forløbig bare skuldere sømmerne. Forstykke og ryg lægges med vrangen mot hverandre. Skuldere sømmerne traakles og stikkes sammen paa retten. Blusen vendes da med vrangen ud, og sømmerne stikkes endnu engang langs samme strækning.

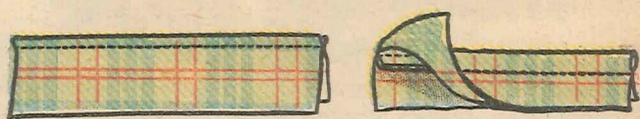

Fig. 6 C. Første stadium av franske sømmer. Tøiet stikkes sammen paa retten saa smalt som mulig. Er denne for bred, maa noget av sømmerne ofte klippes bort bagefter, da tøiet ellers vil baktefter, mellem stikningene paa retten.

Fig. 6 D. 2det stadium av franske sømmer. Tøiet vendes, saa vrangside kommer frem, og stikkes nu sammen langs kanten, slik at den først sydde stikning kommer til at sitte mellem det dobbelte stoflag. Ved denne fremgangsmaate slipper man for at kaste over sømmerne efter sammen-syningen.

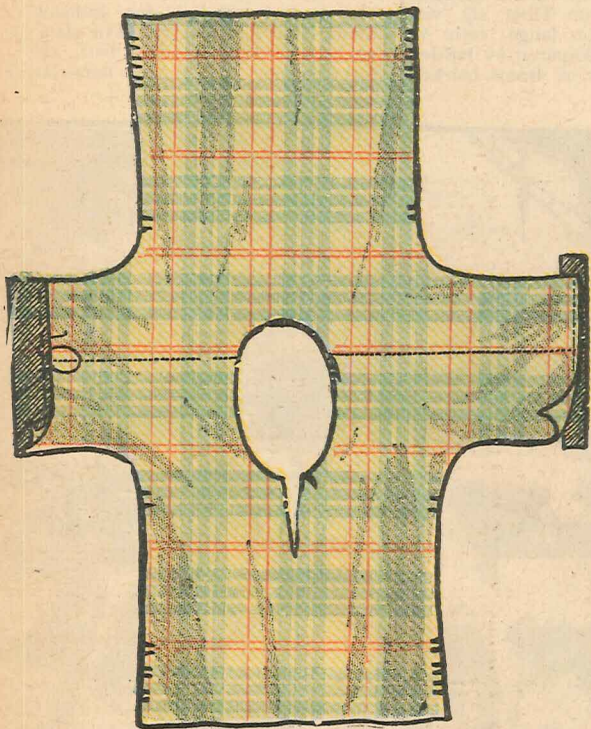

Fig. 7. For sidesømmerne stikkes, forsynes ærmene med et par silkestrimler som klippes paa skraa. Paa billedet ser man tilhøire hvorledes strimlen lægges kant i kant med retten mot ærmets vrangside. Den stikkes fast langs ærmets nederste kant, bøies ind over retten, en fald brettes langs strimlens lange side, og den stikkes fast til ærmet med silke i samme farve. Se billedets venstre side.

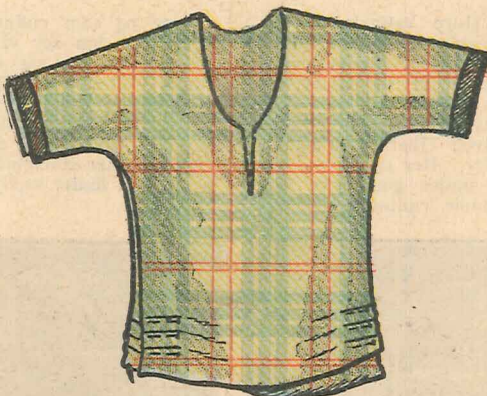

Fig. 8. De tre smaa læg paa hver side av blusens ryg og forstykke fæstes med knappenåler, slik at de smaa hak falder sammen to og to. De traakles med smaa sling bagefter.

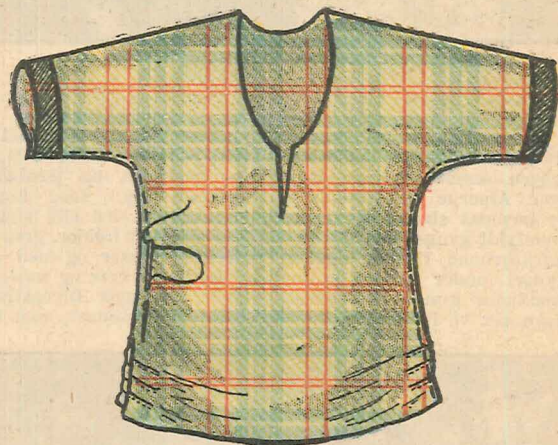

Fig. 9. Blusens sidesømmer stikkes sammen. Traakles og stikkes likesom skuldere sømmerne først paa retten og derefter paa vrangen fra ærmene og nedover.

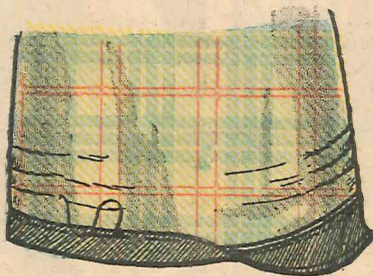

Fig. 10. Blusen kantes nedentil med en skraastrimmel av samme stof som ærmens besætning. Den stikkes paa efter samme system som forklart under fig. 7. Først paa vrangen og derefter paa retten.

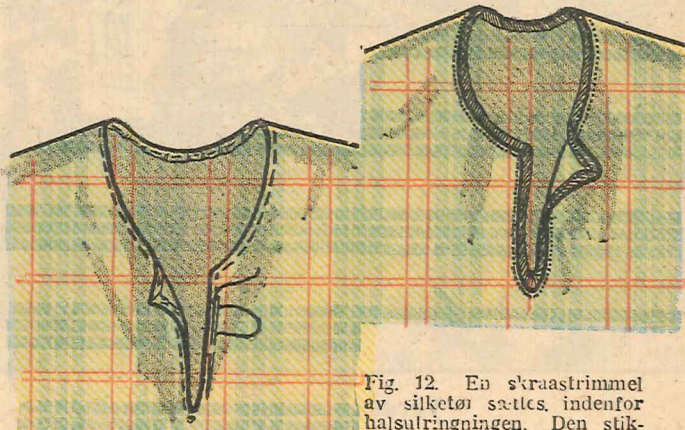
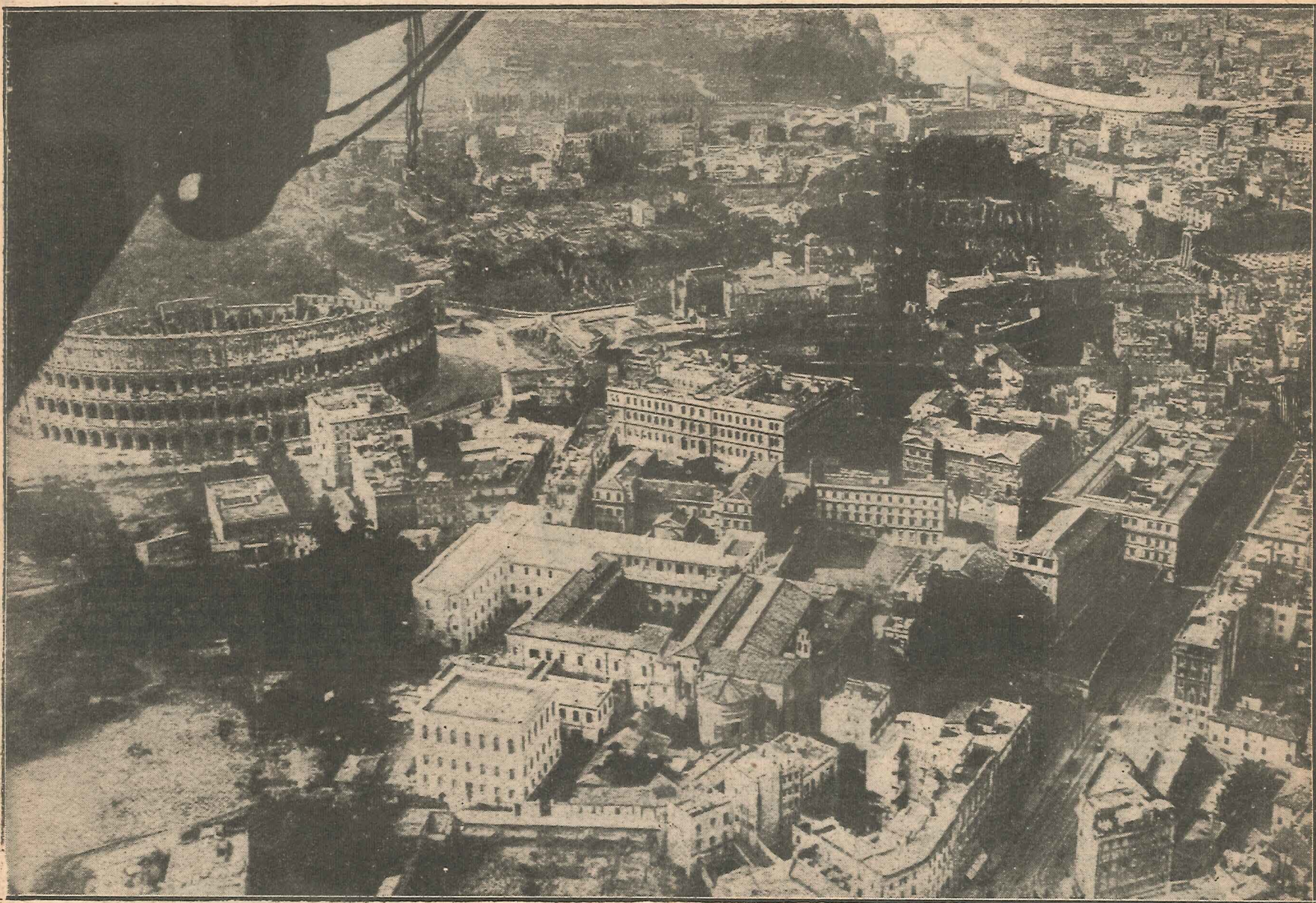

Fig. 11. Tøiet langs halsutringningen bøies litt ind paa vrangen og traakles.

Fig. 12. En skraastrimmel av silketøj sættes, indenfor halsutringningen. Den stikkes paa langs kanten. En rad pyntesling kan syes i halsen og paa ærmene. Blusen holdes sammen oventil av en hegte og en malje.

En flyvetur over Rom.

Det tusenaarige Rom.

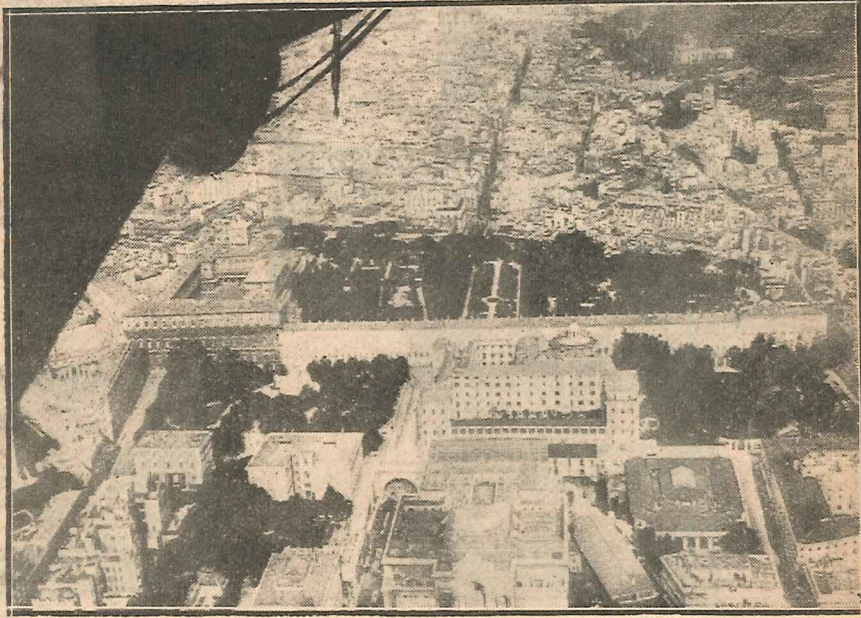
I tusener av aar var Rom, „Den evige stad“, det store valfartssted for alverdens folk. Pilgrimmer kom paa sine trætte ben, riddere kom paa hesteryggen, senere saa man dagvogn og postvogn og jernbane bringe Romafarere over Alperne til jordens miuderikeste by. Idag kommer vi til cæsarenes og pavenes stad i flyvemaskin, og vi ser den slik som Cæsar aldrig saa den. Yndefylt gynger den op og ned paa sine syv høider, graa av ælde, med haver som mørkegrønne flekker mellem ruinenes masser og med elven Tibers gule baand slynget under broer og mellem gamle borger og kasteller. Her ser vi nu fra maskinens gondol det første billede. Længst tilvenstre, under gondolens forstavn ser vi Flavius' amfiteater eller „Colosseum“, som kunde rumme 80,000 til-

skuere og som endnu er den bedst bevarte ruin fra gamle dager. Litt tilhøire for den ser vi et stykke av Konstantinbuen. Midt paa billedet hæver Palatinerhøiden sig med Forum Romanums store ruinmark, hvor man bl. a. finder Titusbuen, Castor og Pollux' tempe, Venustemplets ruiner og de sidste hensmuldrende rester av Cirkus Maximus hvor efter sagnet Androkles møtte loven. I bakgrunden snor Tiber sig videre og længst tilhøire paa billedet ser vi begyndelsen av den lange, rette Via Cavour som har faat sit navn efter Italiens store statsmand, skaperen av landets enhet, født 1810 og død 1861, og hvor man finder en række av Roms banker, stormagasiner og andre handelsbygninger.

Verdens største monument.

Flyvemaskinen har gjort en sving mot vest og billedet skifter. Vi ser nu her længst tilvenstre Roms raadhus „Capitol“ som ligger paa samme plads som oldtidens Capitolium. Her finder man Marc Aurelius' statue og to levende ulver i et bur minder om sagnet om Roms grundlægger. Ved Capitols fot tilvenstre slaar rester av Septimus Severus' bue og ruiner av Saturns tempel. Kirken i forgrunden er Jesukirken. I bakgrunden tilvenstre sees den jødiske synagoge, og den store, hvite søllebygning i midten av billedet er kolossalmonumentel for kong Victor Emmanuel II, Cavour og Garibaldi og for Italiens frihetskrig og enhet 1859-70. Det er det største monument i verden.

Ved kongens slot og haver.

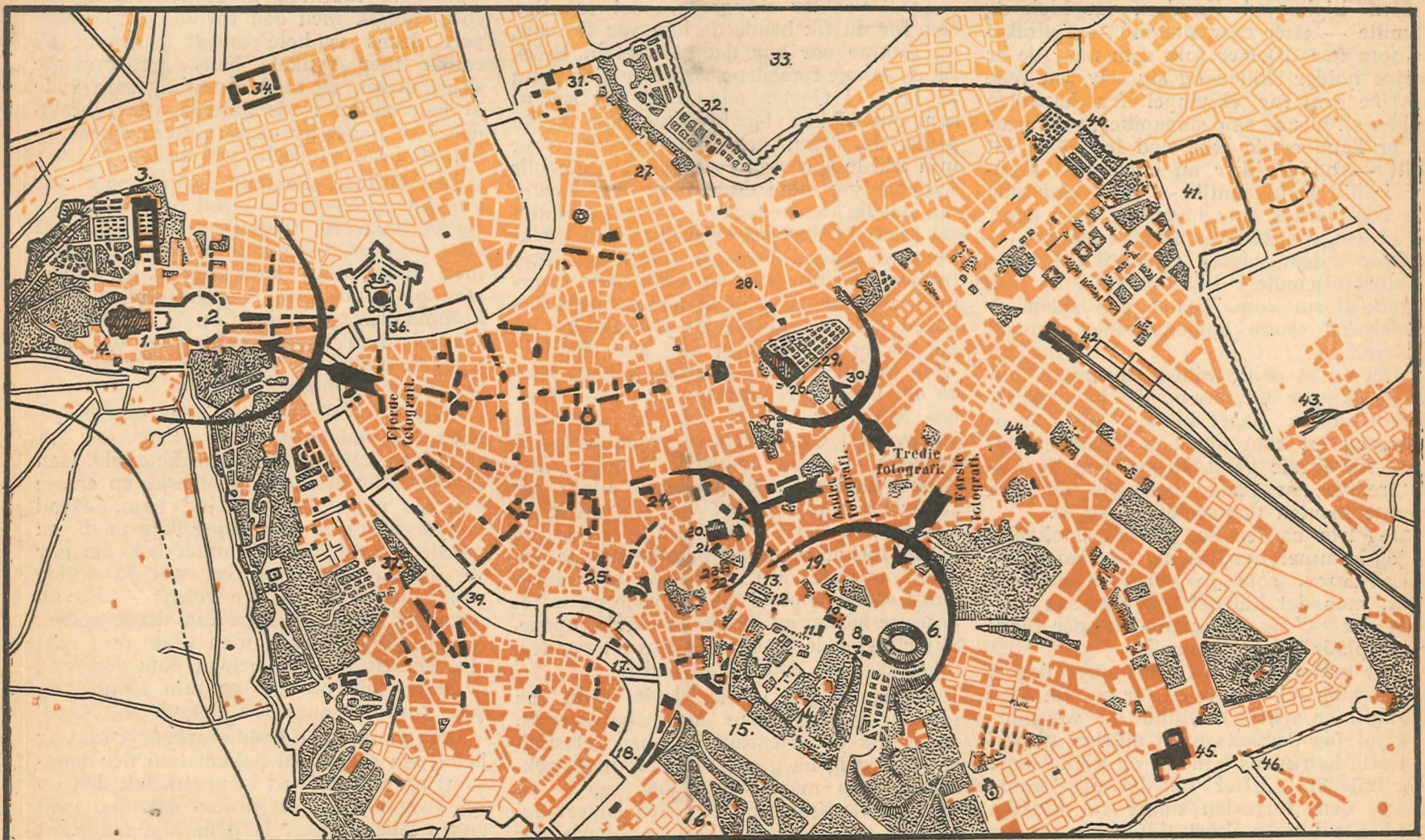
Nu retter vi blikket mot nordvest. Det store, hvite bygningskompleks i midten av billedet er det kongelige slot Kvirinalet, og de mørke partier omkring det er de kongelige haver. Like i forgrunden ser man indgangen til en tunnel. Sporvognene kjører gjennom den under slottet og havene for at komme frem i lyset igjen paa „Corsoen“, den lange hovedgate man ser som en strek gaa op gjennom billedet og ende ute ved Piazza del Popolo og Porto del Popolo. Man skimter denne sidstes bue ytterst ute. De mørke partier i bakgrunden tilhøire er de store haver og parkanlæg paa Monte Pincio, og de hvite bygninger i det grønne er de to gamle slotter Villa Borghese og Villa Medici.

Det pavelige Rom.

Her ser vi ned over selve hjertet av Rom. Vi skal til at flyve ind over Peterskirken og Peterspladsen. Direkte under vor flyvemaskins stel ser vi Peterskirkens hvide kuppel. Den er det høieste punkt i Rom. Nu farer vi over den i etpar hundre meters høide. Under kuplen ser vi portalens søilerad og foran den Peterspladsen med dens to kolonnader. Midt paa den forreste del av pladsen kneiser den ægyptiske obelisk som keiser Caligula lot hente fra Theben i Ægypten, og som er den bedst bevarte av alle obeliskene i Rom. Paa hver side av obelirken er et springvand. Tilhøre for Sankt Peter som er verdens største kirke, sees pavens slot Vatikanet, og bak dette strækker sig Vatikanets

havet. Disse haver, Vatikanet og Peterskirken danner en liten enklave for sig midt i Rom. Det er den sidste rest av pavens verdslige rike som før omfattet hele Rom og et stort stykke land utenom byen. En lang mur omslutter pavens lille rike og oppe paa muren gaar pavelige hellebardister vakt. Helt bak Peterskirken ligger den saakaldte „Guds akre“, hvor pilegrimmer som dør i Rom paa en pilgrimstærd kan bli begravet. Tilvenstre for Peterskirken ligger Sakristi-pladsen og Villa Barberini med sin store have. Langt ute i bakgrunden tilhøre brer sig den flate, brune romerske Campagne med sine ruiner, gravsteder og buene av Claudius' vandledning.

Kart over Rom med de partier, som ses fra flyvemaskinen.

Efter at ha kastet dette blik ned over de forskjellige deler av den gamle, ærværdige by, brer vi kartet over hele Rom ut for os og finder frem paa det de fire forskjellige bydeler vi saa fra vor flyvemaskin. Tar vi ovenstaaende billede først, finder vi det længst tilvenstre paa kartet. Vi ser i samme retning som pilen viser, og vi finder da: 1) Peterskirken, 2) Peterspladsen, 3) Vatikanet, 4) Sakristipladsen og 5) Villa Barberini. Dernæst følger vi det første billede vi saa ind i kartet nederst tilhøre. Den sorte bue ved pilen angir hvad vi saa, mens selve pilen viser retningen vi saa i. Nr. 6) er her Colosseum, 7) Konstantinbuen, 8) Domitians fontæne, 9) ruiner av Venustemplet, 10) den lille kirke San Franceskø Romana, 11) Titusbuen, som blev reist

til ære for keiser Vespasians søn Titus, da han vendte hjem efter at ha ødelagt Jerusalem, 12) Forum Romanum med dets utallige ruiner og styrtede statuer, 13) Castors og Pollux's tempels ruiner, 14) Palatinerhøien, hvorfra man ser hele den gamle del av Rom, 15) restene av Cirkus Maximus, 16) Aventinerhøien, 17) Palatinerbroen over Tiberen, 18) Publiciæbroen og 19) Via Cavour. Dernæst sammenligner vi det andre billede vi saa, kvarteret omkring „Capitol“ med kartet og finder det her ved den midterste av de tre piler i kartets centrale del. Nr. 21) er Capitol, 22) Septimus Severus' bue, 23) ruiner av Saturns tempel, 24) Jesukirken og 25) synagogen. Billede nr. 3 er paa kartet representert ved den øverste halvbue, og pilen viser ogsaa her vort blisks retning. Vi finder ved 26) Kviri-

nalet, 27) Den spanske trap som fører op til Monte Pincio, 28) Via Due Macelli, 29) utkjørslen fra tunnelen under Kvirinalets have, 30) den brede, moderne Via Nazionale, 31) Piazza del Popolo, 32) Villa Medici og 33) Villa Borghese. Dette er hvad vi saa fra vor flyvemaskin, men der er mange andre historiske og mindre- eller moderne, betydelige bygninger og steder i Rom som vi ikke fik øie paa under vor fart. Vi finder dem paa kartet. Det er: 34) Kaserne, 35) den gamle pavelige fæstning Engelsborg, 36) Angelo-broen, 37) Villa Farnesina, 38) Garibaldi's monument, 39) Sisto-broen, 40) Porta Pia, 41) Eksercerplads, 42-43) jernbanestationer, 44) kirken Santa Maria Maggiore, 45) pavens sognekirke Laterankirken og 46) Porta San Giovanni.

Den gamle skipper.

Humoreske av
Arne Poulsen.

Det var saa hyggelig i kjøbmand Knudsens gamle lavloftede butik. Sjøfolkene likte sig saa godt her det lugtet tjære, bek og andre ting som mindet om sjøen — og saa var kjøbmand Knudsen saa interessant at snakke med, for han lot skipperne fortælle sine oplevelser og visste altid hvad slags taugverk, seilduk eller skraatobak hver især hadde bruk for. Og for hvert stykke han maalte eller veiet gjorde han en liten pause, saa paa kunden og lyttet synlig interessert, til han fik en ny bestilling.

De to butikvinduer var lave og støvete. I vinduskarmene laa der taugverk, seilgarn, gryter, glas, kniver, salt sild, soltørkede cigarer og meget andet. Hver morgen blev gulvet i butikken feiet og strødd med sand, og kjøbmand Knudsen var alltid græstet saa længe det stod paa, og gik og mæste paa piken saa hun derfor bare feiet sammen hist og her hvor støvet laa tæt. Naar rengjøringen var vel over, tændte Knudsen pipen sin og befandt sig udmerket.

„Det er merkelig at han befinner sig saa vel i den gamle skidne butikken; han er jo selv saa renslig,” sa gamle enkefru Knudsen undskyldende naar nogen undret sig.

Men kjøbmand Knudsen var klok og kjendte — etter egen mening — sjøfolkene som faa. „Det er folk som naar de er tilsjøs holder skuten og sig selv saa rene og fine som for eksempel fru konsulen holder sit hus og sine smaapiker; men naar de er iland er de ikke ræd for at se litt skitt — og de like ræd nu engang at komme i min gamle butik — og derfor skal det ikke tørkes støv i vinduet hver dag,” pleiet han at si til hver ny pike han fik.

Over indgangsdøren til butikken hang et stort oljemaleri. Det forestilte en brig i sterk storm som, kastet paa siden av vinden og svære bølger, seilte gjennom høi sjø.

„Det er et deilig billede, Knudsen,” sa gamle skipper Jørgensen, idet han gik tre skridt tilbake, „laget kikkert” med hændene, og lot som om han betraktet billedet for første gang, skjønt han de sidste trediva aar hadde betraktet det paa samme maaten mangfoldige ganger.

„Jeg tror næsten det billedet er skyld i at jeg kommer her hos dig istedenfor hos Borg-Hansen, som jo ellers er mit bysbarn; men det billedet gjør det saa hyggelig her —” og den gamle skipper fandt sig en plads paa en taugrulle.

„Det minder saa om mine unge dager; da gik man ikke av veien for en slik liten kuling, men syntes tvertimot det var morsomt at faa dækket spylet aldeles gratis,” fortsatte han mens han sat og kikket bort paa billedet. „Efter billedet at dømme spylet den forresten noget vel kraftig. Rækken vil inden kort tid ta sig en tur sammen med alt det som staar opreist — og med de skyene der til luvart ser det ikke ut til at veiret vil stilne saa snart; men som sagt, det minder mig om mine unge dager; da hadde man godt av at faa av sig landstøvet og nykkerne før man kom til en ny havn og hentet sig andre! — Aa ja, ungdommen, Knudsen! Vi begynder nok at bli gamle, især du, Knudsen. Jeg har jo konen og skibet og huset og sønnene — og det ene med det andre — jeg har noget at leve for, og det holder mig oppe; men hvad har du, Knud-

sen? Ja, pleiebarnet! Men det er jo ikke det samme som hvis du selv hadde hat et. Man føler aldrig slik kjærlighet for andre folks barn som for sine egne, selv om de er aldrig saa flinke og snille, som din Afra, Knudsen.”

Skipperen drog nogen kraftige drag av pipen som holdt paa at gaa ut, og saa medlidende og samtidig overlegent paa kjøbmanden, som for at bringe samtalen over paa noget andet gav sig til at „ordne” i en av skuffene, hvor det laa skraa i æsker og pakker, blaa for sig og røde for sig.

Der kom en gammel fisker ind i butikken, og kjøbmanden lukket skuffen og trak ut en ved siden av, hvor der ogsaa laa skraa, men i løs vekt, saa man saa de tommetykke sortglinsende stænger.

„Hvor meget?” spurte han fiskeren, som vaggende nærmet sig disken.

„La mig faa en halv,” lød svaret.

Og kjøbmand Knudsen grep en sort, fettet kniv, som laa paa sildetønden, tok med to fingrer forsiktig ned i den sausede skraamasse, og skar av en halv meter efter et maal som var sat paa skuffekanten.

Skipperen banket imens sin utrøkte pipe ut, stoppet den med frisk tobak fra en flat gummipung, tændte, og fortsatte, da fiskeren var gaatt, den avbrutte samtale:

„Er det sytten eller atten aar hun blir nu?”

Kjøbmanden nikket.

„Ja,” vedblev skipperen, „det er atten aar, for du fik hende da hun var fire aar, og samme aar var det at kaptein Bjerk fik de to nye forseilene, som har gjort ham til latter i fjorten aar, fordi det ser ut som om fokken og klyveren har byttet plads. Ja, tiden gaar, Knudsen! Nu er min ældste søn seks og tyve aar. Han blir seks og tyve nu i december. Jeg husker saa tydelig maaneden, for konsulen fløttet sig med et telegram og ønsket mig tillykke med gutten. Det var mens jeg førte tremasteren for ham og seilte nede i varmen. Det var saa rent urimelig varmt den dagen kan jeg huske, og styrmanden og jeg tok os av og til et litet glas, for han vilde jo ogsaa ønske tillykke, saa jeg hadde det nok svært varmt. — Vi laa i Buenos Ayres og lastet hvete. Aa, slik som jeg svettet! Og stadigvæk ropte havnearbeiderne — disse halvrote fyrene, mestitsers, snaps, de vist — som hjalp os: „Snaps, snaps, kaptein!” og saa skelte de ned til kahytten hvor flaskene stod, og lo og tørket sig med nakne, støvete armer i ansigtet, saa svette og støv laget lange sorte striper i alt det røde og randt nedover halsen og de nakne overkroppene. Skjorte eiet de jo ikke — bare et par lertretsbukser og ikke noget andet.

Nu hadde jeg i min glæde været saa ufornuftig at gi dem en flaske akvavit, da jeg fik det telegrammet, men det skulde jeg aldrig ha gjort, for naar man rækker en viss mand en finger, saa — ja, ikke sandt, Knudsen? Men jeg angret ogsaa paa det. De er akkurat som barn, der ikke holder op med at tigge før de faar det de tigger om, og som ikke kan gjemme noget til den dag imorgen. Hver eneste gang de kom forbi styrmanden og mig, strakte de ut tungen for at vise hvor tør den var. Og paa slik en dag kan man jo ikke si nei eller bli sint, saa inden frokost hadde de drukket seks flasker. Ja, det hadde ikke været nu! Aa ja, Knudsen, de gode, gamle dagene! Men jeg angret nu allikevel at jeg hadde git saa meget, for mens styrmanden og jeg var iland for at spise, styrmanden var en av dem blitt saa gal

etter akvaviten at han paa egen haand hadde fundet veien til de seks flaskene jeg hadde igjen, og delt dem med de andre, saa beruset var de blitt, og meget blev ikke gjort den eftermiddag. Naa, i min glæde over sønnen og konsulens telegram merket jeg det næsten ikke, og det var styrmanden som fik sin fulde hyre med at faa alt til at gaa som vanlig, og han valset op med arbeiderne saa det var rent farlig, og spaadde mig at det vilde bli mig en dyr søn. Og det hadde han sandelig ret i ogsaa. Den gutten har kostet mig mange flasker hvis jeg vilde regne det i penger. Styrmandsskolen tok mest; men jeg har jo glæde av ham nu, naar han seiler med Amerikabaaten.”

„Ja, det har du vel,” sa kjøbmanden tilsynelatende spottende. „Men er glæden alene nok for dig? Forlanger du ikke renter og avdrag paa alle de penger du har ofret paa ham? Betaler han dig nogensinde? Gjør han? Ja, du ser saa forbauset paa mig, Jørgensen, og det har du grund til, for jeg vet meget godt at han har kostet dig meget mer end du kan forsvare overfor dig selv og dine barn. Renter av pengene kunde han da i det mindste betale dig, istedenfor at bruke sin løn paa kneiper eller forlystelsessteder — hvad vet jeg.”

Kjøbmanden bøiet sig over en av skuffene. Han saa prøvende paa skipperen og fortsatte:

„Og saa stifter han gjæld —”

Det var merkelig at se den forandring som foregik med den før saa glanskipper. Hans rynkede ansigt syntes at bli endda mer rynket, hans graasprængte skjeg dirret, og med et sprang som viste at han endnu trods alderen var i besiddelse av noget av ungdommens spenstighet, stod han pludselig ved disken.

Den løftede, haarede haand, som var knoklet og hærdet av vind og sjøvand og tjæret taugverk, faldt paa disken med et slikt brak at den gamle hvithaarede kone med sjalet, som andægtig og litt genert stod og ventet paa den grønsaapen som kjøbmanden veiet, skvat op og sank i knæ, hvorpaa hun halvt forskrækket og halvt nysgjerrig saa fra skipperen til kjøbmanden, og til skipperen igjen.

„Gjæld? Nei! Det er løgn, Knudsen!” kom det endelig som en eksplosion fra skipperen. „Min søn stifter ikke gjæld. Han skylder ikke et eneste menneske eneste øre, saa meget kjender jeg ham. Hvad han skylder mig regner jeg ikke med, saa gjorde jeg ret, din kræmmersjæl, saa gav jeg dig en midt i ansigtet, saa du skulde vende næsen den andre veien! — En almindelig løgn som ikke kan skade nogen, kan jeg tilgi enhver, men finde mig i en slik gemen landkrabbeløgn som jeg vet er løgn, selv om det er min gamle ven som kommer med den, det vil jeg ikke.”

Den gamle kone hadde forlængst faat og betalt sin saape. Nu pakket hun den langsomt og nølende ned i kurven, tok den op igjen og la den paa disken sammen med andre smaapakker, la dem alle langsomt ned igjen, tok et stort rutete lommetørkle op og pusset næsen, og gav sig saa til at tælle de smaapengene hun hadde tilbage i pungen sin.

Kjøbmanden syntes ikke at lægge merke til hende. Det moret ham øiensynlig at se den iver hvormed skipperen forsvarte sin søn, for nu og da kom et hurtig tilfreds smil, som imidlertid straks forsvandt igjen, eller som han forsøkte at skjule ved at bøie sig over en av skuffene.

„Naa, det er nu ikke helt løgn at han stifter gjæld,” sa han, da den gamle en-

delig forpustet stanset. „Se nu her,” fortsatte han, idet han trak en avlang gul konvolut ut av en bok paa en av hyldene. „Dette gjældsbeviset er da ikke løgn,” sa han triumferende, og trak et sammenfoldet stykke papir ut, som han aapnet og rakte skipperen, som grep det med rystende fingre. Med pekefingeren løp han nedover linje for linje, mens han holdt beviset langt ut fra sig.

„Styrmand Svein Thor Jørgensen tilstaar herved,” læste

kjøbmanden, som sammen med konen bøiet sig over over brevet, „at være skyldig til kjøbmand Jens Petter Knudsen, for mottat laan, syv tusen kroner.” — „Og det laanet er endnu ikke betalt,” fortsatte han, idet han avbrøt læsningen og hurtig la gjældsbeviset i konvolutten, „saa kom ikke her og si at han ingen gjæld har! — Nu stænger vi,” sa han henvendt til konen, som triumferende saa bort paa den sønderknuste skipper, der i dype tanker sank ned paa en tom sildetønne.

„Men hvad i Herrens navn har knekten brukt alle de pengene til, Knudsen,” kom det frem da skipperen endelig fik luft, „og hvorfor har du som pleier at være saa forsiktig, git ham kredit for saa mange penger? Hvorledes kunde du gjøre det, Knudsen?” Og skipperen sank endnu mer sammen.

„Jo, for det første har han jo altid handlet meget i forretningen, — i de sidste ti aar tør jeg nok si — og saa var han jo min gamle vens søn, saa derfor —”

„Ja men, Knudsen, Knudsen,” avbrøt skipperen graatende, „hvorledes kunde du gjøre slikt mot gutten og mig, og hvorfor har du ikke fortalt mig for længe siden om hans gjæld? Nu er den jo saa stor at den vil ødelægge baade ham og mig! — Jo,” fortsatte han, da kjøbmanden gjorde forsøk paa at avbryte ham, „dine penger skal du faa, om jeg saa skal sælge baade huset og skuten — ja, skjorten med! Men du er en lumpen, utpekulert fyr! Se for eksempel den oljehyren jeg kjøpte av dig for nogen aar siden! Værre juks har jeg aldrig hat — aldrig! Vandet gik tvers igjennem den, og den raknet i alle hjørner og kanter.”

„Ja, det pleier oljehyrer at gjøre naar de er brukt en ti aars tid,” lo kjøbmanden.

„Ja,” forsikret skipperen, „men det værste var at da jeg endelig en dag kastet den overbord, vilde den ikke synke! Du aner ikke hvor meget jeg er blitt ertet med den oljehyren, du aner det ikke. Hver gang jeg kom i havn og møtte en gammel ven, het det straks med et stort flir: „Goddag, Jør-

Sommerstemning. — Efter A. Fangerons maleri.

gensen, jeg kan hilse fra oljehyren din, jeg traf den nu søndag ved Færder!’ eller: „Jeg saa fiskerne fra Hvaler ta fat paa den med baatshaken, de læste navnet i bukse-linningen, og spekulerte nok paa hvor Jørgensen som hadde været i dem var blitt av!” Tilslidst visste jeg alltid paa en prik hvor oljehyren var havnet, og da jeg engang gik til Danzig, og kom forbi det stedet hvor den skulde drive, satte jeg ut jollen og lovet skibsgutten 2 kroner hvis han fandt den.”

„Fandt han den da?” spurte kjøbmanden interessert.

„Javist fandt han den! Efter tre timers leting rendte han like paa den. — Men det er allikevel ærgerlig at jeg endnu saa mange aar efter, kan møte skipperer som ler og fortæller at de kan hilse fra oljehyren min, som

„Javist fandt han den! Efter tre timers leting rendte han like paa den!”

de har truffet der eller der. Nu vet jeg jo godt at det ikke er sandt. Men ærgerlig var det allikevel, og naar jeg tænker paa hvor dyr den var — og de to kronene til gutten — og saa dette sidste, Knudsen, saa indser jeg at du er en riktig — —”

„Ta det rolig, Jørgensen,” avbrøt kjøbmanden ham leende, „ellers tror mutter inde i dagligstuen at vi slaas.” Han utsøkte sig en bundt cigarer, tømte pengekassen og laaste butikdøren. „Men nu kommer min tur,” fortsatte han, „til at fortælle dig noget som vil overraske dig likesaa meget som din nye historie om oljehyren overrasket mig. Du har jo i alle dager hat medlidenhet med mig — ja, avbryt mig ikke — du

har alltid, sier jeg, hat medlidenhet med mig, fordi jeg skjønt jeg var gift i to aar,

ingen barn hadde; men nu vil jeg fortælle dig at min lille Afra altid har været mot mig som om hun hadde været min egen — hun har heller ikke før nu visst andet — og nu har hun gjort mig en stor glæde, for hun har forlovet sig med en dygtig, ung mand — med din søn, Svein Thor Jørgensen.”

„Med Svein, min Svein?”

„Ja, med din

og hendes Svein,” sa kjøbmanden. „De blev forlovet iforgaars, og da vi visste at du kom i havn idag, bestemte vi at feire forlovelsen iaften med et litet lag.”

Han puffet skipperen ind i dagligstuen, hvor bordet stod festlig dækket, pyntet med blomster.

„Hvor er de nyforlovede, mor?” spurte han en graahaaret kone som sat ved vinduet og saa ut i et sladrespeil.

„De gik bare ut en liten tur, men nu ser jeg at de kommer nede ved Borg-Hansens,” sa hun og nikket venlig til skipperen.

„Jeg har mistet meget av guttens fortrolighet,” sukket skipperen.

„Ja, er det saa merkelig?” sa kjøbmanden, og trak ham bort til sladrespeilet, hvor han gjorde ham opmerksom paa det lykelige par som, bøiet mot hverandre, langsomt kom gaaende paa fortauet. „Tror du ikke hun har den største del av hans fortrolighet? Se nu! Der holdt han paa at kysse hende — ja, sandelig gjorde han ikke det? — Om to maaneder vil de gifte sig sier de, og hun vil seile med ham.”

„Som styrmandskone?” utbrøt skipperen.

„Nei,” svarte kjøbmanden triumferende. „Har du ikke hørt det? Nei, det er jo sandt, det skulde være en overraskelse som ikke maatte komme frem før iaften. Jo, for de syv tusen kroner han laante igaar,

og som han — mellem os sagt — skal faa i bryllupsgave, kjøper han en part i den tremastede staalskonnerten som konsul Storm har latt bygge. Han skal være kaptein og føre den.”

„Aa, dit bæst, dit bæst!” ropte skipperen og slog kjøbmanden paa skulderen. „Nu tror jeg næsten jeg vil tilstaa at den historien om oljehyren var en stor skipper-skronne!”

„Ja, det kan du vist, gamle ven,” sa kjøbmanden og saa venlig paa ham. „Det var jo mig som ertet dig til at fortælle den.”

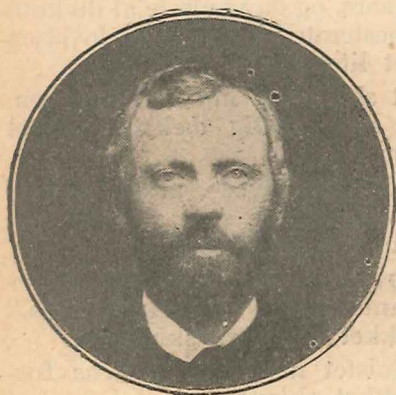
De kongelige faar besøk av sine slegtninger. Forleden kom kong Haakons mor, den danske enkedronning Louise, og prinsessene Thyra og Dagmar til Kristiania hvor de paa Østbanen møttes av kongen, dronningen og kronprinsen og ellers blev hilst velkommen av en stor menneskemasse. I vognen her ses enkedronningen sammen med kongen og kronprinsen. Der hersket selvsagt stor gjensidig glæde over besøket.

Et gammelt egtepar fra Nærnes i Røken som tilsammen har en alder av 176 aar. Det er baatbygger og husmand Johan Andreassen Damstuen og hustru Cecilie som er født henholdsvis i 1829 og 1837 og blev gift for 63 aar siden. De har hat 13 barn, 7 barnebarn og 4 barnebarnsbarn.

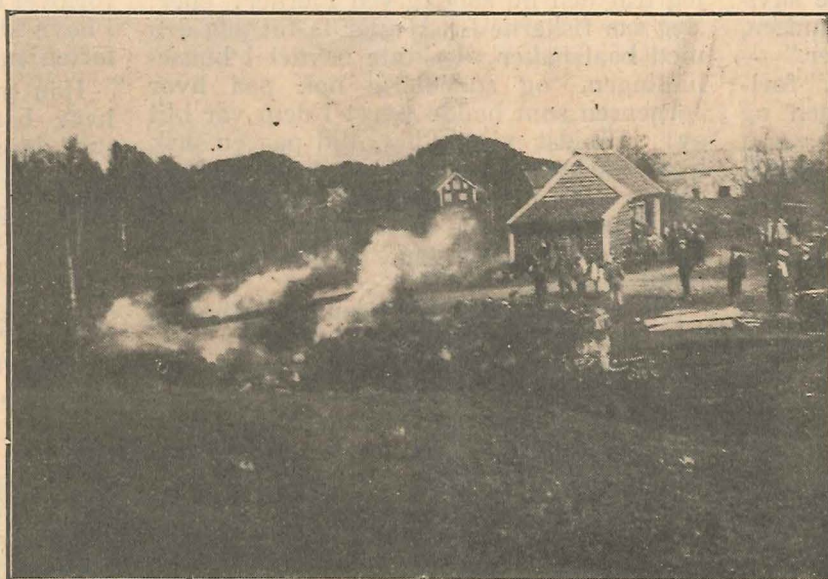

Ovenstaaende smaa fotballspillere vakte forleden stor morro og interesse ved en munter tilstelning som under Barnets utstilling var arrangert paa Frogner stadion i Kristiania. Især viste den lille niaarige maalmann Yngve Arnstedt sig som en smart og risk liten pøse som kammeratene sikkert sætter store forventninger til. Ogsaa de øvrige muntre nummere paa programmet vakte stormende jubel.

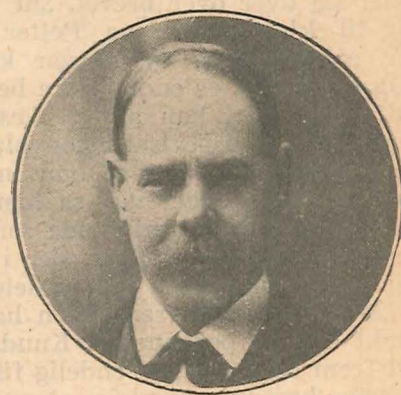

Gaardbruker Johan Venger

i Eidsvoll avgik nylig ved døden henvend 75 aar gml. Med ham er en av den ældre tids betydeligste mænd i Eidsvoll gaat bort. Han var i en lang aarrække medlem av herredsstyre og formandskap og har forøvrig gjennom aarene indehat de fleste tillidshverv en kommune har at by paa. Som gaardbruker var han ivrig interessert, og han var paa de forskjellige landbruksomraader en foregangsmand.

En rædselsfuld ugjerning fandt forleden sted paa Lervik paa øen Stord ved Haugesund hvor en 30-aarig løsarbeider ved navn Alf Kristian Egil Erland fra Stavanger med en øks dræpte gaardbruker Bjelland, hans kone og tjenestepiken efterhvert som de om morgenen kom ind i fjøset. Deretter satte han ild paa laaven. Her ses brandruinen.

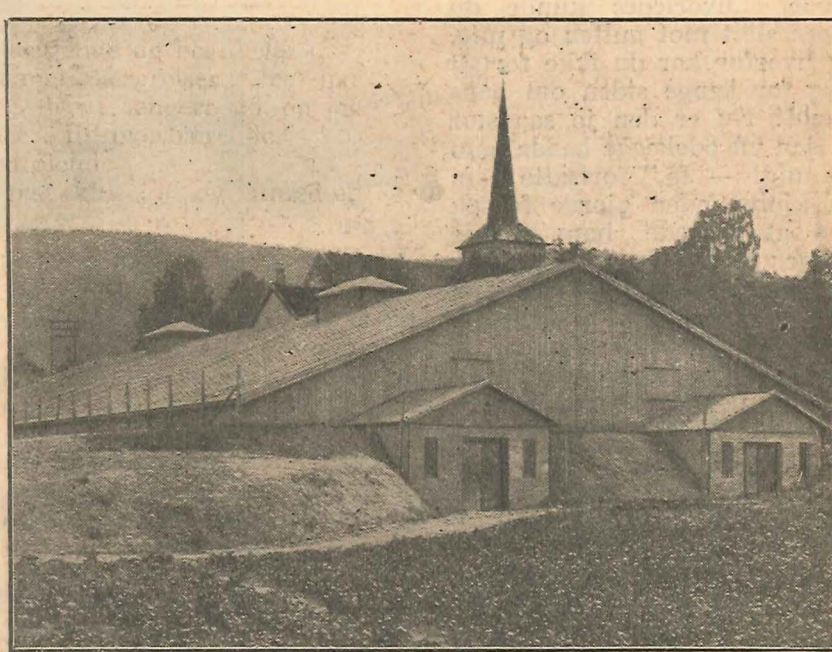

James Smith Wigglesworth.

Som man vet har denne engelske prædikant nu i nogen tid opholdt sig hos os og indenfor den bekjendte Barrattske tungetalerbevægelse vakt adskillig opmærksomhet om ikke netop som prædikant saa dog ved sine helbredelser av syke folk gjennom bøn og haandspaalæggelse. De mer eller mindre overdrevne beretninger fra disse møter har længe været et staaende samtaleemne blandt folk og foranlediget adskillig avisdiskussion.

Bergens første smaakirke som ligger paa Nygaardstangen ved Lungegaardsvandet blev indviet 5. mai av biskop Hognestad. Planen til denne kirke blev i 1917 utkastet av pastor Tybring og grundstenen blev nedlagt under Lutherfestlighetene ifjor høst. St. Jakobskirken er dens navn.

Et av vore mange „monumenter“ fra krigen som nu skal forsvinde. Det er den kommunale potetkjelder paa Grønland i Drammen som nu maa rives da den holder paa at falde sammen. Den har kostet 100.000 kroner og materialenes værdi nu utgjør 10.000 kroner. — Fot. Kopstad.

Spredte træk fra verden derute.

Da man i Tyrol holdt folkeavstemning paa egen haand.

Fra tysk side agiteres der ivrig for at faa Østerrike tilsluttet Tyskland og som et led i denne agitation holdt man fornylig paa egen haand i Tyrol en folkeavstemning som gav til resultat en vældig majoritet til fordel for tilslutning til Tyskland. De allierte har imidlertid motsat sig enhver saadan tilslutning, og folkeavstemningen fik foreløbig ingen anden betydning end yderligere at irritere de allierte og øke deres mistro overfor Tyskland. Tilvenstre ser man tyrolske musikkorps i nationaldragter dra gjennem Innsstrucks gater paa avstemningsdagen, og paa midtbilledet ser man den vældige folkedemonstration i denne by. I toget bev der baaret plakater med indskriptioner som: „Vi vil til Tyskland“, „Ned med grænsepælene“ etc. Billedet tilhøre er hentet fra demonstrationene i Bozen hvor man likeledes stemte tysk. Det kom her til blodige kampe med italienerne.

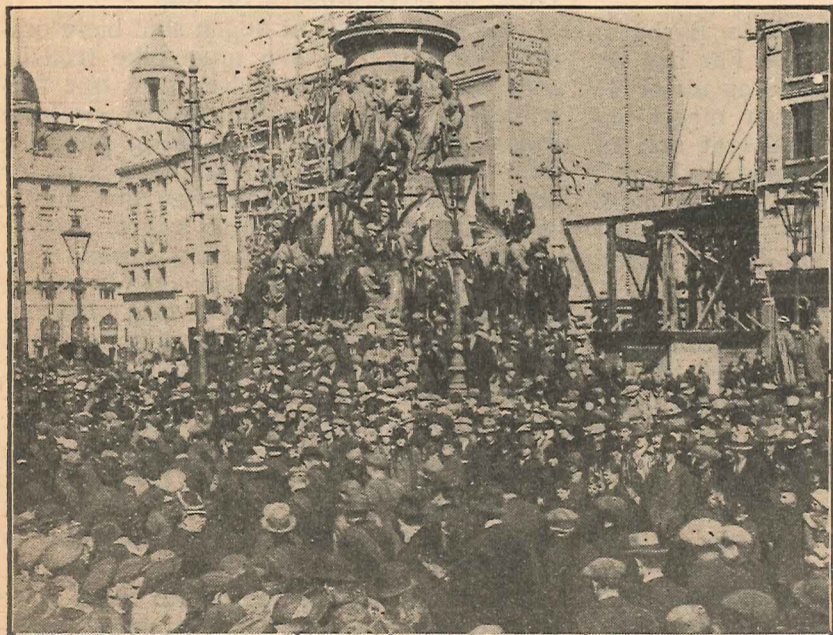
Den tyske milliardær og industrimagnat Hugo Stinnes. Man hævder at han hele tiden har staaet bak Tysklands vægning ved at bøie sig for de alliertes krav. Ved en besættelse av Ruhr vilde nemlig en række av hans bedrifter falde i de alliertes hænder. Stinnes har længe været Tysklands mægtigste mand. Han har ogsaa forsøkt at trænge ind i norsk industri.

Ved mangehaande leiligheter har man hørt fremsat den paastand at tyskerne er slette diplomater. Ikke mindst gjælder dette den sidste tid da verden med voksende spænding har fulgt utviklingsgangen i det store erstatningsspørsmål frem til det avgjørende stadium. Det er klart at de allierte, fremforalt franskmændene, som jo nærer en grundfæstet mistro til alt og alle som har med Tyskland at gjøre, med argusøine ikke bare har vogtet paa den ansvarlige tyske regjeringens ord og handlinger men ogsaa iagttagt foreteelsene inden landet. Den maatte hvorpaa det gamle Tyskland, hvis avlivelse jo er de alliertes maal, ved ekskeiserindens begravelse fik lov til at tilkjendegi hvilken livskraft det endnu er i besiddelse av dannet saaledes et utslag av tyskernes slette „diplomatiske“ sans. Og i kanske endnu høiere grad var dette tilfældet med den folkeavstemning som paa altydsk foranledning, just da krisen i erstatningsspørsmålet nærmet sig, blev iverksat i Tyrol for at konstatere i hvor høi grad stemningen der er for tilslutning til Tyskland. Hvor uklok denne foranstaltning maatte være kan man let tænke sig, naar det erindres med hvilken styrke de allierte stadig har avvist enhver tanke over en sammenslutning mellem Østerrike og Tyskland. Og den merkelige folkeavstemning bidrog derfor bare til yderligere at irritere de allierte paa et tidspunkt da tyskerne jo just hadde bruk for al den imøtekommehet de kunde opnaa fra den kant. Den Fehrenbackske regjeringens henvendelser til præsident Harding med sine nye forslag i erstatningsspørsmålet dannet dog kronen paa verket. Den blev som man vet et saa fuldstændig diplomaisk nederlag for Tyskland, at hele regjeringen fandt at maatte indgi sin avskedsansøkninng. Og det paa en tid da Tyskland fra de allierte fik sig overlevert et ultimatum, som det vilde holde haardt for enhver tysker at godta, samtidig med at de allierte stod parat til at okkupere Ruhrdistriktet og iverksætte andre tvangsforanstaltninger. Hvad ufalet av denne svære krise vilde bli imøtesaas nu hele verden over med den største spænding.

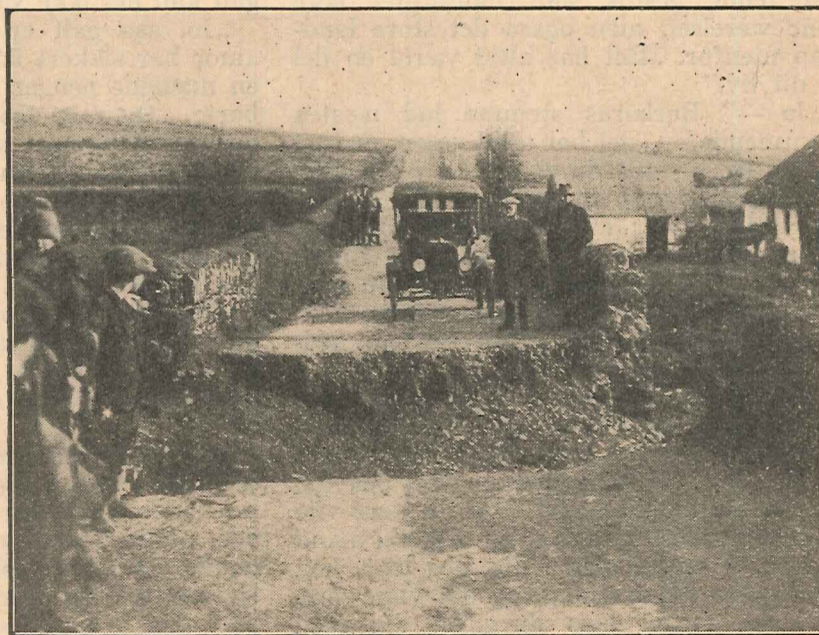

Den nye preussiske ministerpræsident Steegerwald. Han begyndte som snekker og var med paa at stifte de katolske arbeiderforeninger der var tænkt som motvegt mot socialdemokratiet. Nu er han altsaa blit Preussens førsteminister. Steegerwald tilhører det katolske centrumsparti. Ved de preussiske landdagsvalg gjorde reaktionen store fremskridt.

Etpar billeder fra det urolige Irland.

Da „Paven av Irland“, erkebiskop Walsh, blev begravet i Dublin og tusener av irlændere fulgte ham til jorden, mens hele byen var klædt i sorg. Erkebiskop Walsh hadde aapent stillet sig paa løsriverpartiets side, men han advarte dog stadig mot al vold og forbrydelse.

Naar landeveiene ødelægges i Irland. Her har engelske soldater sprængt landeveien mellem Killarney og Mallow med dynamit. Sprængningen blev foretat for at straffe egnens beboere for et overfald som var blit begaaet overfor en engelsk militærpatrulje.

Barbara.

Av

L. G. Moberly.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Men du kjender slet ikke verden; du er saa helt uvidende om hvad kamp og strid betyr. Du har ingen ide om hvor haardt livet kan være for en arbeidende ung pike.”

Moren saa alvorlig og betænkelig ind i sin datters ivrige ansigt.

„Aa, mor, du maa ikke vedbli at holde mig indpakket i bomuld — nei, det maa du ikke!” utbrøt Barbara heftig. „Jeg er ung, jeg kan lære. Naturligvis er jeg jo ikke utlært i noget bestemt fag, men der maa da være ting en ung pike kan paata sig, naar hun er ung og sterk og villig til at ta fat.”

Hun talte saa tillidsfuldt ut fra sin store uvidenhets, og hendes mor, hvis eget liv hadde git hende litt mer kjendskap til verden, end Barbara besad, saa bare paa hende og sukke; saa lot hun blikket gli rundt i det værelse som hendes kjærlige omhu hadde gjort til et saa hyggelig og komfortabelt sted for hendes eneste barn.

„Jeg kan ikke holde ut tanken paa at du skal forlate dit nydelige værelse,” sa hun og saa sig igjen om i den nette stue som indeholdt alt hvad en ung pike kunde ønske sig. Der var et gulvteppe i en fin, svak rosa farve; stoltrækket og gardinene var av lyserød, mønstret cretonne som svarte til teppet, og paa veggene som var malt let cremefarvet hang malerier og fotografier som alle vidnet om en kultivert smag. De lave bokhylder langsmed veggene var fulde av bøker og der var blomster overalt. Og gjennom det aapne gittervindu var der den deiligste utsigt over haven med dens roser og lavendler og sommerduft, og paa den anden side haven var der det vidtstrakte landskap som laa utbredt under den blaa sommerhimmel.

„Det piner mig at tænke paa at du skal forlate alt dette,” gjentok Mrs. Standish, idet hun strakte sine hender ut med en omfattende gestus som indesluttet ikke alene værelset, men ogsaa det store landskap utenfor. „Det har alltid været en del av dit liv.”

„Ja —” Barbaras stemme lød næsten drømmende — „det har alltid været en part av mit liv — men du skal ikke sørge over mig. Jeg kan arbeide, jeg kan lære at leve et nyt liv. Vær ikke bekymret for mig, kjære mor; jeg er sikker paa at jeg finder arbeide og at jeg skal klare mig. Du maa ikke sørge over mig; nu maa vi bare tænke paa hvørledes alt kan indrettes paa bedste maate for far og dig.”

„Og du kan vel ikke,” sa Mrs. Standish litt nølende, „forandre din mening med hensyn til Arthur Drewsham, min kjære Babs? Jeg vil ikke trønge ind paa dig eller raade dig til noget som du maa vite bedst selv; men Arthur er en prægtig mand og han er meget glad i dig. Jeg tror, han vilde gjøre dig lykkelig, og det vilde lette stillingen meget hvis du giftet dig med ham.”

„Men jeg vil ikke gifte mig med Arthur!” utbrøt Barbara heftig. „Jeg vil slet ikke gifte mig. Jeg er parat til at gaa ut

og arbeide som saa mange andre unge piker, men jeg vil ikke gifte mig. Jeg vilde være tilmode —” hun avbrøt kort i følelsen av at hun vilde saare sin mor, hvis hun ytret de ord som laa hende paa læben, hvis hun sa det hun vilde si: „Jeg vilde føle mig som en fugl der blir tat ut av det ene bur og sat ind i et andet!” Saa sluttet hun istedet sin sætning saaledes: „Jeg vilde være tilmode som om jeg tok forfærdelig meget uten at gi noget til gjengjæld! Nei, jeg kan ikke gifte mig med Arthur. Jeg maa arbeide og leve mit eget liv.”

Mrs. Standish sukke igjen — et litet, træt suk — idet hun reiste sig fra stolen og gik ut av værelset med trøtte skridt for igjen at indta sin plads ved sin mands side, mens Barbara som fik en pludselig længsel etter frisk luft tok paa sig en stor straaht og sprang nedover havegangen mellem lavendelbuskene til muren, over hvilken de røde crimson-rambler vokste.

I flere minutter stod hun lænet til muren og saa tvers over den store sletten og drømte vidunderlige drømme om en fremtid, i hvilken held, berømmelse og lykke var blandet i en broget forvirring.

Endnu fortapt i sine skjønne drømme aapnet hun grinden og gik ut i græsset. En ujevn, brat sti førte over det græsbevokste bakkedrag ned til dalen, og en anden smal sti strakte sig skarpt opover til hedelandet ovenfor, og bortover denne sti kom en herre hurtig gaaende og paa skyndet endnu mer sine skridt, da han fik øie paa den unge pike. Straks efter stod han ved siden av hende.

„Er det virkelig sandt?” sa han ivrig uten nogen indledning. „Jeg blev forfærdelig bedrøvet da jeg fik høre det. Jeg kom hjem for en halv time siden og skyndte mig straks hit.”

„Det er ikke bare fars ulykkestilfælde!” utbrøt Barbara, hvis tanker endnu var opfyldt av samtalen med moren og den fremtid hun hadde drømt om. „Men mor har fundet et brev som faar hende til at formode at far er ruinert, og hvis det er tilfældet, saa tror hun at jeg maa reise ut og tjene mit brød.”

Det blev sagt meget barnslig og naivt; men den unge mand som betragtet hende med straalende øine la ikke merke til de barnslige ord; han var altfor optat av meningen av hendes ord til at lægge merke til maaten hvorpaa de blev sagt.

„Barbara, du kan ikke mene hvad du sier — din mor kan ikke ha sagt det. Saa galt kan det ikke være —”

„Jo, saa galt er det,” svarte Barbara; „mor har sikkert ikke tat feil. Far har sat en mængde penger i en mine og nu er de borte. Og mor tror at der er meget faa penger tilbake — kanskje akkurat nok til hende og far, og da maa jeg ut og tjene.”

Den glade klang i hendes stemme undgik ikke hans opmerksomhet; han gik litt nærmere bort til hende og la sin haand paa hendes arm.

„Du taler som om du vil ut og tjene dit brød; men det kan du ikke gjøre, Barbara — det er du ikke opdraget til; du kjender intet til arbeide eller verden utenfor.”

Han og Barbara var barndomsvenner — de hadde kjendt hverandre siden Arthurs far hadde kjøpt den store eiendommen paa den andre siden av bakken, da Arthur hadde været en oppløpen, keitet gut paa fjorten aar og Barbara en spinkel, liten pike paa ti aar med sit mørke haar flagrende om skuldrene. Den moderløse gut var alltid blitt hjertelig mottat paa „The Orchard”, og han skyldte Mrs. Standish mange kjærlige, moderlige raad og forma-

ninger. Han og Barbara hadde skiftevis trøttet og været forsonet i barndommens dager; men trods al deres kjæggel og disputeren var de forblit gode venner. Og da den unge mand for nogen maaneder siden var kommet hjem efter en lang reise omkring i verden, var han blit forelsket i sin barndoms lekekammerat som hadde utviklet sig til en egen original skjønnhet. Arthurs far var død. Branchmere Hall var gaat over til hans søn, og den unge Drewsham som var pen, rik og uavhengig satte alt ind paa at vinde den unge pike. Men hans ihærdighet snarere frastøtte end tiltrak gjenstanden for hans kjærlighet. Da han for nogen uker siden hadde bedt hende om at bli hans hustru, hadde hun git ham et bestemt avslag og en gjentagelse av hans frieri hadde bragt det samme resultat.

Og nu stod Barbara ved siden av grinden i muren og saa paa ham med øine der endnu var fulde av de drømme som hadde opfyldt hendes sind og gjorde ham aldeles fortvilet ved at tale om at hun vilde dra ut i verden og arbeide. Barbara reise ut for at tjene sit brød! Det var meningsløst, taapelig, aldeles utænkkelig!

„Du kan ikke gjøre det,” sa han igjen, og hans haand hvilte endnu paa hendes arm.

„Jeg kan — og jeg skal,” var det trodsige svar. „Jeg blir ikke her og ligger mor til byrde. Hun har byrder nok allikevel.”

„Men der er en anden utvei foruten at reise ut og tjene sit brød,” sa Arthur. „Du vet likesaa godt som jeg at du bare behøver at løfte din lillefinger saa vil jeg gjøre alt i verden for dig. Gift dig med mig, Barbara — saa er alle bekymringer forbi —”

„Aa, la os ikke tale mer om det,” sa hun utaalmodig. „Jeg har jo sagt dig bestemt nok at jeg ikke kan gjøre det du ønsker. Jeg hverken vil gifte mig med dig eller med nogen anden.”

Hun talte kort og avvisende uten at lægge merke til den smerte der glimtet i hans øine. Hun var altfor optat av sine egne tanker og fremtidsdrømmer til at tænke paa, om hun voldte ham smerte eller ikke.

„Men forholdene har forandret sig,” fortsatte han i en alvorlig tone. „Barbara, kan du ikke tænke over det igjen — nu da alt er saa forskjellig fra før? La mig faa sørge for dig; begynd ikke at arbeide — jeg er jo her og kan gi dig alt hvad du vil — og bære omsorg for dig.”

„Jeg ønsker ikke at nogen skal bære omsorg for mig,” sa den unge pike trodsig. „Og jeg er ikke forandret selv om forholdene er det. Hvorfor skulde jeg gifte mig med dig nu, da jeg er fattig, naar jeg ikke vilde gifte mig med dig da jeg hadde penger nok?” Hun saa næsten med uvilje ind i den unge Drewshams vakre, venlige ansigt. „Jeg føler akkurat det samme som jeg gjorde, før far blev syk og før minen gik fallit. Jeg vil ikke gifte mig med nogen og jeg ønsker ikke at tilbringe mit liv paa Branchmere,” tilføide hun heftig, idet hun lot blikket svæve ut over hedelandskapet paa den andre siden bakkedraget. „Jeg er lei og kjed av landet og av alt det, jeg har været vant til at færdes imellem hele mit liv. Jeg trenger til noget andet. Jeg vil ikke bli her, til jeg blir en gammel kvinde.”

„Vi kan reise,” sa Drewsham ivrig. „Der er ingen grund til at vi skal bli paa Branchmere bestandig; skjønt det er et deilig, gammelt sted, og du kunde alltid ha huset fuldt av gjester hvis du vilde.”

Barbara rystet paa hodet og aapnet mun-

den for at svare, men før hun fik sagt noget, vedblev Drewsham:

„Jeg kan leie ut The Hall, hvis du vil det, eller la det staa tomt en stund. Hvis du har lyst til at se dig om i verden, vil jeg reise med dig hvorhen du vil. Hvis du bare vil gifte dig med mig skal du faa det saa godt, saa godt.“

„Men jeg vil ikke gifte mig!“ Barbara rystet hans haand av sig og trampet ærgerlig med foten. „Jeg bryr ikke om at faa det godt. Jeg er kjed av at bli vogtet og skjermet og sørget for. Forstaar du ikke at jeg er kjed av det? Jeg vil ut i verden og kjæmpe og erobre den. Jeg vil arbeide haardt og være uavhengig!“

„Uavhengighet er ikke alt. Det er en haard lod for en kvinde at dra ut i verden og kjæmpe sin frem,“ sa Drewsham alvorlig. „Vil du ikke gjerne ha dit eget hjem? Vilde du ikke like at føre en virkelig kvindes liv, at bli en lykkelig hustru — kanskje mor? Uavhengighet er sikkert en sørgelig erstatning for et hjem og barn —“

„Jeg foretrekker uavhengigheten,“ svarte Barbara trodsig. „Jeg er enig med Kipling. Husker du han sier: „Den som reiser alene hurtigst!“? Nuvel, hvilken virksomhet jeg end vælger, saa vil jeg reise hurtig og langt. Derfor vil jeg reise alene.“

„Barbara —“ Arthur tok begge hendes hender i sine og talte endnu alvorligere, „jeg er saa usigelig glad i dig. Jeg ønsker saa inderligt at du skal bli min hustru, og jeg vil sætte alt ind paa at gjøre dig lykkelig. Kan du ikke tro mig naar jeg sier dig at ingen nok saa stor uavhengighet kan i det lange løp erstatte dig det som du vil kaste overbord — det som er det bedste i en kvindes liv, det, uten hvilket hendes liv ikke er fuldkommen?“

Han talte med et sælsomt alvor til at være en ung mand; men Barbara rev sine hender til sig og lo haanlig.

„Vi er kanskje ikke enige om det som gjør en kvindes liv fuldkommen,“ sa hun litt spidst. „Jeg ønsker ikke at bli lænket for resten av mit liv til dette ensformige, kjedelige sted hvor der aldrig har hendt og sandsynligvis aldrig vil hende noget. Jeg vil ut i verden og se noget og utrette noget og bli til noget. Jeg agter ikke at gifte mig paa mange aar endnu — hvis jeg overhodet nogensinde gifter mig.“

„Mon du ikke en dag vil skifte sind?“ Der var en bedrøvet klang i Arthurs stemme. „Mon du en dag ikke vil føle at du kaster bort alt det som gir livet størst betydning.“

„Det vet jeg saamen ikke,“ svarte Barbara grættent. „Det er ikke til nogen nytte at pleie eller anden dag! Men la mig nu prøve mine kræfter. Jeg sier dig — jeg vil reise. I lang, lang tid har jeg ønsket at komme bort. Jeg føler mig som en fugl der pludselig er sat i frihet — som et fanget dyr der endelig er sluppet ut av buret. Jeg maa reise og leve mit eget liv — det er min urokkelige beslutning. Jeg vil og maa ut i verden og leve livet der!“

III.

Den første begyndelse.

Droschen kjørte op foran et høit, graat hus som laa i en lang, graa gate, og Barbara steg ut av vognen og gikk opover trappen til gangtønen med hjertet fuldt av en viss forventning som fik hendes puls til at banke sterkere. Nu begynte hun endelig sit nye liv — nu var hun endelig kommet ut i verden for at kjæmpe sin egen kamp

med livet, for at arbeide for sig selv, for at være uavhengig!

Like siden hun hadde reflektert paa det avertissement, i hvilket der søktes en guvernante til tre smaa barn, hadde hun været opfyldt av spænding — og nu skulde hendes forventninger opfyldes. For hendes uerfarne sind betydde London, om end ikke et fuldstændig Eldorado, saa dog en by der indeholdt de største og skjønneste muligheter, en by hvor en ubegrænset horisont strakte sig foran hende. Intet hadde været istand til at dæmpe hendes glade forventning. Hendes mor hadde motstræbende git hende lov til at reflektere paa avertissementet, fordi den haarde nød stirret dem ind i ansigtet og det var uundgaelig nødvendig ind at Barbara tjente sit brød ute i verden — den uerfarne Barbara som ikke kunde skaffe andre anbefalinger eller vidnesbyrd end de attester som presten og doktoren, der hadde kjendt hende hele hendes liv, kunde utfærdige. Men der var ingen tvil om at Barbara maatte ha arbeide, og Mrs. Standish hadde bøiet sig for det uundgaelige og hadde tillatt den unge piken at lægge ind svar paa et avertissement om en guvernante for smaa barn, skjönt det endte paa at tænke paa at hendes elskede, ømt skjærmede datter skulde paata sig et slikt arbeide. Barbara selv hadde ingen tvil. Hun betragtet hvilket som helst arbeide som det første trin opover den stige som litt efter litt vilde føre hende til lykke og berømmelse, og følgelig var det en meget ivrig og forventningsfull Barbara som stod paa trappen utenfor nr. 141, Penhurst Street, og ventet paa at døren skulde bli aapnet.

„The Orchard“ — hendes yndige, gamle hjem — var blitt solgt; hendes syke far var blitt flyttet til en bondegaard paa bakken hvor hans hustru passet ham med kjærlig omhu; men skjönt den unge pike hadde sørget med dem i deres sorg, hadde den store forandring i hendes liv tildels oplukket alle hendes følelser. Ja, hun var saa fordypet i sine egne drømme om den store fremtid der ventet hende at hun ikke hørte, da døren bak hende blev aapnet og en haard stemme avbrøt hendes tanker.

„Naa, jeg har ikke tid til at staa og vente, til De har faaet tænkt Dem tilstrækkelig om. De er formodentlig den nye guvernante?“

Barbara som hadde staaet og stirret aandsfraværende bortover gaten vendte sig hurtig om for at møte et par uventelig stirrende øine hos en middelaldrende, ordnært utseende tjenestepike som alt andet end velvillig mønstret den nyankomme.

„Ja — jeg er den nye guvernanten,“ sa Barbara ivrig. „Undres om kusken vil bære op min bagage, eller hvad skal jeg gjøre?“

Hun endte sin sætning litt mer spakfærdig under pikens uinteresserte stirren og fuldkomne likegyldighet for hende og hendes affærer.

„Det maa De ordne selv,“ svarte piken kort; „det kommer ikke mig; jeg er likeglad hvad De gjør. Jeg har ikke isinde at bære op kufferten. Det hører ikke under mit arbeide, og jeg kan ikke staa her hele dagen og vente, til De har tat en beslutning. Jeg antar at kusken vil bære op Deres tøj hvis De gir ham noget for det.“

Litt forbløffet over denne mottagelse henvendte Barbara sig til kusken som var litt mer velvillig end piken i døren. Han steg straks ned av bukken og bar Barba-

ras kuffert opover trappen og ind i et værelse allerøverst oppe i huset — et værelse som den uventelige pike tvært utpekte.

Det værelse, i hvilket Barbara befandt sig efter at manden hadde latt hendes kuffert falde ned paa gulvet og var gaat igjen var et middelstort, sparsomt møblert værelse og saa trist og uhyggelig ut, saa det vækket en bitter skuffelse hos den unge pike som kom fra et nydelig hjem. Tepetet var saa slitt at man paa flere steder saa vrangen tittle frem; møblene — de faa som var — saa yderst medtatte og faldefærdige ut, og tapetet var saa smudsig og stygt og falmet. Man kunde ikke tænke sig et tristere værelse, og Barbaras hjerte følte igjen et stik av bitter skuffelse. Pludselig opdaget hun mellem sengen og væggen en vugge og vendte sig hurtig om til piken.

„Det er vist en feiltagelse,“ sa hun. „Dette maa jo være barneværelset, siden der staaer en vugge her. Der skal ikke være nogen vugge i mit værelse.“

„Saa, ikke det?“ sa piken med en kort, haanlig latter. „Det er nok Dem som tar feil. Dette er Deres værelse. Det er rigtig nok. De trodde kanskje at De skulde faa et værelse for Dem selv? Jeg har altid hørt at guvernanter for smaa barn tar sig av barna. Jeg vet ikke hvad De har ventet Dem her, men fine damemanerer og nogen stikken næsen i sky nytter Dem ikke her — det kan jeg si Dem.“

Og før Barbara fik tid til at svare, var piken ute av værelset og hadde smældt døren haardt i efter sig. Litt efter aapnet hun den igjen paaklem.

„Fruen sa at De skulde komme ned og tale med hende i barneværelset som ligger i etagen under her.“

Efter at ha avlevert dette budskap uten at gi Barbara tid til at svare, smældte hun paany døren i, og hendes fottrin døde nu hen langs korridoren.

Den vrødesrødme som pikens uhøflige opførsel hadde fremkaldt svandt ligesom hen, og et langt aandedrag som lignet et gisp undslap Barbara. Hun saa sig om med tungt hjerte. Utenfor vinduene kunde hun bare se en bakbygning, en lang, graa gate og en strimmel av sommerhimlen. I en brøkdelen av et sekund mindedes hun den blaa himmel som hadde strakt sig over landet derhjemme, men hun skjöv resolut mindet om det tilside og vendte sig bort fra vinduet for nøiere at undersøke værelsets indhold.

Hvad hun saa svarte til hendes første indtrykk; det var om mulig endnu mer nedtrykkende end utsigten utenfor. Møbler, tepper, seng, nipsgjenstander — alt var gammelt, slitt og faldefærdig; malingen var gaat av alle skuffer og alle nipsfigurer var defekte — overalt var der tegn paa ødelæggelse, og Barbara var overbevist om at der var meget tilbake at ønske med hensyn til renslighet.

En dame av Mrs. Standishs bekjendtskap hadde kjendt Mrs. Lane, den dame som hadde avertert efter en guvernante til smaa barn, og hun hadde indestaat for hendes absolutte hæderlighet; men Barbara maatte tænke paa, om denne dame nogensinde hadde været oppe i Mrs. Lanes hus og om hun visste hvorledes soveværelsene saa ut. Et flygtig, barnagtig ønske om at vende om og forlate huset igjen steg op i Barbara, men en viss stolthet, blandet med en betænkelig grad av egenkjærlighet, hindret hende i at følge sin første indskydelse. Men da hun nu tok av sig hatten og glattet sit haar, var en stor del av hendes glade forventninger gaat av hende, og hun gikk nedover trappen for at finde barneværelset med en følelse

av at forgyldningen var gaat litt av hendes første utflugt i verden.

Hun fandt uten vanskelighet det værelse hun søkte. Barnestemmer førte hende straks bort til en aapen dør i etagen nedenunder hendes værelse, og da hun saa ind gjennom den aapne dør saa hun et stort, uordentlig værelse med tre barn som sat paa gulvet og trøttet og en liten dame med et blekt, grættent ansigt og matte øine. Hun stod ved bordet og la en duk paa til te. Da hun fik se Barbara i døren, nikket hun bare likegyldig til hende.

„Aa, er det Dem, Miss Standish?” sa hun. „Det er godt at De kom. Det er saa besværlig med barna og pensionærene; jeg er rent forstyrret i hodet, og Ermynt-rude har et av sine daarlige anfald av humør idag. Altsammen gaar paatvers for mig —”

„Goddag,” sa Barbara og rakte hende sin haand som rystet let. „Jeg formoder at jeg taler med Mrs. Lane?”

„Ja, naturligvis taler De med Mrs. Lane.” Den lille dames læber skiltes i et sursøtt smil. „Hvem trodde De ellers jeg var? Og her er de tre barn, De skal ta Dem av — Dorothy, Jack og Lena.”

„Saa er Ermynt-rude —” begynte Barbara spørgende.

„Aa, Ermynt-rude er tjenestepiken. Hun lukket Dem ind. De er vel forbauset over hendes navn — alle mennesker ler av det. Det er ogsaa et latterlig navn — ikke sandt? Jeg tænker hendes mor har fundet det i en eller anden roman. Man vet ikke hvorfra disse mennesker faar de høitflyvende navner som de gir sine barn. Naa, nu behøver jeg ikke at bli her længer. Jeg kom bare herind for at gi barna te, da der ikke var andre som kunde besørge det. Men nu kan De ta Dem av dem. Jeg har nok at gjøre dernede med pensionærene og alt det andre.”

„Pensionærene?” Barbara uttalte næsten uvilkaarlig dette ord. Det var anden gang hun hadde hørt pensionærene bli nævnt og hendes nysgjerrighet blev vækket.

„Aa ja — jeg har pensionærer — visste De ikke det?” svarte Mrs. Lane litt irritert. „Det kommer jo ikke til at vedrøre Dem i nogen henseende, men jeg har pensionærer. Man maa jo gjøre noget for at holde det gaaende, og de faa ører Mr. Lane tjener, er ikke tilstrækkelig til husleie og mat; saa var der ikke andet for mig at gjøre end at holde pensionærer — og det skaffer meget arbeide.”

Mens hun talte la hun det brød hun hadde skaaret av tilside, og efter at ha lettet sit hjerte med hensyn til spørsmålet om pensionærene belavet hun sig paa at ville forlate værelset, men Barbara stanset hende.

„Jeg vil gjerne spørre Dem om et par ting,” sa den unge pike med sin klare, rolige stemme. „Da jeg paatok mig

pladsen her visste jeg ikke at jeg skulde ha et barn sovende i mit værelse. Jeg trodde at jeg bare skulde læse med barna!”

„Hør nu, Miss Standish, det er bedst vi taler rent ut og kommer til forstaaelse med hverandre,” sa Mrs. Lane skarpt og knep munden sammen. „Jeg ønsker ikke at ha en dame som gjør vrøvl og beklager sig over alt — og derfor vil jeg si Dem rent ut at De heller straks bør bestemme Dem til, om De vil bli her eller ikke. Jeg mener at min guvernante baade skal læse med barna og ta sig av dem. Det har jeg engagert Dem til, og Lena skal naturligvis sove i Deres værelse. Jeg venter at De passer hende om natten.”

Barna hadde samlet sig om moren og den nye guvernante, og Lena, en liten søt stump paa fire aar, grep Barbaras fingrer i sin lille, tykke, faste haand.

„Du skal fortælle Lena mange pene eventyr,” sa hun fortrolig, og hendes barneøine saa bedende ind i den nye guvernantes nærmest alvorlige og misfornøiede ansigt. „Lena er glad i dig!” To bløte læber presset sig mot Barbaras haand.

Den unge pike hadde igjen hat en instinkt-mæssig følelse av at hun maatte forlate dette uhyggelige sted igjen og vende tilbake til de forældre som tilbød hende og prøve paa at finde en anden og mer passende beskæftigelse. Men igjen var der noget som holdt hende tilbake. Der var to ting som holdt hende tilbake — for det første en viss stolt uvilje til at opgi en virksomhet, hun hadde søkt saa ivrig, og for det andet en sælsom følelse som var blitt vækket i hende ved berøringen av Lenas lille barnehaand og bløte læber.

Intet hadde nogensinde før vækket den sælsomme følelse hos den egenkjærlige unge pike, og hun var netop kommet til den slutning at hun ialfald vilde bli en uke i dette merkelige hus og først da ta bestemmelse om fremtiden, da døren hurtig blev aapnet og en høi, ung mand traadte ind.

VI. John.

„Aa, er De der, John!” utbrøt Mrs. Lane. „Jeg tænkte nok at De kom ieftermiddag. Jeg venter Dem nede i dagligstuen saa snart barna vil gi slip paa Dem. Nu maa jeg gaa ned og sørge for teen; jeg har aldrig hverken ro eller fred!”

Og uten at forestille den unge mand for den nye guvernante, ja, uten at værdige Barbara hverken et ord eller et blik mer, stormet husets frue ut av barneværelset, og de tre barn stimlet sammen om den nyankomne.

„Hvorfor skal du reise bort? Du maa ikke reise,” sa Dorothy og klynget sig til hans haand. „Vi vet slet ikke hvad vi skal gjøre uten dig, kjære John!”

„Du maa aldrig reise bort,” læspet Lena og slynget sine smaa, tykke armer om den unge mands knæ. „Du skal bli hos Lena og os alle.”

Lille Jack istemte sine søskens bønner, idet han krøp rundt mellem den fremmedes ben og stammet paa sit barnslige sprog: „Ikke reise — ikke reise!”

„Dere er nogen snurrige, smaa væsener!” sa den unge mand og saa smilende ned paa de tre smaa krøllete hoder. „Jeg tror virkelig, dere vil savne mig.”

„Savne — ja — savne —” gjentok Lena, og lille Jack plapret efter: „Savne — savne —”

Den unge mand lo igjen og vendte sig saa med et spørgende blik om mot den unge piken som stod borte ved vinduet.

„Jeg har vist slet ikke set Dem før, har jeg vel?” sa han. „Undskyld min uhøflige opførsel. Jeg er kommet for at si farvel til barna, og jeg var i øieblikket saa optat av dem at jeg ikke la merke til at der var en fremmed herinde.”

„Naar kommer du igjen?” spurte den seksaarige Dorothy, før Barbara fik tid til at svare.

„Aa — jeg vet ikke, lille ven,” svarte han. „Naar jeg har set hvad der er paa den anden side av fjeldene paa maanen og naar jeg har opdaget hvor regnbuen berører jorden, saa kommer jeg nok hjem igjen.” Han lo med en glad, freidig latter som gav den unge pike, der følte sig saa ensom og forlatt, en svak følelse av trøst. „Jeg skal følge med Bunghalla-ekspeditionen,” sa han forklarende, henvendt til Barbara, og saa paa hende med sit aapne, freidige smil. „Den begir sig til en helt ukjent egn i Central-Afrika. Er ikke det et stort held for mig? Det var netop det, jeg allerhelst vilde.”

Hans livlige, aapne væsen tiltalte Barbara og der kom et forstaaende glimt i hendes øine, da de møtte hans som lyste av iver og begeistring.

„Ja, det er virkelig et held for Dem,” sa hun og smilte ogsaa. „Det maa være deilig at skulle reise ut og se no-

get ganske nyt og fremmed. Jeg misunder Dem. Jeg misunder enhver som faar anledning til at se verden — til at reise ut og utrette noget. Jeg vilde gjerne reise hele jorden rundt og se og gjøre alt hvad der kan ses og gjøres.”

Hun talte med stor varme, og den fremmede saa interessert paa hende.

„Men hvem er De?” spurte

Gulerøttene blev hans redning.

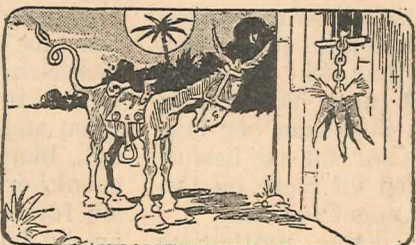
1. En dag da Tommy cowboy red paa prærien saa raskt avsted, av rødhuder han fanget blev, fra dyrets ryg de ned ham rev,

2. Og en-to-tre de trak ham væk i rassorep — til Tommys skrek, og cowboyen sig ilde bærer: „tænk om de min skalp avskjærer!”

3. Men de tok ikke skalpen fra ham, ei heller pryl med stokken ga ham, de lænket ham paa begge føtter og ga ham en bundt gulerøtter.

4. Men disse var til liten trøst, og da han hørte Maggis røst — han røttene til lænken knyttet, og alt ut gjennom gluggen dyttet.

5. Og Maggi var et svært klokt dyr, hun laget straks et stort opstyr, og trak sin herre efter læggen tværs gjennom hele hyttevæggen.

6. Nu kvikt i sadlen Tommy sprang, nu var han fri, — han plystret, sang og svang sin hat og for derfra. „Hvad tror du rødhudene sa?”

han igjen og rev sig ut av sine tanker om Central-Afrika og alt det, han skulde se der, for at koncentrere dem om den unge pike og hendes misfornøiede ansigt. „Jeg har vist aldrig set Dem før.”

„Jeg er først kommet idag,” sa Barbara. „Jeg er den nye barnepike-guvernanten. Jeg skal nemlig både passe barna og læse med dem.” Der lød en misfornøiet klang i hendes stemme. „Jeg skal endog dele mit soveværelse med et av dem; det ser saa besværlig og forkjert ut altsammen.”

Hendes misfornøielse talte saa tydelig gjennem hvert av hendes ord; men skjønt hendes tilhører smilete, saa var det et venlig, medfølelse og hans stemme var fuld av sympati.

„Synes De virkelig det er gaa galt?” sa han. „Undertiden kan noget forekomme saa bakvendt og forkjert i begyndelsen, men saa retter det sig efterhaanden. Det har jeg altid fundet, hver gang jeg begynte paa et nyt arbeide. I begyndelsen syntes det saa rent umulig og haabløst, men litt efter litt gaar det op for en at det ikke er saa galt endda, og ofte ender det med at man kommer til at like det rigtig godt.”

„Jeg tror ikke, jeg kommer til at synes om denne plads,” sa Barbara egensindig, „undtagen om barna — de er jo søte.”

„Ja, ser De det,” sa den unge mand munfært; „der har de straks fundet noget som kan holde dem skadesløs for det andet — og det er virkelig merkelig hvor ofte man finder noget godt hvor man mindst venter det.”

„Og her i huset kan man vist i høi grad trænge til noget som kan holde en skadesløs,” sa Barbara, idet hun trak munden sammen paa en egensindig maate. „Det ser ut til at der venter en mange ubehageligheter.”

„Hvorfor vil De nu straks gaa ut fra det?” spurte den unge mand med et humoristisk blink i øinene. „Det er saamen til ingen nytte at sørge over vanskelighetene, før man staar overfor dem. Hvorfor tror De nu paa forhaand at det vil bli saa ubehagelig for Dem her?”

„Mit første møte med husets frue viste hvad jeg har at vente,” sa Barbara med dæmpet stemme av hensyn til barna og det gamle ord at smaa gryter har ogsaa ører. „Der ventes øiensynlig av mig at jeg bare skal gjøre hvad der blir sagt og tie stille til alt.”

„Mon vi ikke skal huske paa at den person som De taler om, har et strengt arbeide med mange sorger og bekymringer, med en meget trøttende og besværlig husholdning og mange ærgrelser. Jeg har kjendt forholdene her i længere tid, og jeg tror at De bør være litt overbærende,” sluttet han i en medfølelse tone.

Barbara trak paa skuldrene og lo med en kort latter.

„Jeg har en fornemmelse av at jeg faar rikelig bruk for min overbærenhet og at jeg vil faa alle ubehagelighetene at kjæmpe med,” sa hun.

„Begynd ikke Deres arbeide med en slik fordom imot det,” var det rolige svar som blev git med en bestemt, der fik Barbara til at føle sig meget ung og liten. „Der er mange vanskeligheter og besværligheter ved en husholdning som denne, og De faar i flere henseender et lettere og mindre indviklet arbeide end husets frue har.”

„Aa ja, mit arbeide kan jo bli meget litet indviklet. Jeg skal passe barna fra morgen til aften og gjøre det jeg faar besked om at gjøre. Det blir saare kjedelig og drøpende,” brast det ut av hende. „Men De har vel litt ret i at mit arbeide blir lettere end min — frues,” tilføjede hun nølende.

„Ja, jeg anser det for mindre haardt i mange henseender, skjønt jeg ikke vil negte at De kan faa vanskelige opgaver. Men jeg tror at det vil bli godt efterhaanden. De maa holde modet oppe og ta Dem sammen.” Han smilete igjen og hans smil var saa venlig at den unge pike følte litt av sin bitterhet og misfornøielse forsvinde. „Men nu maa jeg holde op med min passiar og mine prækener,” vedblev den unge mand med den samme muntre latter som før. „Jeg sprang bare hit for at si farvel til barna. Jeg har ikke megen tid at spille — der er en mængde ting som skal gjøres, før man for ubestemt tid begraver sig i Central-Afrika. Kom saa, barn, nu skal jeg heise dere høit op efter tur og glem mig saa ikke mens jeg er borte.”

Med et kjækt sving løftet han hvert av barna op paa sin arm, og de smaa, buttede armer slynget sig om hans hals og deres smaa ansigter presset sig fast mot hans.

„Kom snart igjen!” ropte smaapikene, og „Tom snart!” tilføjede lille Jack paa sit barneprat. Barbara hadde stor lyst til at gjenta barnas ord og si likesaa ivrig som dem: „Kom snart igjen!”

„Saa maa De fatte mod,” sa den unge mand til det tause vidne til denne scene og rakte hende naturlig og venlig sin haand. „Fat mod,” gjentok han, idet han trykket hendes haand, og i næste øieblik hadde døren lukket sig efter ham.

Barbara hørte hans fottrin nedover trappen, hun saa sig om med en følelse som om der var blitt besynderlig tomt i værelset efter at han var gaat; hans nærvær hadde bragt en atmosfære av liv og freidighet med sig.

„Hvem er den herren?” spurte Barbara lille Dorothy som hadde vendt sig fra døren med et bedrøvet ansigt.

„Det er vor kjære John,” svarte den lille pike. „Han kommer ofte til os, og jeg vet ikke hvad vi skal gjøre uten ham. John kommer altid op i barneværelset og han leker saa morsomt med os. Det blir saa kjedelig, naar han er borte.”

Hvor taapelig det end var, saa gjentok Barbara i sit hjerte barnets ord. Den unge mands venlige, blaa øine, de opmuntrende ord „fat mod” og det medfølelse smil hadde altsammen hjulpet til at ta bort litt av det tunge tryk fra hende. Hun hadde en følelse som om det nye liv der ventet hende vilde være blitt mer utholdelig, hvis hun av og til kunde ha hørt den freidige stemme og følt det hjertelige haandtryk. Men barnas ven reiste jo øiensynlig bort for lang tid, og ikke engang han selv viste naar han kom tilbake. Lille Lena forbedret ikke saken ved i en meget bedrøvet tone at bekræfte deres vens avreise.

„Kjære, kjære John er reist,” mumlet hun med sine brune øine fæstet paa døren. „Kjære John er borte, og vi vet slet ikke naar han kommer tilbake. John er borte.”

Imens stod barnas „kjære John”, av andre kjendt som John Mendley, nede i dagligstuen og talte med Mrs. Lane, mens hun skjænket te til fire damer av mer eller mindre ubestemmelig alder og som sat og talte hviskende sammen.

„Skal De gifte Dem saa snart De kommer til England?” spurte Mrs. Lane, idet hun saa paa sin gjest med et uttryk i sit lille, spidse ansigt som gjorde det næsten mildt.

„Ja, saasnt jeg kommer hjem,” svarte han med en glad klang i stemmen. „Mrs. Lane, synes De ikke, jeg er en lykkelig mand? Jeg har faat en udmerket chance for fremtiden ved at bli ansat ved denne Bunghalla-ekspedition. Der er en mængde unge mænd som ønsker at være i mit sted;

det er en plads som alle misunder mig. Og for at sætte kronen paa verket, er jeg blitt forlovet med en makeløs pike.”

Mrs. Lanes smil blev litt mer fremtrædende og gav hendes grættne ansigt et rent venlig uttryk.

„Jeg haaber at De en dag vil fores ille denne makeløse piken for mig,” sa hun. „For øieblikket kjender jeg ikke mer til hende end hendes navn og det er jo meget pent.”

„Estelle Dering!” John uttalte ordene nølende som om det var ham en nydelse at si dem. „Ja, hendes navn er vakkert, ikke sandt? Og hun er likesaa vakker som sit navn. Ja, hun er endnu penere — hun er yndig — og jeg er ikke den eneste som synes det. Det er ikke fordi hun tilhører mig. Alle sier at hun er yndig.”

„Jeg vilde gjerne kjende hende,” sa Mrs. Lane og saa med venlig sympati ind i den unge mands ivrige ansigt. John hadde evne til at vække andre menneskers interesse og sympati. Det var som om han altid trak det bedste frem hos dem han kom i berøring med. Endog Mrs. Lanes indsnævrede og smaalige natur blev likesom mer menneskelig og blidere under den unge mands charmerende og freidige indflydelse.

„De og hun vil komme udmerket godt ut av det med hverandre,” svarte han. „De vil ikke andet end kunne holde av hende og hun vil snart holde av Dem. Hun er en elskelig skabning — alle elsker hende. Saasnt jeg kommer hjem, skal jeg ta hende med til Dem og hun vil likefrem tilbe barna.”

„Vil hun? Er hun glad i barn?”

„Aa ja,” svarte han. John som var overbevist om at Estelle var begavet med alle kvindelige dyder og fuldkommenheter var aldeles sikker paa at hun maatte elske barn, for han mente alle gode kvinder maatte elske barn, og Estelle var den bedste av alle kvinder. „Hun vil komme og leke med barna, likesom jeg har gjort det hvis hun faar lov til det.”

„Aa ja, det kan hun gjerne,” sa Mrs. Lane, hvis venlige smil formørkedes av et litt misfornøiet uttryk. „Jeg har faat en ny guvernante, men jeg tviler paa at hun vil passe til pladsen. Hun later til at være fordringsfuld og stor paa det; det passer ikke her.”

„Aa — hun føler sig litt fremmed i begyndelsen,” sa John mæglende. Han visste nok at hvor venlig Mrs. Lane end alltid hadde været overfor ham, saa hadde hun mindre behagelige sider i sin karakter. „De skal faa se hun vil nok fylde sin plads. Hun syntes at komme godt ut av det med barna, og det er jo hovedsaken.”

„Det er det jo,” svarte Mrs. Lane litt betænkelig. „Naa, maa De gaa nu?” tilføjede hun, da John reiste sig og rakte hende haanden.

„Ja, jeg maa. Jeg har ikke pakket mit tøy endnu, og min velsignede kjære mor vender at se mig hos sig, og jeg skal sammen med Estelle paa bal iaften. Jeg maa skynde mig. Men De skal nok faa indbydelse til mit bryllup. De vil vel komme til det, hvad?”

V.

Mor og forlovede.

John Mendley luket døren til Lanes hus efter sig og gik hurtig nedover gaten, aldeles uvidende om den følelse av varme, han hadde efterlatt i de to kvinders hjerter, han netop hadde forlatt. Det hadde gjort ham ond for den nye guvernante med hendes alvorlige, misfornøiede uttaale-

ser og det næsten haabløse uttrykk i hendes ansigt, og det gjorde ham alltid ondt for Mrs. Lane, for han hadde engang, da hans mor var borte, været pensionær i hendes hus og hadde saaledes faat et indblik i hendes brysomme tilværelse og kunde forstaa hendes bitterhet og græne sind. Men han hadde ingen anelse om at hans oppmuntrende ord og smil hadde git baade Barbara og Mrs. Lane friskt mod — John tænkte i det hele tat litet paa sig selv og sine egne handlinger. Han var det mindst selvglade mennesker man kunde tænke sig.

En halv times hurtig gang bragte ham til et litet hus som laa i en liten have i St. Johns Wood-kvarteret, og efter at ha gaat like gjennom huset, gik han nedover etpar trin og bort til en firkantet plæn, hvor der var stillet et bord under et gammelt epletræ. Den dame som sat ved bordet saa op paa ham med et smil.

„Jeg har drukket en kop te, John,” sa hun. „Men jeg har ventet med den anden kop til du kom.”

„Undskyld at jeg kom saa sent, mor. Jeg har været hos Mrs. Lane for at si farvel til hende og barna, og jeg blev der litt længer, end jeg hadde tænkt. Hvor deilig det er her og hvor storartet at skulle drikke te alene med dig!”

„Smigrer!” sa hans mor med en lav latter, da hendes søn bøide sig ned og kysset hende. „At si slike snukke ting til sin gamle mor.”

„Gamle mor — jovist!” sa John indignert. „Det er noget sludder!”

Hun var en liten dame — latterlig liten til at være mor til en saa høi søn; hun hadde hvitt haar, hendes ansigt var meget furet og hendes blaa øine var litt matte. Men naar Mrs. Mendley smilte, glemte man aldeles at hendes øine var matte og hendes kinder furet; man saa bare at hendes smil var saa mildt og yndig og hendes øine saa fulde av medfølelse forstaaelse. Og skjønt hun var en av de virksomste kvinder man kunde tænke sig, fik man alltid det indtryk at hun hadde overflod av tid. Hun var aldrig rastløs, for aldrig frem og tilbake, men hadde alltid tid til at høre paa en, til at uttale sin deltagelse, til at trøste og hjelpe, alltid parat til at sørge med de sørgende og glæde sig med de glade.

„Kjære mor,” sa John, idet han lot sig falde ned i en stol ved siden av hende, „her er som sagt deilig og det er vidunderlig at ha dig helt for mig selv, og jeg smigrer slet ikke som du hentydet til, jeg sier bare hvad jeg mener. Nu skal jeg i al hyggelighet drikke en kop te med dig, før jeg takker mine saker. Jeg kommer vist litt sent paa ballet, men det vil nok Estelle forstaa. Hun er saa forstaaende.”

Han uttalte de sidste ord med en overbevisning som vidnet om hans fuldkomne tro paa sin forlovede, og hans mor saa hurtig op og aapnet læbene som om hun vilde si noget. Men hun betænkte sig øiensynlig, og sa intet, men mens de drak te, sat hun tilbakelænet i sin stol og lyttet til sin søns ivrige beretning om det, han hadde foretat sig om eftermiddagen.

„Jeg tror, jeg har sagt farvel alle steder,” sa han tilsidst. „Jeg tror ikke jeg har glemt nogen, og alle sier at det er et vældig held for mig at jeg er blit ansat ved Bunghalla-ekspeditionen. Du er jo ogsaa glad over at jeg skal reise, kjære mor, ikke sandt?”

„Jeg er glad over at du faar dit hjertes ønske opfyldt, min søn,” svarte hans mor blidt. „Jeg ønsker jo at du skal bli bekjent og utrette store ting. Jeg er meget ærgjerrig paa dine vegne. Jeg vil være stolt av dig, den store opdager — men du nærer vel ikke den bedrageriske forestilling at mødre likefrem er henrykt over at sende sine sønner ut til jordens vildeste egner — gjør du vel?”

„Jeg kjender ikke noget til bedrageriske forestillinger. Men jeg vet at mødre er jordens salt og nogen rene perler. Hvis noget i verden skulde gi mig et daarlig indtryk av kvinden — hvilket ikke er sandsynlig, naar man tenker paa hvorledes Estelle er — saa vilde jeg allikevel tro at kvindene paa bunden er gode og ufeilbarlige — fordi jeg har en mor som du!”

„Dumme gut! Du vilde gjøre din mor forfængelig, hvis hun ikke visste at du saa paa hende gjennom rosenfarvede briller. Du forkjæler mig i bund og grund, min kjæreste Johnny.” Saa tilføyde hun efter en næsten umerkelig pause: „Og du er jo ganske sikker paa din vakre Estelle — er du ikke, min kjære gut?”

„Sikker paa Estelle?” John rettet sig op i stolen og kastet hodet tilbake med

en stolt gestus. „Ja, hende er jeg sandelig sikker paa! Der er ingen som kan maale sig med hende, ingen anden ung pike som er værdig at røre sømmen av hendes kjole. Hende vilde jeg sette min egen ære ind paa. Hun er den levendegjorte sandhet og ærlighet. Gud ske lov — hun er en kvinde, til hvem man trøstig kan betro sig med liv og sjæl!”

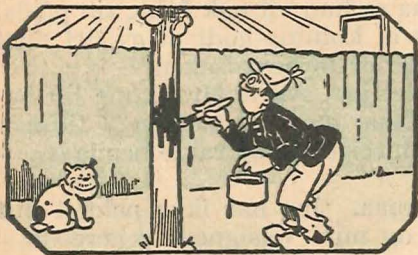
Hverken John eller hans mor talte mer sammen efter at de hadde ytret disse varme ord, og straks efter reiste John sig og gik ind for at fuldende sin indpakning, og først da han var gaat trak hans mor et suk.

Inde fra soveværelset som vendte ut mot haven hørte moren John synge muntert mens han pakket, og kanske det var denne glade sang som fik hende til at sukke og bragte et alvorlig uttrykk i hendes øine. Hun var enke; han var hendes ældste søn og nu reiste han til det vilde syden for ubestemt tid og overløt hende til den yngre bror Bobs omsorg. Han reiste ind i ganske uopdagede egne hvor han selvfølgelig var utsat for mange farer. Og dog var det ikke tanken paa disse farer som fik Mrs. Mendley til at sukke. Hun sukket, fordi hun tænkte paa, om hendes elskede søn i Estelle Dering hadde fundet en kvinde der var ham værdig.

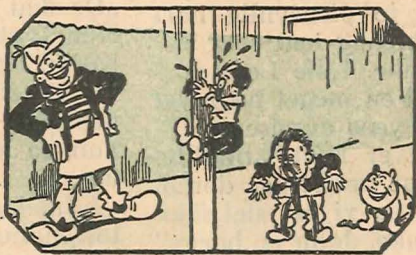
John selv nærer ikke den ringeste tvil, hvilket man kunde læse i det straalende ansigt, med hvilket han traadte ind i det værelse hvor dansen allerede var begyndt. — Han hadde lovet at møte Estelle der, og straks han kom indenfor døren fik han øie paa hende — et bedaarende syn av ynde og skjønhed som nok kunde faa en mands hjerte til at banke og hans ansigt til at straale. Han gik hurtig bortover gulvet til hende og saa ned paa hende med en verden av beundrende kjærlighet i sine øine. For ham var denne unge pike fuldkommenheten selv, og i sine tanker tildelte han hende enhver dyd og kvindelig ynde. Hittil hadde han ikke kjendt mange kvinder; hans mor hadde for ham representert alt hvad der hos en kvinde var godt og skjønt, og han var tilbøielig til at betrakte kvinden som en særlig art mennesker der skulde behandles med den dybeste ærbødighet og ærefrygt, mer som engler end som menneskelige væsener.

„Kom med ind i vinterhaven,” sa han

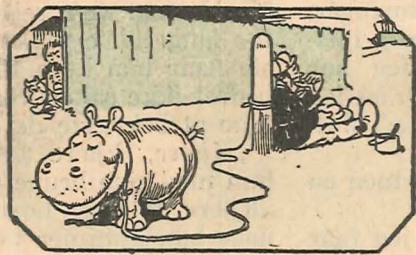
Et blad av en dyrepassers interessante dagbok. — Den stripedre dragt reddet ham.

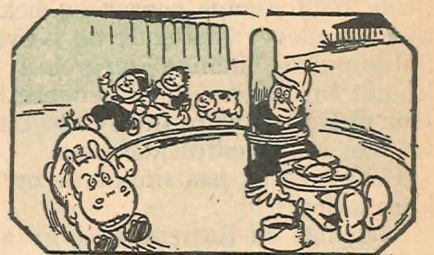
1. „Forleden dag da mine kjære nevøer klatret omkap opover havens flagstang malte jeg denne sort neditil. Jeg hadde nemlig, et litet mellemværende med guttene.

2. Da de to haabefulde poder litt efter gled nedover stangen fikk de fuldt av maling paa sig, og da det netop var det jeg hadde tilsigtet møret jeg mig kostelig over det.

3. Saa satte jeg mig til at spise frokost lænet til en stolpe hvortil flodhesten netop stod bundet. Men uten at jeg ante noget om det, pønset guttene paa hevnt.

4. Først da jeg saa flodhesten galopere rundt pælen opdaget jeg fyrenes skumle hensigter. Men da var det forsent, — jeg sat allerede godt fastsurret til pælen.

5. Og saa led jeg den forfærdelige tort at en av guttene ga sig til at male mig i ansigtet og paa luen, mens den andre ugenert gjorde sig tilgode med min frokost.

6. Endelig slap jeg fri, men først efterat guttene hadde fjernet sig og var uienfor skudvidde, saa de uforstyrret kunde gaa bort og aapne dørene til bjørneburet.

7. Meningen var naturligvis at bjørnene skulde skremme mig. Men oet blev nok mig som kom til at skramme dem for med mine striper fandt jeg paa at optræ som kongeliger.

8. Bjørner liker ikke kongeliger og de lodne bamser tok skyndsomst flugten. Dermed var jeg reddet og kan nu overveie hvorledes jeg skal faa gjengjældt guttene denne strek.

lavl. „Luften vil jeg ha dig helt for mig selv — det er vor sidste aften.”

Uten andet svar end et blik fra sine øine tok hun Jacks arm, og han førte hende gjennom det overfylde værelse ind i vinterhaven ved siden av — et kjølig, friskt rum hvor roser og heliotroper fyldte luften med sin duft,

„Jeg trodde aldrig du var kommet,” sa Estelle, da de stod sammen ved det plaskende springvand. „Jeg har set efter dig saa længe — det har forekommet mig som en evighet. Jeg trodde tilsidst at du var blitt forhindret i at komme og jeg begynde at føle mig saa ulykkelig.”

Hun talte med en litt kjælen, lespende stemme som John fandt uimotstaelig, og hun saa op paa den unge mand med øine som hun klynget sig til ham paa en maate der satte alle hans hjertes strenger i dirrende bevægelse. Fra balsalen hørtes tonene av en vals, og denne melodi forblev altid indprentet i Johns sind, den var uløselig forbundet med duften av heliotropene og rosene, med den milde, friske varme i vinterhaven, med den sagte plasken av vand og med Estelles opløtede ansigt i det dæmpete lys.

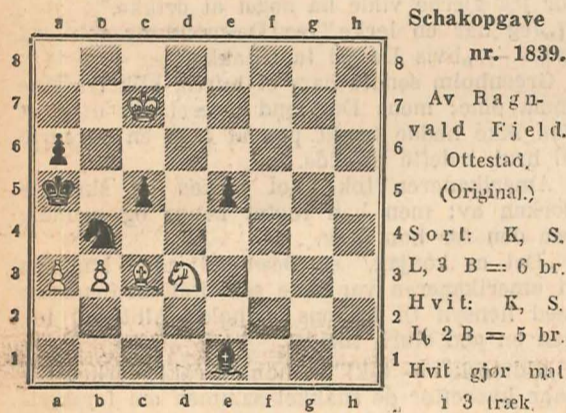
(Fortsættes.)

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1839.

Av Ragnvald Fjeld, Ottestad, (Original.)

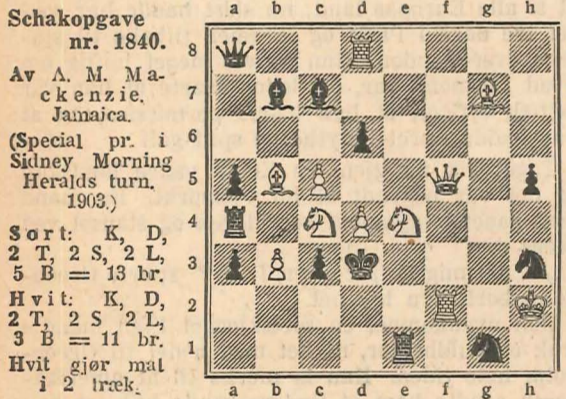
Sort: K, S, L, 3 B = 6 br.
Hvit: K, S, L, 2 B = 5 br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1840.

Av A. M. Mackenzie, Jamaica. (Special pr. i Sidney Morning Herald's turn, 1903.)

Sort: K, D, 2 T, 2 S, 2 L, 5 B = 13 br.
Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L, 3 B = 11 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1837.

1. Kg5 — h6.

Løsning av den aritmetiske opgave i forr. nr. 3

De tre tal er 9, 29, 62.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

Ungarn.

Løsning av bokstavkorset i forr. nr.:

P	S				
O	O				
P	O	P	P	E	L
S	O	P	H	I	E
E	I				
L	E				

Regnegaader.

1. En ung herre hadde 7 forskjellige jakker, 10 forskjellige vester og 8 forskjellige par benklær. I hvormange forskjellige dragter kunde den unge herre vise sig?

2. Man spurte en bonde, hvor gammel han var, og han ga følgende svar: „Min far er 30 aar ældre end jeg og 21 ganger saa gammel som min datter, hvis alder bare er 1/11 min.“ Hvor gammel var hver av de tre personer?

Løsning av schakoppgave nr. 1836.

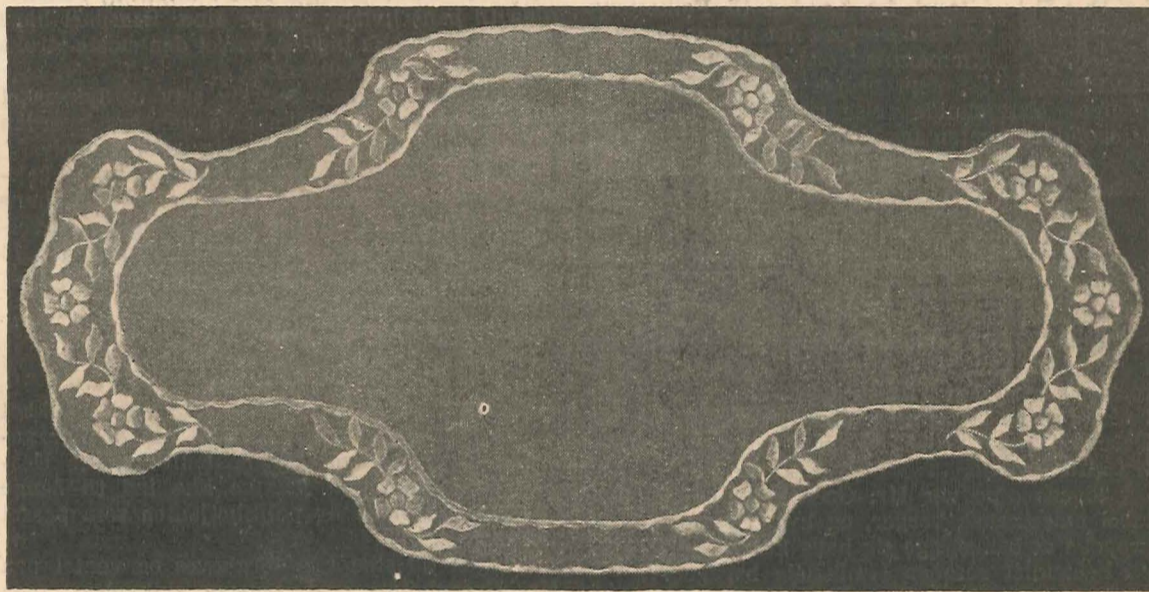
- 1. L a 4 — d 7, S d 1 — e 3, 2. S d 6 — e 8.
- 1. . . . ., S d 1 — b 2, 2. T e 4 × b 4.
- 1. . . . ., S. ellers, 2. T e 4 — f 4.
- 1. . . . ., b 6 — b 5, 2. T e 4 — c 4.
- 1. . . . ., f 7 ligeg, 2. L d 7 — e 6 †.
- 1. . . . ., T d 2 — d 3, 2. e 2 × T.

Bokstavkvadrat.

Bokstavene i denne kvadrats felter lar sig omsiffla saaledes at den øverste vandrette rad kommer til at lyde likt med den første lodrette, den andre vandrette med den andre lodrette og saa videre. De ord som fremkommer paa denne maate er, i anden radorden, følgende: 1. Et mandsfornavn fra det gamle testamente. 2. En nordisk komponist. 3. En av de smaa profeter. 4. Et kvindefornavn.

A	A	A	A
D	D	E	E
G	M	O	O
R	S	S	U

21de haandarbeide.

Elegant løper av linon.

Elegant løper av linon.

Paa hvit linon med kunstsilke syes denne vakre løper. Til broderiet som bestaar av platsom kan man vælge mellem 2 farver blaåt, en lys til rosene og en mørk til blader og ornamenter — eller helt hvit silke.

Størrelse 75 × 35 cm.
Materiale: Paategnet linon, silke, pris kr. 8,40 + porto.

Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

Praktisk serviet.

Paa beige-farvet linstof syes denne serviet. Broderiet utføres i platsom med hvitt perlegarn. I kanten knaphulstunger. Størrelse 65 cm. i diameter.
Materiale: Paategnet serviet, perlegarn, pris kr. 10,00 + porto.

Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

Lekedragt for barn.

Helt uundværlig er disse pene og praktiske lekedragter for barn.

Den her avbildede dragt er klippet i et. Oppe ved halsen et litet broderi samt tunger rundt ha'sutringningen og ærmer. Stoffet er mellemblaat vaskestof.

Materiale til størrelse 2-3 aar: Paategnet og opridset lekedragt paa blaat vaskestof kr. 5,30 + porto. Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgt 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

Kunstige blomster som dekoration paa lykønskingskort.

Et litet, morsomt arbeide for etpar raske hænder og en saks.

Hvilket udmerket redskap er ikke en saks, saa anvendelig til tusen ting! Den kan bl. a. brukes til at

fremtrylle de vakreste markblomster av kulørt silkepapir, til at sætte paa et lykønskingskort som en slik liten buket man ser øverst paa næste side. Der er fremgangsmaaten forklart i smaa billeder. Man maa især lægge merke til hvorledes silkepapiret brettes før det klippes ut. Det er vist ved prikkede linjer i fig. b, d og f, e og g. Man bruker smaa firkanete stykker silkepapir, som, naar de er brettet rigtig sammen, skal se ut som vist i fig. a 1, b 1, d 1, e 1, f 1 og g 1. Paa disse figurer er ogsaa angit hvorledes man med faa klip kan faa mange spidser og takker. Se f. eks. paa fig. b og dens 16-takkede stjerne! Disse 16 takker er laget med bare 4 klip som vist i fig. b 1. Naar man skal sætte sammen de utklippede blomsterdeler saa de danner en buket paa lykønskingskortet, smører man litt lim paa midten

av hvert stykke, saa at blomstene ligger tilsynelatende frit paa kortet. Man skal krolle de utklippede blomster let mellom fingrene før man klæber dem paa, for at de skal se mer naturlige ut. Naar man sender et slikt kort i posten, maa det ligge i en lukket konvolut, og man bør ogsaa lægge et sammenlagt ark skrivepapir omkring det, for at ikke buketten skal bli ødelagt naar man lægger den ned i eller tar den op av konvolutten (se side 24).

Den brune haandkuffert.

Av Valentine Williams.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

—o—

I.

Desmond Okewood, tjenestgjørende i det hemmelige engelske politi sat i toget fra London til Folkestone og funderte paa det hverv som var bliit ham betrodd. Han hadde motat sine ordrer direkte fra selve chefen. Han skulde reise til Folkestone. Med eftermiddagsbaaten fra Boulogne vilde Mr. Maurice Greenholm komme. Signalement: Undersætsig, mørk, jødisk utseende, amerikansk paa klædning og akcent. Særkjende: Meget store og fremtrædende ører. Han vilde bringe en brun haandkuffert av lær, dekorert med en bred grøn stripe fra laasen ned til bunden.

Major Desmond Okewood hadde i opdag at befri Mr. Greenholm for denne kuffert paa en maate saa han ikke opdaget det, før det var forsent at faa den tilbake. Endvidere — og dette hadde chefen lagt sterkt ettertryk paa — maatte Desmond ikke vente sig nogensomhelst hjelp fra autoritetene.

I lovens øine var Mr. Greenholm en respektabel amerikansk borger, og hvis Desmond blev grepet i at bemægtige sig hans kuffert vilde han bli behandlet som en almindelig bagagetyv.

„Jeg maa gjøre Dem opmerksom paa det, unge mand," hadde chefen sagt paa sin lune maate, „at jernbaneselskapene er sterkt paa utkik efter bagagetyver. Siden De er tidligere straffet vil De kanskje kunne slippe med en mindre straf, men under to maaneders fængsel kommer De neppe fra det."

Desmond nikked.

„Men maa jeg spørre Dem," sa han, „hvem er denne Mr. Greenholm?"

„Det har jeg jo sagt Dem: en amerikansk forretningsmand som reiser fra Paris til London."

Desmond kjendte sin chef; naar han var i et umiddelbart hjørne kunde ingen faa noget ut av ham. Han vaaget endda et spørsmål:

„Hvad vil De ham?"

Svaret kom meget skarpt:

„Ingenting — og det er derfor jeg vil fornegte Dem hvis De skulde slippe uheldig fra historien."

Dermed maatte Desmond nøie sig; derfor sat han nu og spekulerte sterkt over saken i Pullmanvognen som gik fra London til Folkestone.

Paa hylden over hodet paa ham stod der en haandkuffert av brunt lær, hvis størrelse omtrent maatte passe til Greenholms etter den beskrivelse chefen hadde git av den. Den var forsynt med en bred, grøn stripe og var kjøpt brukt av Desmond hos en marchandisehandler den foregaaende dag. Sælgeren hadde etter Desmonds anvisning forsynt den med en grøn stripe. Denne kuffert var det eneste middel Desmonds hjerne til nu hadde kunnet utpønse til oppnaelse av det underlige hverv som var bliit ham paalagt.

Idet toget for avgaarde spekulerte han paa hvad denne Mr. Greenholm kunde være for en person. Skjønt krigen var forbi fortsatte spionagen at bestaa; men øvrigheten hadde sikkert middel nok til at bemægtige sig spionenes bagage uten at behøve at utsætte en forhenværende veltjent officer for at bli brændemerket som gemen tyv. Utvilsomt indeholdt den brune lærkuffert papirer som chefen var meget ivrig efter at komme i besiddelse av. Men av den maate hvorpaa han ønsket at faa papirene mente Desmond at det fremgik, at han kun ønsket at læse dem. Fandt han dem uskadelige, antok

Desmond at han vilde søke leilighet til at gi dem tilbake til den retmæssige eier.

Sandsynligvis var papirene av stor verdi for denne, og derfor tenkte Desmond at Greenholm ikke vilde slippe kufferten av syne, og han sat nu og brøt sin hjerne med hvorledes en ombytning av kuffertene under disse omstendigheter skulde kunne iverksettes.

Der var mange reisende med toget, og for at fordrive tiden begynte han at betrakte sine medpassagerer i kupeen. Der var en tre-fire officerer i uniform, en sykepleierske, en ældre dame som reiste med en ung pike, og en mand klædt i blaa dres og straaht og som nærmest saa ut til at være en reserveofficer i civile klær. Den omstændighet at han likesom Desmond hadde en kuffert paa hylden over hodet paa sig, fik Desmond til at spekulere paa hvorledes han skulde kunne ombytte denne kuffert med sin egen, hvis manden var Greenholm.

Hans tanker kunde vist læses i hans ansigt, ihvertfald blev manden opmerksom paa ham og sendte ham et undersøkende blik. Det var en sterkt bygget, meget velklædt herre med et reservert utseende, som stod i merkelig motsætning til hans livlige, skarpe øine. Saasnt hans og Desmonds blik møttes, veiret den sidste straks et professionelt fællesskap.

„Opdager!" sa han ved sig selv og lykønsket sig med sin skarpsindighet da han saa hvordan manden igjen forsigtig trak sig ind i sig selv.

Desmond tenkte paa om denne opdager kanskje ogsaa var ute etter Greenholm; men hans tanker blev avbrutt ved en begyndende travlhet ute i korridoren. Toget var begyndt at sagne farten for at stanse ved kaien like ut for Boulognedamperens anløpssted.

II.

Baaten fra Boulogne laa ved bryggen. Takket være den vakthavende officer ved landgangsbroen — en tidligere vaabenfælle — var Desmond saa heldig at komme like ind til denne og stod ved siden av politibetjenten som passet paa der.

I nogen tid stod han forgjæves og ventet paa Mr. Greenholms undersætsige spikkelse; men nu saa han ham endelig — en uselvanlig styg mand, hæslig som en padde, med stor, irosklignende mund, smaa øine og to vældige ører som stak ut til hver side av den graa reiseluen han hadde paa hodet. Og som for at gjøre en feiltagelse udelukket holdt han i den ene haand en stor, brun haandkuffert med en bred, grøn stripe. Den var øiensynlig ikke let, for han pustet og pæste idet han stakbet oppover den bratte landgang og ved hvert skritt støtt kufferten mot rækverket.

„Greenholm," mumlet Desmond og belavet sig paa at følge ham.

Han hanet sig vei gjennom stemmelen av passagerer bort til toldeftersynet, hvor en mængde reisende stod opstillet paa rad for at bli ekspedert. Her saa Desmond at en toldbetjent fra Greenholms kuffert tok en mængde klædesplag som han bredte ut paa skranken, og han la endvidere merke til at Greenholm ikke et øieblik slap kufferten ut av sine hender. En toldassistent kom nu til og la en brun haand paa hvert stykke bagage, idet han spurte: „Har De tobak — spirituosa — cigarer — cigarettar — eller andet?" hvorefter han foretok en overfladisk undersøkelse og tilslut forsynte hvert kolli med et kridttegn. En bærer kom nu til, la de forskjellige artikler ned i kufferten og gjorde derefter forgjæves forsøk paa at ta den fra Greenholm hvorpaa han fulgte ham bort til toget.

Idet Greenholm vendte sig om saa Desmond hans ansigt. Det var askegraat og der var smaa sveddraaper paa hans lave, gulbleke pander.

„Manden har været i stor knipe," tenkte Desmond — „sæt nu at de hadde undersøkt hvert stykke bagage —"

Paa perronen ventet en bærer med Desmonds kuffert. Han hadde i forveier instruert ham om at beslaglægge en plads til ham i samme kupe som Greenholm gik ind i og hadde beskrevet denne nøie. Dette hadde han gjort for at bortlede mistanken fra sig selv; for han tænkte sig at Greenholm næret frygt for at bli forfulgt. Bæreren hadde gjort hvad der var betrodd ham og Desmond saa sin kuffert ligge paa sætet i en

førsteklasses røkekupe, hvor Greenholm allerede hadde lagt beslag paa en plads i et hjørne længst borte fra Desmond. Hans haandkuffert stod paa hylden over ham.

Desmond tenkte at hvis han blev tvunget til at gripe til fortvilede midler var det bedst at han og Greenholm var alene i kupeen. Der var ikke andre der endnu, derfor skyndte han sig ut paa perronen og en tishillingsnote som han stak i haanden paa konduktøren sikret ham at de blev alene i kupeen.

Desmond hadde neppe sat sig før Greenholm talte til ham.

„Undskyld," sa han med tydelig amerikansk akcent, „jeg kjender ikke til reglementet her — kan man faa noget at drikke?"

Desmond lystet paa hodet.

„Det er over tiden," svarte han: „De kan ikke faa noget at drikke nu før halvsvy."

Mandens ansigt uttrykte skuffelse og ærgrelse, en skarp rynke viste sig paa hver side av hans store, brede mund.

„Jeg synes man maa være glad for at man idethelet kan faa sig litt at drikke," sa Desmond.

Amerikaneren smilte bredt og rynken forsvandt.

„De har vist straks set at jeg var amerikaner — ikke sandt?" spurte han jovialt.

„Ja, fra Chicago, skulde jeg to," vaaget Desmond at gjette.

„Milwaukee; men for mig er alle amerikanere ens. Jeg er trommer, det vil si det som dere Herover kalder handelsreisende. Jeg har allerede reist mange hundre kilometer iaar; men desværre kan jeg aldrig venne mig til sjøen. Jeg blir saa medtat av overfarten; det var derfor jeg gjerne vilde ha noget at drikke."

„Jeg har en lerce," sa Desmond og tok den frem — „hvis De vil ta tiltakke."

Greenholm sendte ham et hurtig blik fra sine smaa øine; mens Desmond ærgret sig over at han ikke hadde tænkt paa at lage en sovedrik til bruk i dette tilfælde.

Amerikaneren tok imot lerken og skrudde korken av; men han lugtet længe og grundig paa den før han drak.

„Det er konjak," sa Desmond; men han saa at amerikaneren var ikke saa liet mistænsksom med hensyn til lerkens indhold. Allikevel tok han en god slurk tilsidst.

„Udmerket — tak!" sa han og rakte lerken tilbake hvorefter de snakket sammen om forskjellige ting. Greenholm var meget meddelsom. Han hadde paa forretningsens vegne gjennomreist saa at si alle Europas land; nu sidst hadde han været tre dage i Paris og la veien tilbake til statene over London. Han spurte meget høflig om hvad Desmond var, og denne svarte at han var britisk officer, at han hadde permisjon, og at han hadde været i Hythe og spilt golf.

Toget gik nu gjennom Kents vakre landskap og det var begyndt at bli tismørkt. En mand kom gaende gjennom korridoren og stanset ved deres dør.

„Er det mig De ser efter, Levy?" spurte Greenholm borte fra hjørnet.

Den nyankomme, en sortskjegget liten mand i frak og guldbriller, nikked med hodet til Greenholm hele tiden. Han la merke til at amerikaneren sendte ham et undersøkende blik, at han betænkte sig et øieblik, men derpaa reiste sig.

„Undskyld," sa han idet han skrævet over Desmonds ben hvorefter han gik ut til manden som han hadde kaldt Levy.

De to mænd fjernet sig saa langt at Desmond hverken kunde høre eller se dem, og han mente derfor at øieblikket nu var kommet. Sagte og forsiktig stak han hodet ut av døren. De to mænd stod i ivrig samtale ved vinduet langt nede i korridoren, Desmond trak hodet til sig, løftet sagte men i stor hast sin kuffert ned fra hylden og la den paa Greenholms plads, hvorefter han tok dennes kuffert ned og la sin egen paa dens plads. Derefter anbragte han Greenholms paa hylden like ved døren til korridoren. I det samme ga det et voldsomt støt i vognen. Bremsene hvinte, og hurtigtoget stanset under høie kvindeskrik og en heftig rysting gjennom alle vognene.

Desmond kastet et blik ut av vinduet. Ved det svindende dagslys saa han at toget var stanset i det aapne land midt mellem frugthaver og kornmarker. Like overfor hans kupe var der

en høi havemur av rød mursten. Han hørte skritt ute i korridoren, og Greenholm kom tilsyne. Han saa ut til at være meget ophidset. Han kastede et hurtig blik omkring i kupeen og det forekom Desmond at blikket et sekund dvælte ved hylden over hjørnet hvor han hadde sittet. „Hvad skal alt dette bety?" spurte han. „Er det et ulykkesilfælde — eller hvad?"

De hørte høirøstet tale ute i korridoren. Vinduer blev skjævet ned og en begyndte at rive i dørhaandtaget idet han ropte:

„Luk døren op! — Hvem har lukket døren?"

En mand støtte sammen med amerikaneren i døren, og Greenholm vendte sig ivrig imot ham. „Hvad er det?" spurte han — „er det tog-røveri?"

Desmond gjenkjendte den storbyggede mand i blaa dress og straahat som han hadde set i toget til Folkestone og antat for opdager.

„Man sier det er et godstog som er avsporet foran os," svarte den nyankomne. Han kastet et skarpt blik omkring i kupeen, møtte Desmonds blik og gikk bort nedover korridoren. Greenholm blev staaende ved døren og bak ham opfanget Desmond et glimt av Levy.

Like fra det øieblik Desmond hadde foretat ombytningene av kuffertene hadde han spekulert paa hvordan han skulde slippe derfra med sit bytte. Han saa i tankene Greenholm ta kufferten ned for at ta frem en avis eller bok, opdage forbyrtingen og bemægtige sig sin egen kuffert, hvorefter han naturligvis vilde bli dobbelt mistænsomt mot Desmond.

Men nu, sa Desmond til sig selv, var der kommet en chance som sendt fra himlen. Naar bare kupe-døren som vendte ut mot muren ikke var laast! Konduktøren hadde sikkert laast døren som førte ut fra korridoren, men den andre døren . . . Var han bare kommet ut paa linjen følte han sig viss paa at han nok kunde slippe bort i halvmørket.

Greenholm stod med ryggen mot døren og sperret adgangen fra korridoren. Sagte drejet Desmond haandtaget paa døren ut til linjen. Han trykket paa døren — den aapnet sig. Lydløst løk han et skridt frem i kupeen, like lydløst løftet han Greenholms kuffert ned og steg nedover trinnene til sporet.

En smal grøft skilte jernbanelinjen fra den røde havemuren like overfor Desmond ønsket naturligvis ikke at bli grepet av nogen av jernbanefunktionærene i at bryte seiskapets love ved at gaa paa linjen, derfor søkte han straks ned i grøften og bevæget sig med høiet ryg langsmed den bortover tilhøre. Imidlertid var han bare kommet nogen meter bort da en stemme bragte ham til at stanse.

„Hallo, Sir!" blev der ropt; „min ven sier at De har tat feil og tat hans kuffert istedetfor Deres egen."

Desmond saa op og opdaget Levy staa like overfor ham paa linjen.

III.

Den høie røde muren fortonet sig paa den andre siden av Desmond idet han skulde op til den uvelkomne forstyrrer. Tæt ved ham stod en støttepille frem fra muren og den var opmurt slik at den til nød kunde benyttes som en trap hvis man vilde over muren fra denne siden. Dette la Desmond straks merke til da han saa sig om-etter et middel til at komme fra Levy hvis ord rigtignok lød meget harmløse, men som Desmond allikevel ikke gjerne vilde i nøiere berøring med.

Han svarte derfor ganske rolig og likegyldig: „Nei da, dette er min kuffert."

Der var ikke noget tegn til bevegelse i toget som holdt bak Levy; men litt tilhøre stod en stor skikkelse i den aapne døren som Desmond netop var kommet ned fra

„Kom med den!" sa Levy i en bydende tone. „Ræk den øieblikkelig op til mig!"

Før Desmond kunde svare var jøden sprunget ned paa ham som en tiger.

Men Desmond lot sig ikke overrumple; han tok et skridt tilbake og idet Levy satte berene i marken ga han ham et regulert bokserstøt

under kjæven. Uten en lyd styrtet jøden bakover og støtte hodet mot kanten av det firkantede cementrør i hvilket signalraadene var anbragt. Med et vældig kast slynget Desmond haandkufferten op over havemuren hvorefter han løp opover støttepillen og hoppet behændig ned paa den andre siden. I det samme hørte han Greenholm rope:

„Stop tyven! Stop ham!" og ropet blev efterfulgt av lyden av dører som blev aapnet og av mange forvirrede stemmer. Men i løpet av faa sekunder var han opslukt av en gammel kentisk frugthaves tætte, grønne løv. Et bredt belte av unge boketrær gikk langsmed muren som vendte ut mot jernbanelinjen.

Med kufferten i haanden banet Desmond sig vei gjennom det og kom ut til en øiehave hvor gre-

Han ga ham et regulert bokserstøt under kjæven.

nene var saa tunge av frugt at de bøide sig helt ned til marken. En smal havegang gikk rundt beplantningen, og uten at betænke sig fulgte Desmond den. Et stykke borte svingte den skarpt tilhøre og akkurat i svingen

løp Desmond like paa en ung pike som stod ved en trillebor fuld av epler.

For at tale mer korrekt løp han like ind i en rive; for den unge pike stod der med hodet kastet tilbake og riven rakt frem i strak arm i fuld forsvarsstilling. Da Desmond styrtet ind mot riven ga hun ham et støt med den og ropte:

„Hvad vil De her? Vil De se at komme ut igjen og det litt fort, ellers skal jeg pudse hunden paa Dem!"

Det var en vakker ung pike med et fint rundet ansigt, der var like rødmsuset som eplene hun hadde plukket. En lok av straagult haar var blaast frem under solhatten hun hadde paa hodet, og den sammen med en brun bluse og brune støvler med gamascher ga hende et djervt og kraftig utseende.

„Ut med Dem!" ropte hun igjen. „Ut av haven og det fort! Her, Trofast! Trofast!"

Desmond tok et skridt tilbake, satte kufferten paa jorden og tørket sin fugtige pande. Han lyttet. Der lød tunge trin over i den andre enden av haven.

„Her, Trofast! Trofast!" ropte den unge pike igjen.

Men der kom ingen hund. Desmond saa paa den unge pike og smilte.

„Jeg tror ikke at en hund som har et saa godt navn vilde gjøre mig nogen fortræd," sa han. „Forresten tror jeg ikke der er nogen Trofast her!"

Ved lyden av hans stemme sænket den unge pike riven, og en dyp rødme steg op i hendes ansigt.

„Det var det eneste hundenavn jeg kunde komme paa i øieblikket," sa hun. „Det var dumt av mig. Naturligvis vilde en rigtig sint hund hete Herkules eller Uly eller Goliat. Men hvad vil De her i haven?"

Der hørtes høie brak i den tætte smaaskog i utkanten av haven.

„Jeg vil be Dem om at skule mig," sa Desmond. „Jeg er officer — mit navn er major Okewood — og det hverv jeg skal utføre gjør det absolut nødvendig at de —" han gjorde et kast med hodet over mot enden av haven — „ikke finder mig her."

Den unge pike saa ham stivt ind i øinene.

Hun hadde graa øine og de mørke øienvipper fik dem til at se usedvanlig mørke ut mot det gule haar. Desmond saa hende frit ind i øinene, og han saa at hun vilde hjelpe ham.

„Gaa videre bortover gangen her," sa hun, „og gaa saa ind i oplagsskuret ved enden av den Nei — jeg blir staaende her."

Desmond tok kufferten og skyndte sig bortover havegangen, mens den unge pike løp ind mellem epletrærne til en dør i muren som hun aapnet.

Havegangen førte Desmond til et langt, lavt plankeskur, hvor der langs alle veggene laa epler stablet op paa et underlag av halm. Han hørte stemmer fra haven.

„. . . hoppet over muren og løp ind her, Miss," sa en stemme.

„Med min kuffert," lød det fra en snøvlende stemme som Desmond gjenkjendte som Greenholms, „og han hadde nær slaat min ven ihjel."

„Ja, det er rigtig; han kom løpende gjennom haven her," lød den unge pikes klare, rene stemme, „saa rev han døren dernede op og løp ut paa veien. Hvis De skynder Dem vil De sikkert ta ham igjen."

Derefter hørte Desmond lyden av to mennesker som løp; en dør blev slaat igjen og saa faldt stilheten igjen over haven.

Der lød lette trin paa skurets trægulv. Det var den unge pike.

„Hvorfor sa de at De hadde stjålet kufferten?" spurte hun mistænsomt.

„Fordi jeg har stjålet den," svarte Desmond.

„Ja, men da er De jo en tyv?"

„Ja!"

Den unge pike saa paa ham igjen. „Jeg tror ikke De er nogen tyv," sa hun langsomt.

„Ja, men denne kufferten er ikke min," sa Desmond.

„De sa De hadde et hverv. Er De i det nermelige politi?"

„Ja, noget i den retning," svarte Desmond.

„Hvad er der i den kufferten?"

„Det har jeg ingen anelse om."

Den unge pike gjorde et kast med hode.

„Hør her," sa Desmond, „De stoler ikke paa mig; men jeg er parat til at stole paa Dem. Disse mennesker vil komme tilbake naar de har opdaget at De har ført dem bak lyset, og det er absolut nødvendig — en absolut nødvendighet, forstaar De — at de ikke faar fat i derne kufferten. Forlat mig her, hvis De saa synes og la mig klare mig selv, men ta kufferten for mig . . ."

„Jeg ta den?"

„. . . til krigsministeriet — til værelse nr. 1309 — saa vil De gjøre Deres land en stor tjeneste. Har De en sykkel eller en vogn eller noget slikt?"

„Ja, der staaer en Ford i garagen," sa den unge pike nølende.

„Det er udmerket. Men kan De kjøre den?"

„Ja, litt. Jack — det er min bror, han og jeg driver haven her i fællesskap — han har lært mig det."

„Hyss!" sa Desmond og rakte haanden edvarende i veiret.

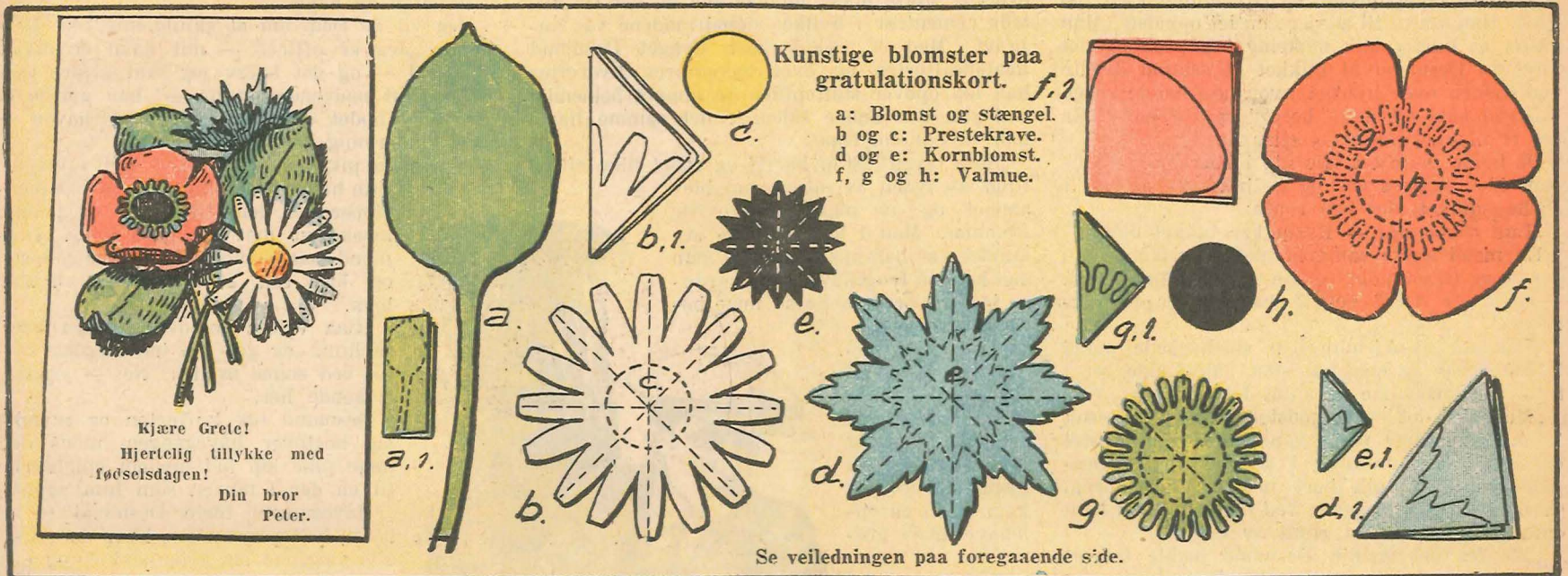
„Der er nogen i haven!"

Det var næsten aldeles mørkt, og de to derinde kunde saavidt skimte omridsene av de nærmeste trær i frugthaven; men de høite en raslende lyd som om nogen listet sig frem mellem epletrærne.

„Hvem kan det være?" spurte Desmond.

„Det er ingen herfra," hvisket den unge pike tilbake. „De mænd vi har til at hjelpe os gikk hjem klokken seks, og Jack er reist til London. Men se!"

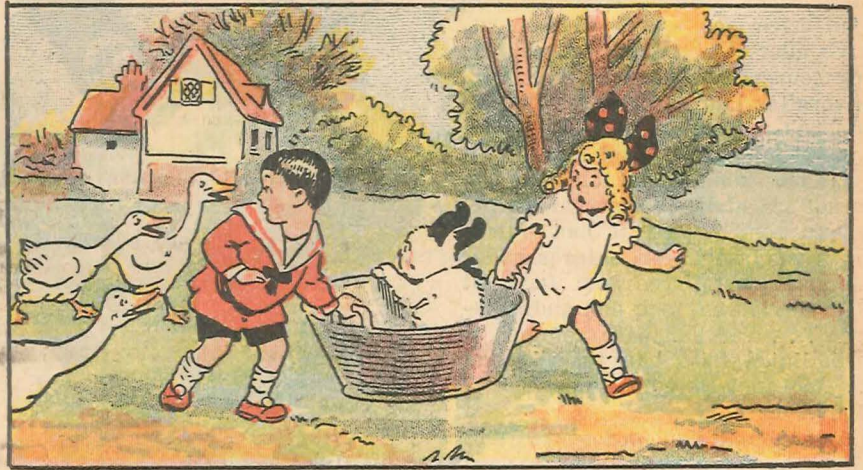
Desmond saa i den retning han pekte. „Ja, 10 (Forts. side 29.)"

Da Olav, Lise og „Prins“ blev beleiret av en gasse og to gjæs.

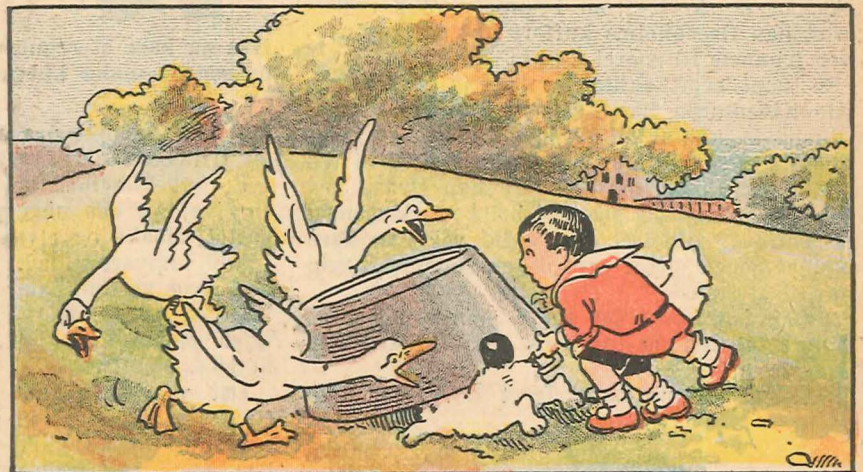
1. „Hurra! Nu kan vi reise ut og seile!“ ropte Olav og Lise straalende da de kom ut i haven og fik se at Anna hadde glemt vaskebaljen derute. „Jeg vil være kaptein paa skuten,“ bjeffet „Prins“.

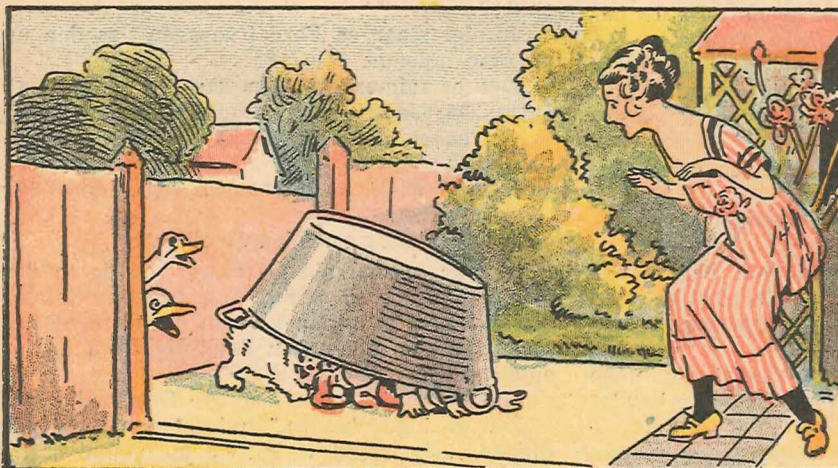
2. Først gjaldt det at faa sat „skibet“ paa sjøen, det vil si at faa baaret baljen ned til dammen, og Olav og Lise tok fal i hver sin hank paa baljen og gik avsted med „Prins“ oppe i den. Da kom gjæssene!

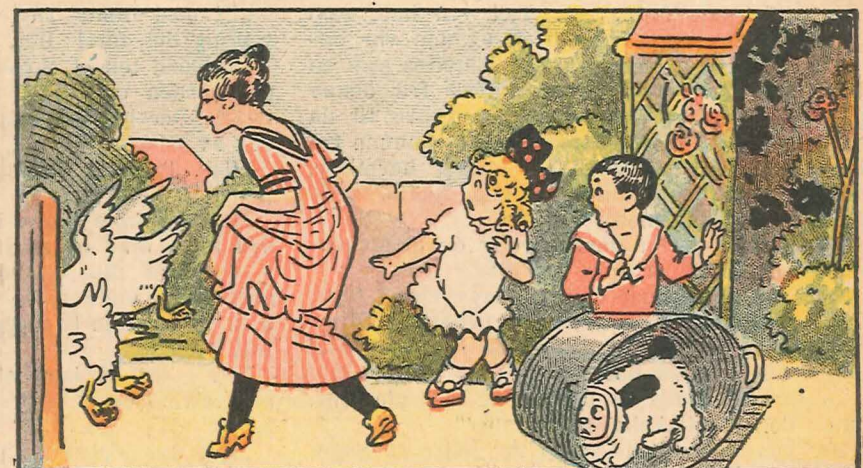
3. Der var ikke mange gjæs, — der var en gasse som anfører og to gjæs til. Men det var gjæs med ordentlig humor i: de vilde absolut „snakke“ litt med Olav og Lise og især med den gode „Prins“.

4. Men der var ingen av disse som hadde nogen videre lyst til at snakke gaase-latin, eller — for at si det like ut — baade Olav, den store gutten, og Lise, den store piken, og den modige „Prins“ var ræd for gjæssene.

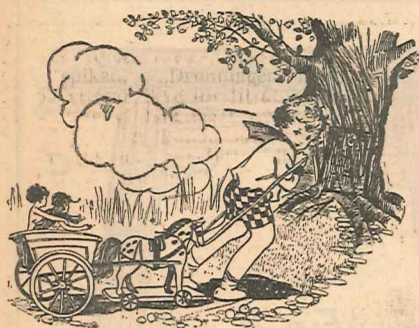

5. Og saa gjemte de sig allesammen under baljen, og krøp med den over sig bort til havetrappen, mens gjæssene fulgte hvæsende efter. Larmen kaldte barnas mor frem paa arenaen. Hun kom ned i haven...

6. ... og efter et modig angrep paa de fjærete uhyrer fik hun drevet disse paa flugt, saa Olav og Lise og „Prins“ igjen kunde puste frit. Det vil nok vare længe før de glemmer den „seiluren“!

Hans trak alfene bort til det store eketræet.

Hvordan Hans hjalp alfene.

„Det nytter ikke at du sier der er alfer til, du har jo aldrig set nogen,” sa Magda grættent. „Det er heller ikke rimeig at en liten gut paa seks aar skulde faa se nogen, naar hans store søster aldrig har set en alf. Løp nu ut og lek alene, jeg vil læse ut boken min.”

„Jeg bryr mig ikke om hvad du sier,” sa Hans, „jeg tror nu allikevel paa alfer, og du er bare to aar ældre end jeg.”

Han gik nedover havegangen og trak sin lille hest og vogn efter sig. Han ønsket saa at der var nogen at leke med. Magda var ellers rigtig snil, men idag var hun grættent, og da gjorde hun altid nar av ham naar han snakket om alfer.

Han satte sig ned i græsset og tænkte paa hvad han nu skulde ta sig til, og pludselig hørte han nogen smaa stemmer bak sig.

„Aa, bare vi ikke hadde mistet vingene vore!” sa den ene. „Kanske den stemme

guiten der fanger os og sætter os i bur. Aa, hvad skal vi gjøre!”

En anden stemme svarte temmelig skarpt:

„Hvad nytter det at graate, la os heller skynde os at gaa hjem.”

„Jeg orker ikke,” sa den første lille stemmen, „jeg har faat vabler saa store som mauregg under føttene.”

„Vær ikke rædde,” sa Hans ganske lavt og venlig uten at røre paa sig. „Jeg skal ikke fange dere, men jeg vil forfærdeig gjerne hjelpe dere. Nu skal jeg snu mig, saa dere kan se at jeg ikke er nogen stem gut.”

Alfene trykket sig tæt sammen, men de maa ha ikt ansigtet hans, for alfepiken sa med sin lille stemme:

„Hvis du vil hjelpe os, skal vi altid være dine venner. Vi har været i alfeselskap i skogen inat, og da tok vi vingene av os og danset. Da hanene gol, tok alle de andre alfene vingene sine paa sig og fløi hjem til alfeland, men min bror og jeg kunde ikke finde vore, det er vel en eller anden slem jordalf som har gjemt dem bort. Og nu er vi saa forfærdeig trætte.”

„Har dere langt igjen at gaa?” spurte Hans venig.

„Heit til det store eketræet i den andre enden av haven,” sa alfegutten med et dypt suk. „Min søster orker snart ikke at gaa lenger, og jeg har vabler saa store som mauregg under føttene.”

„Jeg synes rigtig synd paa dere,” sa Hans, „men kan dere komme til alfeland naar dere er ved det store eketræet?”

„Ja,” sa piken, „kanske vi ikke skulde fortæle dig det, men hvis du bare vil

love aldrig at fortælle det til andre, saa gjør det ikke noget.”

„Det lover jeg,” sa Hans, „og nu skal dere faa høre en god idé jeg har faat. Jeg vil kjøre dere dit i min vogn.”

Alfegutten klappet i sine smaa hænder, og alfepiken saa meget glad ut.

„Bare vent litt,” sa Hans og tok frem sin lommestørklæ. Saa tørket han godt av vognen indvendig, for den var temmelig støvet, og alfenes dragter var saa

Hos alfeskrædderen.

lette og fine. „Jeg skal være meget forsigtig,” sa han og løftet gutten omhyggelig op og bar ham bort til vognen. Saa hentet han piken, og snart sat de to alfer meget behagelig i vognen paa Hans' lommestørklæ, mens Hans seiv trak forsigtig i hesten, og kjørte dem ned havegangen til det store eketræet.

Han vendte sig ofte om og saa efter om alfene sat godt, og spurte hvorledes de likte kjøreturen.

„Det er deilig,” sa gutten. „Udmerket!” sa piken.

Saa naadde de eketræet, og Hans løftet alfene ut igjen.

„Aa, jeg vilde ønske at vi ikke maatte gaa hjem uten vingene vore,” sukket alfepiken. „Dronningen blir saa sint, og vi faar ikke lov til at gaa ut og more os før vi har laget nye!”

„Men vi kunde ikke gjøre for det,” sa gutten. „Vi lette alle steder. Men bare vi nu hadde noget at forære dig, Hans.”

„Jeg skal ikke ha noget,” sa Hans hurtigt.

Men alfepiken løftet paa sit fine spindehvæsslor for at lete efter noget, og pludselig blev hun ganske rød i kindene og begyndte at le.

„Nei, se her,” utbrøt hun og trak frem to par vinger, saa lette og fine som guldsmeenes. „Jeg gjemte dem her for at de ikke skulde bli borte, det hadde jeg rent glemt!”

Nu blev det rigtig stas, og de tok hurtig vingene paa sig og fløi op paa hver sin av Hans' skuldrer.

„Farvel,” sa alfegutten, „jeg skal be dronningen om du kan faa besøke os en nat. Vi skal komme og hente dig.”

Saa fløi de bort og banket paa eketræet.

Hans saa en liten dor aapne sig, de smat ind, og døren blev lukket igjen i det øieblik da Magda kom løpende.

„Hvem snakket du med?” spurte hun.

„Alfer,” sa Hans og blev rød.

„Tov,” sa Magda og lø av ham. Men Hans tænkte, at hvis han no

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 30. mai. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

Lommepenge-opgave nr. 64.

Hvor mange minutter vil det vare inden Aksel har løpet en omgang mer end søsteren Berta, og hvor mange omganger har hver av dem da løpet?

Dr. X var en dag i besøk hos en familie som har to barn, en pike og en gut. Piken heter Berta og gutten Aksel. De to barn bad dr. X saa længe om at arrangere et eller andet som kunde more dem at han tilsidst ga etter og foranstaltet et litet veddeløp mellem Berta og hendes bror. Veddeløpsbanen blev av dr. X bestemt at skulle være gangen rundt om havestakittet paa havens fire sider, og starten foregik paa samme sted, samtidig og i samme retning. Ved at konferere med sit ur konstaterer dr. X snart at Aksel brukte 2 1/2 minut til at fuldføre en omgang mens Berta brukte 1 minut mer. Resultatet var derfor hurtigt git. Men det var avtalen at Aksel og Berta skulde fortsatte at løpe til en av dem hadde vundet en hel omgang fra den anden. Og det gjorde de ogsaa, og de holdt hele tiden nøagtig den ovenfor angitte fart. Hvem av læsere kan nu uten at benytte ligning regne ut: 1) Hvor længe vil det vare før Aksel har vundet en omgang fra Berta? 2) Hvor mange omganger har hver av dem løpet i samme tid? Av besvarelsene bør det fremgaa hvorledes resultatet er fremkommet.

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 65.

Hvem var det som vogtet den gamle røverridders borg?

Einar og Erik og Jens iførte sig en dag sin fide rustning og drog i leiding. De hadde erklært den gamle røverridder paa borgen utenfor byen krig og vilde nu prøve at indta borgen og fange den fæle røver, og hvis det var nødvendig vilde de jevne hele borgen med jorden. Einar gikk i „Ørneøies” lignelse foran, Erik fulgte efter som Napoleon den store, og Jens sluttet trop-

pen som kyrasser tilfols. Da de kom til borgen saa de at denne var bevogtet av en vældig —, og den turde de ikke gi sig ikast med, hvorfor felttoget avsluttodes med at de tre gjæve krigere vendte om og drog hjem. Hvem kan si hvad set var for et „fælt uhyre”, som vogtet den gamle røverridder borg?

Om lommepenger se ovenfor.

og hvad i den første hændte, sidste neppa vite faar.

4. 3. 9. 8.

Vil du vite om du dette kades kan — av dig iser, — Irød da bare bort til speilet og betrakt dig nøie der.

3. 2. 5. 6. 1.

Denne jælte vogtet nidkjært visdoms brønd ved træets rot. Fik av ham man lov at drikke, vis og klok man ham forlot.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

Naar man driver denne sysse, regnes man til „smeder’s flok, men i overført betydning, — det forstaar du da vel nok!

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 66.

Logogrif.

11. 12. 1. 9. 10. 8.

„11. 12. 1. 9. 10. 8. han sittet paa sin ganger,

rider som han kan bedst” sies kan om den som sitter rank og sikker paa sin hest.

8. 10. 9. 4. 12.

Mellem møllens haarde stener kornet først blir 8. 10. 9. 4. 12. til mel, saa det bakes kan til brød og sukkerkaker med kanel,

3. 2. 5. 1. 6.

Hvad er det han gjør med munden tidt den gamle, skrumpne mand med de tynde, hvite lokker og som eier knapt en tand?

5. 9. 11.

Hvis en og anden vilde si at denne her er ven med en kat, da tro ham ikke, be ham tænke om igjen.

7. 1. 8. 10. 6

Hvis i svømmekunstens praksis du har mangler, brist og savn, vogt dig, at det ikke sker dig, naar du er i bølgenes favn.

9. 1. 12. 2. 7. 6. 10. — 10. 9. 12, 2, 7. 6. 10.

Mellem os to ligger mange, mange tusener av aar,

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 18:

Opgave nr. 55: Peder Olsen, Vossevangen, 5 kr.; Magnus Svorholt, Stokmarknes, 2 kr.; Ingrid Madsen, Ervik pr. Harstad, 2 kr

Opgave nr. 56: Lars Os, Hedrum, 5 kr.; Solveig Hansen, Volla, Lillestrøm, 2 kr.; Kari Hvinden, Grindvoll, 2 kr.

Opgave nr. 57: Marta Omvik, Dokkevei 5, Bergen, 5 kr.; Grethe Schram, Veritstgt. 11, Bergen, 2 kr.; Marie Røtterud, Størjen, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentligjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 24. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr 18 findes i dette nr. av bladet paa side 29. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 30. mai og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (21),
„Allers Familie-Journal”.
Kristiania.

Almumøbler i gammeltysk stil.

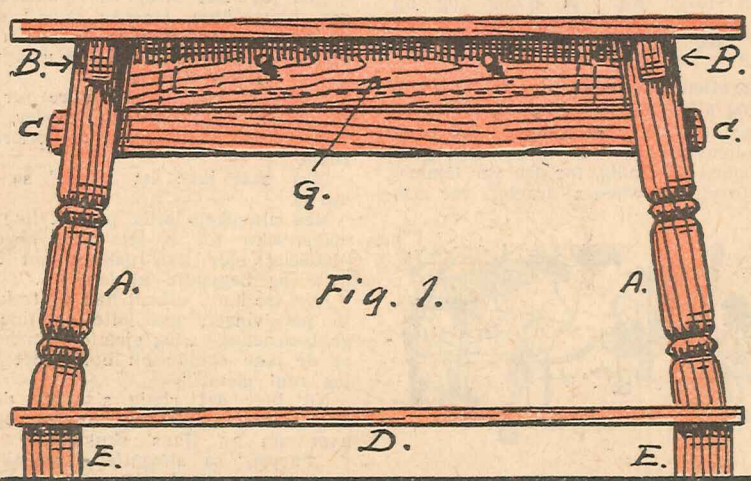

Fig. 1.

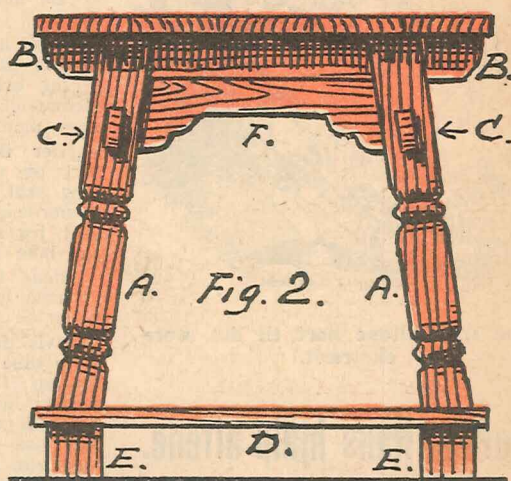

Fig. 2.

Der har tidligere her i bladet været gitt arbejdstegninger til hjemmelagede møbler i almustil. Nedenfor fortælles i ord og billeder hvorledes man selv kan lage sig et sæt virkelig brukbare møbler i speciel gammeltysk almustil, som er av en meget dekorativ virkning.

Bordet. De fire bordben (A) skjæres til i nøjagtige længder, fra bordflaten ned til fotbrettet, og med skraa endeflater som disse bordben skal ha for at komme til at indta den skraa retning som er vist paa tegningene. Fig. 1, 2, og 3 maales derefter, idet man benytter tomlestokken nede paa siden. Fig. 1 viser bordet fra den ene langside hvor der er en skuf, fig. 2 bordet fra enden, fig. 3 viser bordet naar man tænker sig bordflaten tat bort. Man ser da først de to tverstykker B-B som bordplaten skrues fast til, og derefter sees ned i skuffen G, med riglene R paa hver side. Fig. 4 viser hvorledes man paa en let maalt kan hugge huller i litt skraa retning som de skal ha i bordbenene, og hvori tverstykkene B og længdestykkene C skal hvile. Det gjøres ved at man, naturligvis efter at der er tegnet nøjagtig op hvor hullene skal være, med et centrumsbor borer huller, del ene ved siden av del andre, for saa bagefter at rette og gjøre hullene firkantet med hugjernet. Fig. 5 viser hvorledes tverstykkene B skjæres til i endene, og fig. 6 hvorledes længdestykkene skjæres til. Begge deler kaldes at skjære et bryst, altsaa til den ene side eller til begge. Fig. 7 viser samlingen av fotbrettets hjørner. Som det sees „blades“ de sammen, men skraat paa overflaten, ikke i ret vinkel. I fig. 8 ser vi at fotbrettsrammen med etpar solide skruer nedenfra skrues op og fast til de fire bordben, og dernæst at der i hvert hjørne av fotbrettet, fremdeles nedenfra, borer huller hvori tappene paa de fire træfotter E sættes op. Man maa selvfølgelig passe paa at der ikke kommer nogen skruer hvor disse huller til fottene skal borer. Fig. 9 viser hvorledes man, for at undgaa skrue- og spikerhoder i bordplaten, kan skrue selv mindre skruer i nedenfra, f. eks. i tverstykkene B. Man borer da et passende hul, sætter skruen ind og skruer den op i bordplaten. Fig. 10 viser hvorledes skuffen anbringes i to rigter.

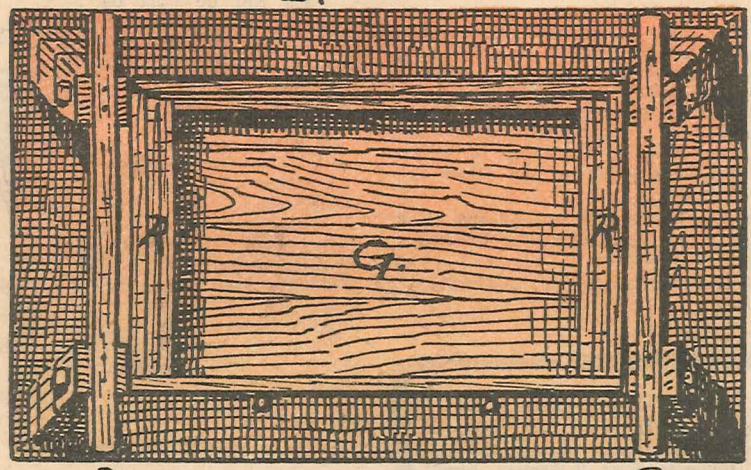

Fig. 3.

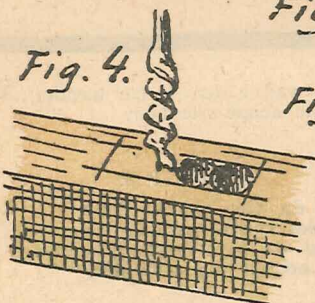

Fig. 4.

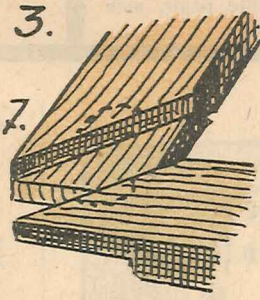

Fig. 5.

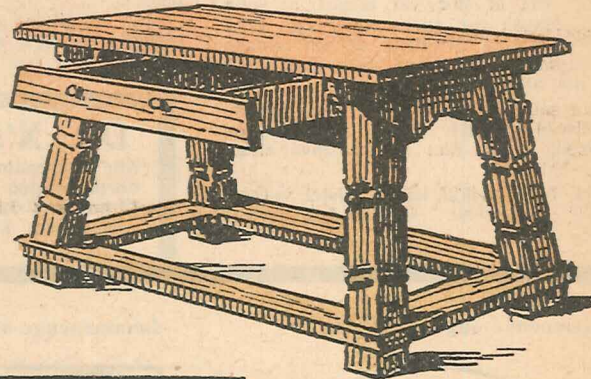
Fig. 6.

Fig. 7.

Fig. 8.

MODEL.

Stolen. Bygningen av den lille stol er meget enkel. I sætet (fig. 4) borer let skraa huller til benene, som lettest lages av 5 cm. tykke runde stokker, som oventil skjæres til med tap, som fig. 5 viser, og nedentil tilspidses let. For ikke at svække træet for meget maa tappene ikke være for tynd. Paa sidene av benene borer huller til tverstykkene, som

likeledes snittes skraat til i begge ender. Ryggen utskjæres i ca. 3 cm. tykt træ, sættes ind i utskjæringen bak i sætet, og skrues derpaa fast som vist i fig. 3. I fig. 6 er vist en anden form av en stolryg. Der skrues paa figurene 1, 2, 3, 4 (og 6) ved hjælp av tomlestokken nede paa siden, og maalene omsættes derefter i virkelig maal.

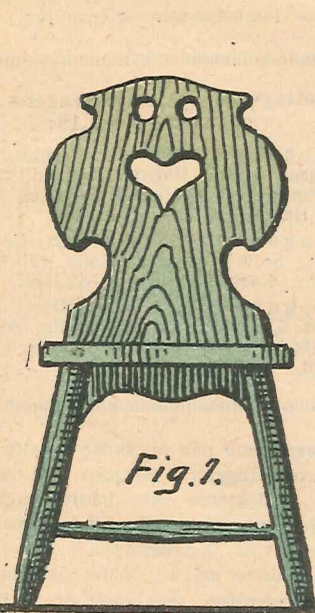

Fig. 1.

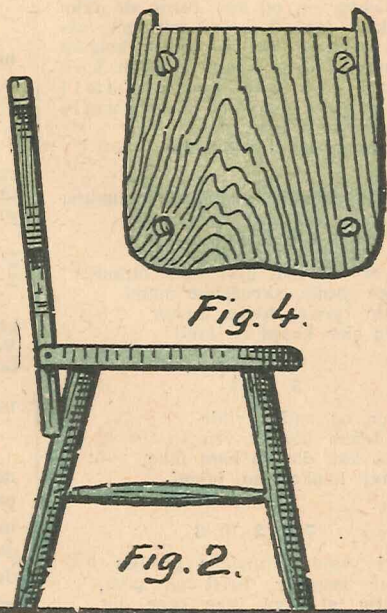

Fig. 2.

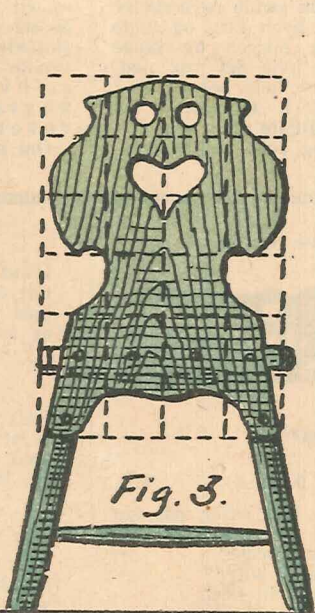
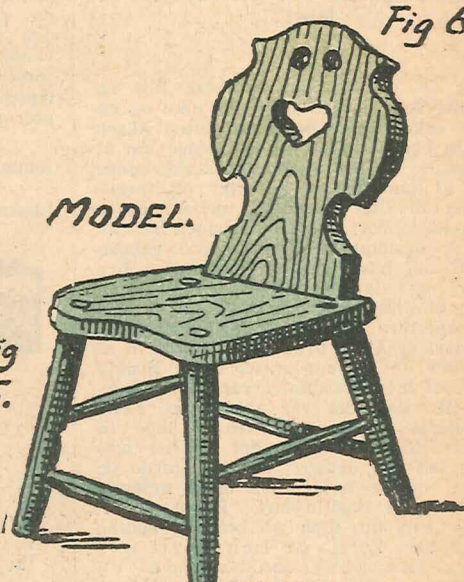

Fig. 3.

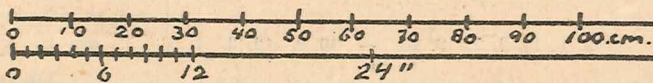

Fig. 5.

MODEL.

Fig. 6.

24"

12 m.

3A1.

H.C.M.

MUSIK. Prisliste mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messing-Instrm., sextenoder, tale-apparater og plater, itaL, trækspil m. m.

A. TH. NILSSON
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

Lavsag og Træskjæreværktøj og Materialer.

Bøger i stort udvalg. Prisliste gratis.
Ulrick Riedl, Bodo.

Tilskjære kursus 100 kr.
Dameskrædderindekursus.
Nørrebrogade 26 :: København N

ANTI-EXEMA
M. ZADIG'S

HVITE TJÆRESÆPE

mot
fregner, flekker, finner
og
urenheter i huden.

GIR REN HUD.

Ta kun den originale med
navnet ZADIG.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag,
Eskilstuna. Skriv eft. Katalog.

KJØR DE BESTE RINGE

KJØR

DUNLOP

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielssbesværligheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldm.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldm.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Prøv det
idag!

Faaes paa alle
apotek

Sanatogen
Styrkemidlet

Skuespillerinde Fru
GYDA CHRISTENSEN
skriver:
„Sanatogen styrker musk-
lerne, gir utholdenhed og
— hvad ganske er det
allerbedste — det gir godt
humør.“

Operasangerinde Fru
KAJA EIDE
skriver:
„Min Sanatogenkur har
været i høieste grad
saa vellykket, at jeg kun
ønsker at fortsætte.“

ØMME

FØTTER

undgaar De, naar skotøiet
indgnides med
PINGVIN LÆDEROLJE.

Lilleborg
Kjernesæpe
ren, billig til alslags vask.

Tiger-Cyklen

er den bedste! Glimrende
anbefalet. Forlang Prisliste.

Agenter antas.
Olaf B. Anseth,
Kristiania.

Kjøp

„Allers Familie-Journal“.

Chesebrough's
Vaseline

OG DETS
PRÆPARATER
SAA SOM:
COLD CREAM,
PARFUMERET
VASELINE,
KAMFER-
VASELINE
CREAM,
IS KAMFER og
MANGE ANDRE

Gjør Hudens
fem og blod-

Bemærk
Kløverblad-Varem.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

12—15 mdr. garanti
kr. 8,50, 10,50, 12,50.
Slanger kun bedste
kvalitet, kr. 4,50.
Agenter ant. Gummifabrikken, Fredensborg, Danmark.

En ny Straahat
for 35 Øre

Den ældste grimmeste straaht blir blomsterhvid og som ny ved behandling med det forbedrede Strobinn og sin forbløfende blegekraft. Forlang uttrykkelig den pakning à 35 øre hos Deres handlende.

M. Ertzgaard & Co.,
Kristiania.

ge sønnen fra hans idéer. saa overvandt han sig til af kjærlighet til ham at undersøke dette partis anskuelser nærmere, og lærte saaledes at forstaa og agte motstanderne.

At glæde sig over nutiden og ikke overalt se motsætninger og besværligheter, hvor der ingen er, det er en livskunst som vi likeledes kan lære av vore barn. Hvorledes jubler ikke barna naar forældrene drar ut i skogen! Et par stykker smørbrød i lommen er nok til turen! Men forældrene? — Dem falder det vanskelig at glemme alle bekymringer og med glæde nyde øieblikket. De er altid bange for at noget uventet skal ske. Naar de drar paa tur og veiret er godt, belæsser de sig med yttertøi og paraplyer og ser stadigt op til himlen, om det ikke snart begynder at regne. Og hvis de ikke slæper rundt med denne ballast, saa blir det først rigtig galt for dem. Naar man av og til lar alle „Hvis“ og „Men“ bli hjemme, saa er man dog ikke derfor et letsindig menneske. —

I de bevægede tider, da Napoleon hersket, spurte man en fyrste hvorledes han kunde sove saa godt om natten. „Jeg lukker mine bekymringer ute naar jeg gaar i seng,“ svarte han.

Det er altid sørgelig for forældrene, især for moren, at barna gaar sine egne veier naar de vokser til. De foretrekker da andet selskap for forældrene, betror ikke mer sin mor sine hemmeligheter og fremmed indflydelse gjør sig gjældende. Eftersom barna blir voksnе gjælder det at man ikke lukker sig for den stør-

ste og vanskeligste lære: Voksne mennesker vil være fri! Far og mor skal nu være deres gode venner, men ikke „opdragere“, som tar sig ret til at styre sine voksnе barns affærer. Den mor som behandler sin tyveaarige datter som en skolepike, og den far som ikke tillater sin voksnе søn at tale frit ut — de skaper sig unødige sorg. En far skal være sønnens bedste, forstaaende ven. Og moren skal barna kunne tilkalde naar der er nød paa færde, og det maa da være hendes høieste lykke at kunne hjelpe.

Sæt dig i dit barns sted, men tiltro ikke barnet evne til at sætte sig i dit. Vær ung med barna, men vent ikke at de skal være gamle med dig.

Opdrag dit første barn godt, saa hjælper det dig med at opdrage de andre.

Hjemmet.

Vask av sorte stoffer.

Hvis man vil vaske sorte, uldne stoffer, lægges de i bløt vann over i vand, tilsat salmiak. Til en hette vand beregnes to spiseskeer. Næste dag vaskes tøiet, skylles, vris og hænges til tork. Mens det endnu er fugtig strækkes det, ruller og strykes paa vrangen traadret paa et bløtt underlag. Det sidste er en hovbehandling for at det skal se pent ut. Det tilraades at fjerne mulige feltpletter med benzín før tøiet lægges i bløt og at banke støvet godt ut.

Rensning av jakkekraver.

Kraver paa herrejakker som er blitt fettete av haaret, gnis først med

vat og benzín. Saa tar man varmt saapevand, tilsat med en smule salmiak, dypper en børste deri og børster kraven godt. Derpaa vasker man den med rent vand, og stryker kraven tør fra vrangen.

Baldriante som nerveberoligelsesmiddel.

Et udmerket middel mot nervositet, søvnløshed, nervøst hjerteonde o.s.v. er baldriante. Denne tillages paa følgende maate: En teske baldriante holdes i en kop, lunkent vand helles paa og den blir staende i 24 timer for at trekke. En time før man gaar i seng drikkes den efter at være varmet litt op. Denne kur fortsættes regelmæssig hver aften i 3—4 uker, og det gode resultat vil sikkert ikke utebli. Midlet er simpelt, billig og uskadelig.

Naar fingrene sover

paa den ene haand er det meget ubehagelig, og av egen erfaring vil jeg anbefale følgende simple middel: Haanden hvis fingre sover, knyttes, og derpaa lægger man den med fingrene ned mot den andre haandflaten (forutsat at denne haand ikke ogsaa sover) knuger denne haand litt fast om den første, og efter kort tids forløp er den ubehagelige fornemmelse forsvundet.

Løk som lægemiddel.

For at en byld hurtigere skal trekke op, binder man en løkskive paa den og lar den sitte natten over; den maa være noget større end det angrepne sted. I reglen bløtges bylden allerede efter nogen timers forløp. Ellers maa man om morgenen binde en ny løkskive paa. Denne virker ikke alene behagelig kjørende og hæver betændelse ganske smertefrit, men den understøtter ogsaa helbredelsesprosessen meget virksomt. Ogsaa ved liktorner kan anbefales denne enkle fremgangsmaate.

Sko av champagnefarvet skind
renset jeg ved at blande magnesia og benzín sammen til en lind grøt, som jeg smurte jevnt paa og deretter gned av med en bløt linnklut. De flekker som fandtes fra tidligere delvise rensetser, forsvandt ogsaa ved denne behandling.

En utæt paraply

blev ganske vandtæt da jeg bestroket den med parafinopløsning. Jeg opløste 1 del parafin i 20—30 deler benzín og strok hele paraplyen over med det. Da benzinen var fordampnet, blev der et tyndt parafinlag tilbake paa stoffet, som gjorde den vandtæt. Jeg lot paraplyen bli staende utspændt endnu et par timer.

Hvitskurte gulver.

Paa landet finder man endnu ofte hvitskurte gulver. Disse skures med kalkvand, derefter vaskes de over med saapevand. For at gulvet hurtig kan tørke aapner man dører og vinduer saa det trekker. Gulvene blir da nydelige og hvite.

Hvite dansesko.

kan man holde pene i lang tid, naar man hver gang de er brukt stryker dem over med en blanding av zinkhvitt, som er rørt ut med litt melk og en smule gummi arabicum til en lind masse. Den smøres over med en pensel. Hvis man liker gyldne dansesko, kan man smøre dem over med guldbronce, som er utrørt i litt terpentinolje.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“'s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 21.

Pris..... kr. .... øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen innsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Avertér i „Allers Familie-Journal“

Phillips RUBBERS

PHILLIPS' saaler og hæler fabrikkes i England og sælges over hele verden.

Tynde gummiplater med forhoinger til at fæstes paa almindelige saaler og hæler, hvorved der opnaaes fuldstændig beskyttelse mot slit.

Lavet av Phillips' forsteklasses sorte gummi, som er al anden sort eller graa gummi paa markedet overlegen.

Tredobler stovlernes levetid

SAALER OG HÆLER per sæt
 Damer og Barn ... Kr. 4.50
 Voksne: lettere Kvalitet ... 6.00
 sværere Kvalitet ... 7.00

HÆLER ALENE
 Damer, kr. 1.50: Voksne, kr. 2.50, 2.00

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galyanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredsheit. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.»

Helene Persson, Tyvärlandsmölle, Sörflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.»

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgnet og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsat ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
 Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
 STOCKHOLM.

Gratis og portofrit

sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklameslemed. Gummifabriken, Fredensborg, Danmark.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlingsapparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbeide, spænder slappe muskler, ufylder hullheter i ansikt og krop. Utvikler brystet, borttager fregner og hudorme paa et par dage, gjør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 6.50.

Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12.00, enkeltformet kr. 6.50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke utstaaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5.50.

Generende haarvekst fjernes smertefrit med rod med „DEPILATOR“. Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5.00.

Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postoprøvning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, Avd. 2. Stockholm C.

ANKER-PAIN-EXPELLER

den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er etter at faa paa alle landets apoteker. Det bedste mot gift, reumatisme, forkjølelse og tandpine etc.

Generalrepresentant for Norge:

ALF NØLKE A/S
 Parkveien 62, Kristiania.

Korpulens, fedme fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede avmagrings-tabletter.

Fuldstændig uskadeligt og mest virkningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskkirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselskostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav.

Elefant-Apotheke, Berlin A. 79, Leipziger Str. 74 (Dönhoffpl.)

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
 Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben,
 Prismeglas, Prislister 50 Øre.
 Benekendorff, Berlin-Friedenau.

PHOSPHO-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghet, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
 Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Forsøk med Eulith Tandpasta

og De vil stadig benytte samme. Forsendes i store dobbelte tuber a 0,90 kr. pr. tube incl. porto fra Eulith Depot, Dale i Søndfjord.

Frimerker mottas i betaling.

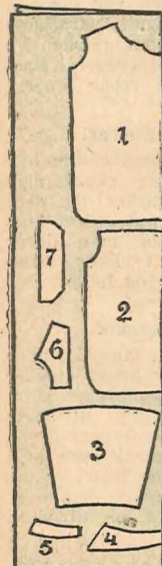
Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkømed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdigt til bruk.

Natskjorte til gutter paa 6—8 aar.

Denne enkle natskjorte har læg med kulørte border, som ogsaa syes rundt kraven og linningene paa de lange ærmer. Der medgaar 2 meter stof av 70 cm. bredde. Mønsteret bestaar som billedet viser av 7 deler.

- Fig. 1. Det halve forstykke.
 „ 2. Den halve
 „ 3. Ærme.
 „ 3. Krave.
 „ 5. Halslinning.
 „ 6. Skulderstykke.
 „ 7. Ærmelinning.

Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forstykket og ryggen langsmed stoffets bret.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 21. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

RAAD-GIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Domkirken i Meksiko.

Mit barn opdrager mig!

Saasart barns faar øie for sine omgivelser blir deres videbegjærighethævende, og de stiller spørsmål til forældre og opdragere som ikke altid er lette at besvare. Samvittighetsfulde forældre avfærdiger ikke disse spørsmål kort og godt med et: „La mig være i fred!“, de prøver paa at gi et rigtig, belørende svar. Jeg kjender en mor som med flid studerte naturhistorie, da hendes barn vilde ha besked paa hvad det var for blomster og dyr de saa naar de sammen gik ute og spaserte, hun vilde ikke bli dem svar skyldig. Nu har hun gjenopfrisket sine glemte skolekundskaper — nu kan hun indlate sig med barna i fornøiellig samtale om dem.

Mange ganger kan faren bedre besvare barns spørsmål i denne retning, især hvis han har faat en bedre skoleundervisning, men ofte kommer det dog saa vidt at hans kundskaper ikke strækker til. Telefonen, elektriske sporgvogn og

denslags ting er ikke altid saa let at forklare. Ofte blir han gjennem barnas spørsmål foraadediget til selv at skaffe sig oplysninger derom. Ved nærmere at gaa ind paa disse moderne oppfindelser, kan en frugtbar interesse vækkes i ham, som strækker sig videre og ofte kan være av stor betydning.

Det er de færreste forældre som er istand til at følge tidens strømninger, hvis ikke det var for barnas skyld. En skrøpelig, gammel dame, som altid maatte støttes, besøkte regelmæssig politiske foredrag. „Jeg maa lære den nye tid at kjende,“ sa hun. „for ellers kan jeg ikke begripe min datter, som er saa optat av den. Og man vil jo gjerne forstaa sit barn.“

Fædre er ofte mer halsstarige i sine anskuelser, holder sig til det de er vant til. En fanatisk politiker regnet aldrig med nogen anden retning end netop sit eget partis. Hans søn sluttet sig til det motsatte parti. Da faren saa at han ikke kunde prin-

(Fortsat fra side 23.)
 meter fra dem stod en mand bak et epletræ og kikket; de kunde se han hadde straaat paa hodet. Desmond hadde strakt haanden ned for at ta kufferten, da manden pludselig ropte:

„Hei, hør her et øieblik, Miss!”
 Han kom frem fra træet og løp like mot skuret, og til sin store forbauselse gjenkjendte Desmond detektiven som han hadde set i begge tog.

Da han kom frem til døren lettet han paa hatten.

„Har De noget imot at jeg kaster et blik paa Deres kuffert?” sa han.

Den unge pike stod ubevægelig foran ham som en statue.

Idet Desmond trak sig tilbake for ikke at bli set kom hans haand i berøring med en ru gjenstand, og da han saa nøiere etter opdaget han at det var en søk. Han tok den op, og da detektiven som ikke hadde faat noget svar paa sit spørsmål tok et skritt fremover høide Desmond sig frem og trak sækken ned over hodet paa ham.

„Skynd Dem!” sa han til den unge pike, „og husk: Krigsministeriet nr. 1309, og si det er fra major Desmond Okewood.”

Den unge pike snappet kufferten, styrtet ut av skuret og forsvandt.

Imidlertid hadde detektiven sprellet forsvillet. Hans ene arm hadde Desmond faat ind i sækken og efterhaanden blev detektivens motstand svakere.

Desmond hørte lyden av en automobil utenfor. Han kunde ikke faa detektiven bundet, og derfor besluttet han pludselig at forlate ham og løpe ut saa fort han kunde, i det haab at naa automobilten før den kom igang; for han stolte ikke riktig paa at den unge pike kunde styre den. Han gjorde regning med at der vilde gaa etpar minutter før detektiven fik gjort sig fri og kom til sig selv.

Altsaa sprang han ut av døren. Der var en slaa paa den utvendige side som han skjov for, hvorefter han for gjennom haven og kom ut paa en støvet vei. Omtrent ti meter foran sig saa han automobilten kjøre bort i mørket.

Med et høit rop for Desmond etter den, og det lyktes ham at faa tak i karosseriet bak, før den hadde faat sat fuld fart paa, og svinge sig op i den. Men i det samme drejet den braat til siden, der hørtes et brak og Desmond blev kastet op i luften.

Han kom ned igjen i sittende stiling i en bjørnebærbusk. Automobilten var havnet i grøften og den unge pike, som saa meget fortumlet ut, sat midt paa veien omgitt av en mengde hvite papirer. Nogen meter derfra laa kufferten med sprængt laas paa en høg papirer av samme slags.

Med litt besvar kom Desmond op fra sit tornete leie, og var glad over at opdage at han hadde sine lemmer i god behold. Han gikk straks bort til den unge pike.

„De — De gjorde mig saa forskrækket,” sa hun forvirret og stammende — „fordi De kom springende slik op i vognen. Jeg — jeg saa mig om, og saa var det at automobilten gikk i grøften. Aa!” og dermed brast hun i graat.

„Kjære barn, De maa ikke æraate,” sa Desmond, der som alle mænd naar de ser en kvinde graate blir meget forlegen og ulykkelig. „Jeg haaber da De ikke har slaaet Dem.”

Den unge pike rystet paa hodet og hulket videre.

„Jeg — jeg — vet — vet ikke hvorledes det kunde falde mig ind at hjelpe Dem,” sa hun. „Og hvad vil Jack si naar han ser automobilten — — — men hvad er det?”

Med et utbrud av den høieste forbauselse hadde Desmond høiet sig over den bunke papirer hun sat paa.

Veien var strødd med engelske banknoter.

IV.

Det var allesammen flunkende nye fem- og tipundsnoter, og de laa der paa veien mellem bøker, pyjamas, skjorter og lommeværker. Det saa ut som om de hadde været indpakket i disse forskjellige klædesplag, og en skjorte som Desmond tok op var likefrem foret med den

„Men Gud forbarme sig!” utbrøt den unge pike — „har De plyndret en bank!”

„Ja, det er netop det han har!” svarte en skarp og haard stemme. „Naa, Flood — hændene op!”

Desmond og den unge pike vendte sig samtidig og saa detektiven i en noget derangert tilstand staa paa veien med en revolver i den ene haand og etpar haandjern i den andre.

„Det er tyvekostene fra det store bankrøver i Liverpool som den bekjendte indbrudstyv Henry Flood forøvet for fem dager siden,” sa detektiven. „Hvis De vil ta imot et godt raad, frøken, saa ta Dem i agt for hvem De herefter lar komme over Deres havemur. Naa, Flood, følger De godvillig med?”

Desmond hadde adlydt detektivens befaling og rakt hændene op.

„Officer,” sa han, „vær saa venlig at la den unge piken der ta min lommebok op av brystlommen?”

„Det kan jeg godt gjøre selv” sa manden. Han betraktet Desmond nøie og lot til at være litt forundret. Han gikk nærmere og trak lommeboken op av hans lomme.

„Se efter i det inderste rummet,” sa Desmond. Den unge pike saa detektiven trække noget blankt frem og derefter lukke lommeboken og gi Desmond den tilbake, og til hendes forbauselse stak han derefter revolveren og haandjernene i lommen.

„Undskyld min feiltagelse, Sir,” sa han Desmond lot hændene synke.

„De maa ogsaa undskyldte min” sa han. De ga sig begge til at le.

„Kanske det kan interessere Dem, officer,” tilføiet Desmond, „at De er den første som nogensinde har set mit tegn. Jeg har endda aldrig had anledning til at vise det frem under min tjeneste. Det gjør mig øndt at jeg tok saa haardt paa Dem for litt siden.

Manden smilte godmødig.

„Det var en deilig affære, Sir. Jeg trodde at jeg nu endelig hadde fakkat Flood. Jeg ventet ute i haven efter at de andre var gaat, fordi jeg hadde en anelse om at De var der endda. Vi har sporet Flood ned til Folkestone idagmerges og vi vet at han er gaat over med baaten. Men hvorledes har De faat fat i hans kuffert?” og med disse ord pekte han paa papirene som laa strødd utover veien.

„Se for morro skyld litt nøiere paa de papirer,” sa Desmond.

Detektiven tok op en fempundsnote. Han undersøkte den nøie, holdt den op mot himlen, strøk av en fyrstik for at se vardmerket og gned den mellom fingrene. Derefter høide han sig ned og tok en hel næve.

„Falske! eller De kan kalde mig en krak!” sa han.

„Ja, akkurat,” sa Desmond. „Det er en pen samling. Der har sikkert været over hundre tusen pund.”

„Ja, men hvis er de?” spurte opdageren. „Tilhører de kanske den amerikaneren som gjorde slik brudulje — og hvor er han bli av?”

„Det haaber jeg at faa bragt paa det rene iaften,” sa Desmond.

„Greenholm,” sa chefen, da Desmond samme aften overleverte ham kufferten, „er en av de virksomste og farligste internationale falskmyntnere. Det er en jøde som i flere aar har opholdt sig i De forenede Stater.” Og chefen lo veltilfreds. „Men nu vil jeg be Dem om at komme hit imorgen,” fortsatte han, „saa vil jeg bli med Dem ut og finde et pent diamantsmykke til den unge pike fra eplehaven. Hvad skal der staa paa det, synes De?”

„Tausket er guld!” svarte Desmond øieblikkelig.

„Fortræffelig!” utbrøt chefen og lo igjen. „De er en mand efter mit hode.”

Østerlandsk parabel.

Hvem var den ædleste?

Da Chatem Tai, den gavmilde, engang av sine venner blev lovprist som den ædleste av alle, rystet han paa hodet og sa at han slet ikke hadde gjort sig fortjent til denne titel.

„Den ædleste!” sa han, „det er et stort ord! Jeg er ikke berettiget til at kaldes saa. Kan dere huske at jeg for en tid siden lot servere et stort festmaaltid for enhver som vilde delta i det?”

„Ja, herre, hvem kan glemme alle de fattige som du lot møtte den dag?”

„Nuvel, samme dag gikk jeg over en mark og saa der en fattig, gammel mand som høiet og anstrengt rykket op torner og tidsler, for av sin usle løn at kunne kjøpe sig et tarvelig maaltid.

„Du daare,” sa jeg til ham, „hvorfor arbeider du saaledes idag? Du behøvede jo bare at gaa den korte vei over til Chatem Tai; der var du bli bevertet og hadde faat en gave med dig hjem?”

Manden svarte: „Den som kan tjene til sit brød selv, trenger ikke til Chatem Tais gavmildhet.”

Si mig, mine venner, hvem var den ædleste, denne mand eller jeg?”

Vennene laug.

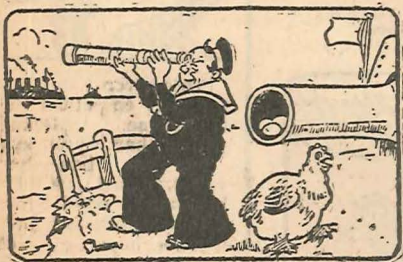
Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 18:

55. Dr. X og skrædderen: Av 200 meter klæde skal fremstilles 160 klædningsstykker. Dette gir $1\frac{1}{4}$ meter i gjennomsnit til hvert stykke, saa der altsaa blir 8 stykker av 10 meter. Da nu gjennomsnittsforskåret, $1\frac{1}{4}$ meter, netop svarer til etpar benklær, ligger det nær at anta at ca. halvdelen maa være benklær. Saa prøver man: 4 par benklær a $1\frac{1}{4}$ meter = 5 meter. Av de andre 5 meter skulde der saa bli 4 klædningsstykker, jakker og vester. Da nu 4 jakker gir 6 meter, altsaa 1 meter for meget, ligger det nær at prøve med 3 jakker, som gir $4\frac{1}{2}$ meter. Nu er der $\frac{1}{2}$ meter til rest, som netop er nok til en vest. Vi har nu følgende forhold: av 10 meter kan der bli 4 par benklær, 3 jakker og 1 vest. Men da 10 meter er $\frac{1}{20}$ av 200 meter, faar man altsaa 20×4 par benklær = 80 par benklær, 20×3 jakker = 60 jakker og 20×1 vest = 20 vester. Dette gir ialt 160 stykker.

56. Rebus: K Lagener modløs hete NS mor = Klagen er modløshetens mor.

57. Logograf: Essen, lirekasse, nattetaake, mil, Lister, Irland, skade, gjnist, Atterdag, — Milliardskadeserstatning.

En underlig æressalut eller Da det blev skutt med speilegg fra landbatteriet.

Der er admiralskibet! Standeren er heist, da er admiralen ombord!” sa Tom sjømand videre, grep avtrækknoren og trak til, og Bom! Bom! drønnet skuddene.

„Altsaa maa vi avfyre æressalut!” sa Tom sjømand videre, grep avtrækknoren og trak til, og Bom! Bom! drønnet skuddene.

Tredie akt spilles ombord paa admiralskibet, hvor man til almindelig forfærdelse blev bombardert med — speilegg fra landbatteriet.

Fjerde akt: Den rasende admiral forlanger forklaring. Han faar den ogsaa: En hane har lagt egg i kanonrøret. (Se første billede!)

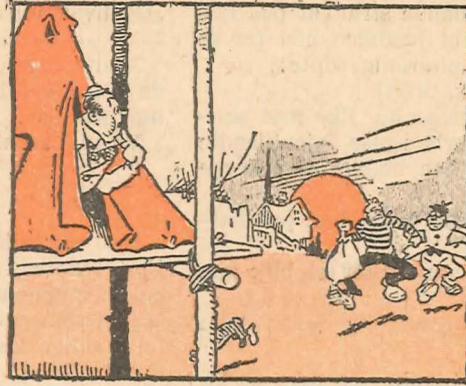
Hvordan man fanger tyver naar man heter Timmi Bill og er genial.

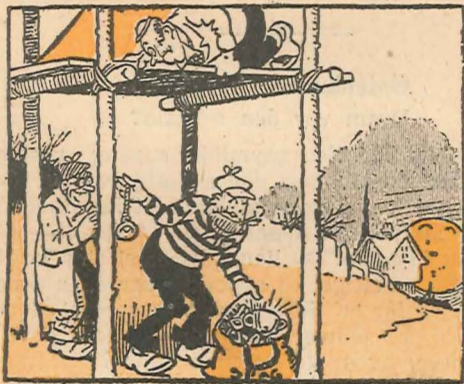
1. „Ja, De maa virkelig undskylde, min gode mand, men hvis De vil ha teltet Deres staaende paa min jord, saa maa De betale leie av grunden!“ sa den vrede mand til Timmi Bill, som hadde saatt op sit ferietelt paa eie-demmen hans.

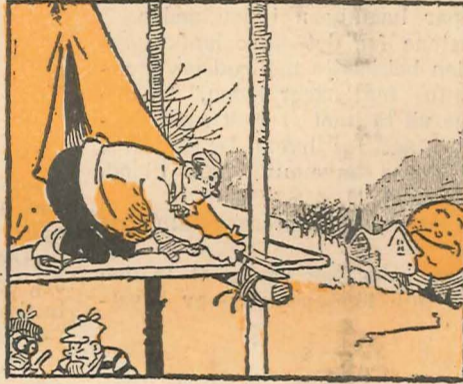
2. „Det skal vi nok ordne saa den vrede mand ikke kan forfange grundavgift!“ tænkte Timmi Bill, og anbragte teltet sit oppe mellem fire træstammer. „Nu kan han da ikke si at teltet staaar paa hans jord!“

3. Saa blev det aften, og Timmi Bill skulde til at gaa til ro i sin høie bolig, da han pludselig horte skridt nærme sig. Og da han kikket ut av teltedøren, opdaget han at det var to skumle fyrer som kom.

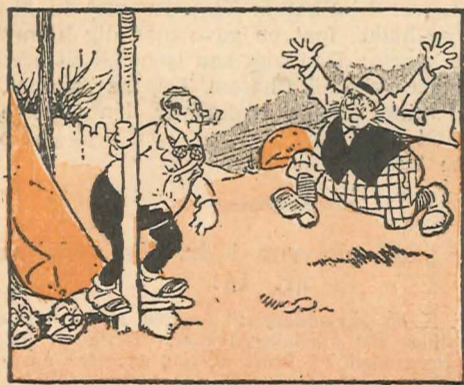
4. Dn satte kursen like bort til Timmi Bills luftige bolig uten at opdage hverken ham eller boligen, og Bill saa med egne øine hvorledes de to fordægtige fyrer delte utbyttet av det sidste store indbrudstyveri mellem sig.

5. „Ho — ho,“ tænkte Bill, her kan jeg visst gjøre en god fangst!“ Men han bare tænkte det, — han sa ikke noget, for da kunde tyvene ha hort det. Derimot tok han frem kniven sin, og skar over de baandene som holdt teltet oppe.

6. Virkningen av denne foranstaltning var frygtelig — for tyvene — for baade Timmi Bill og teltet fa'ldt ned i hodet paa dem, saa de blev liggende som i en skruestikke under teltets plankeunderlag.

7. Det er vel overflødig at fortælle at delingen av tyvekostene stanset litt brat. Derimot bør det noteres at i samme øieblik kom den før saa vrede grundeier løpende og ropte: „Jeg er blitt utpiyndret!“

8. „Det skulde vel ikke være Deres sølytøi som er i denne sækken her?“ sa Timmi Bill og viste frem tyvenes pose. Et jubelfyldt gjenkjendelsesrop undslap den før saa forvilede, nu saa glade mand.

9. Og lykkelig vandret han hjem med sin gjenvundne skat, og glad var Timmi Bill for den fyrstelige belønning han fik; men de som ikke var glade var de to tyvene, som blev ført bort av en konstabel.

Naar man leker blindbuk med apekatter, og der tilfældigvis er løver i nærheten.

1. Blindebukken faar bind for øinene. „Ikke kiki!“

2. Den første apekat fanges. (Det var en støvekost!)

3. Det ringer paa dørklokken. Der kommer fremmede.

4. Den fremmede viser sig at være en — berberløve!

5. Vildt flugt blandt apene. Blindebukken „fanger“ løven.

6. Bindet tas av. Forfærdelse her — lækkerstulpenhet der.

7. Et kapløp paa liv og død. Hvem vinder?

8. Vildt flugt mot træet. Vil han naa det...?!

Smaapluk.

„Det var sandelig godt at jeg hadde stokken min med, ellers var jeg ikke kommet med hurtigtoget!“

Kunden: „De gav mig feil igjen her for et øieblik siden!“

Forretningsmanden (gråtten): „Det skulde De ha sagt straks, nu er det forsent!“

Kunden: „Nuvel! Godmorgen! Jeg fik bare en krone for meg!“

Han var nødt til aet.

„Hvorfor er De i grunden saa s'y overfor damer?“

„Jeg maa! Ellers vilde jeg hver dag komme forlovet hjem.“

Godt parert.

Den unge hustru (bebreidende): „Du glemte at kysse mig idagmorges, det er første gang siden vi blev gift!“

Den unge eglemand: „Du aner ikke hvor de ord gjør mig glad, elskede!“

Hun: „Hvad mener du med det?“

Han: „Det var bare for at prøve dig. Jeg trodde ikke du vilde legge merke til det!“

I storm.

Stuerten (til en tredje klasses passager, som med alle tegn paa idubefindende har søkt tilflukt paa 1. klasse): „De kan ikke bli syk her!“

Passageren: „Ikke?!?“

Han: „Se — se... Deres mand er holdt op med at røke? Det kræver en sterk vilje.“

Hun: „Ja... men jeg har ogsaa en sterk vilje!“

Professoren i medicin foreviser en patient for studentene. „Denne patient har været syk fem aar, han har været indlagt paa otte hospitaler, og ti forskjellige læger har behandlet ham... et glimrende eksempel paa menneskets motstandskraft!“

50 centimeter (½ meter) nyt haar.

Da mit haar til min sorg, for tre aar siden, paa grund av skeldannelse i hovedbunden, begyndte at falde av, prøvede jeg

Håmoes Haar-Kultur.

Mit haar, som før krigen var 45 centimeter langt, er nu efter 3 aars anvendelse av nævnte haar-kultur vokset

50 centimeter,
et for mig lykkelig og tilfredsstillende resultat.

Fru E. Arentoft, Bredgade 8, København K.

Prisen er pr. flaske kr. 3³⁵.

3 flasker sendes portofrit. Beløpet kan ogsaa indsendes i frimerker. — Faas over hele den civiliserede verden hos d'hrr. apothekere, parfumerier og drogeriforretninger samt direkte fra:

Håmoes Generaldepot.

Tag ikke fejl, naar De kjøper
CHAMPO-PULVER

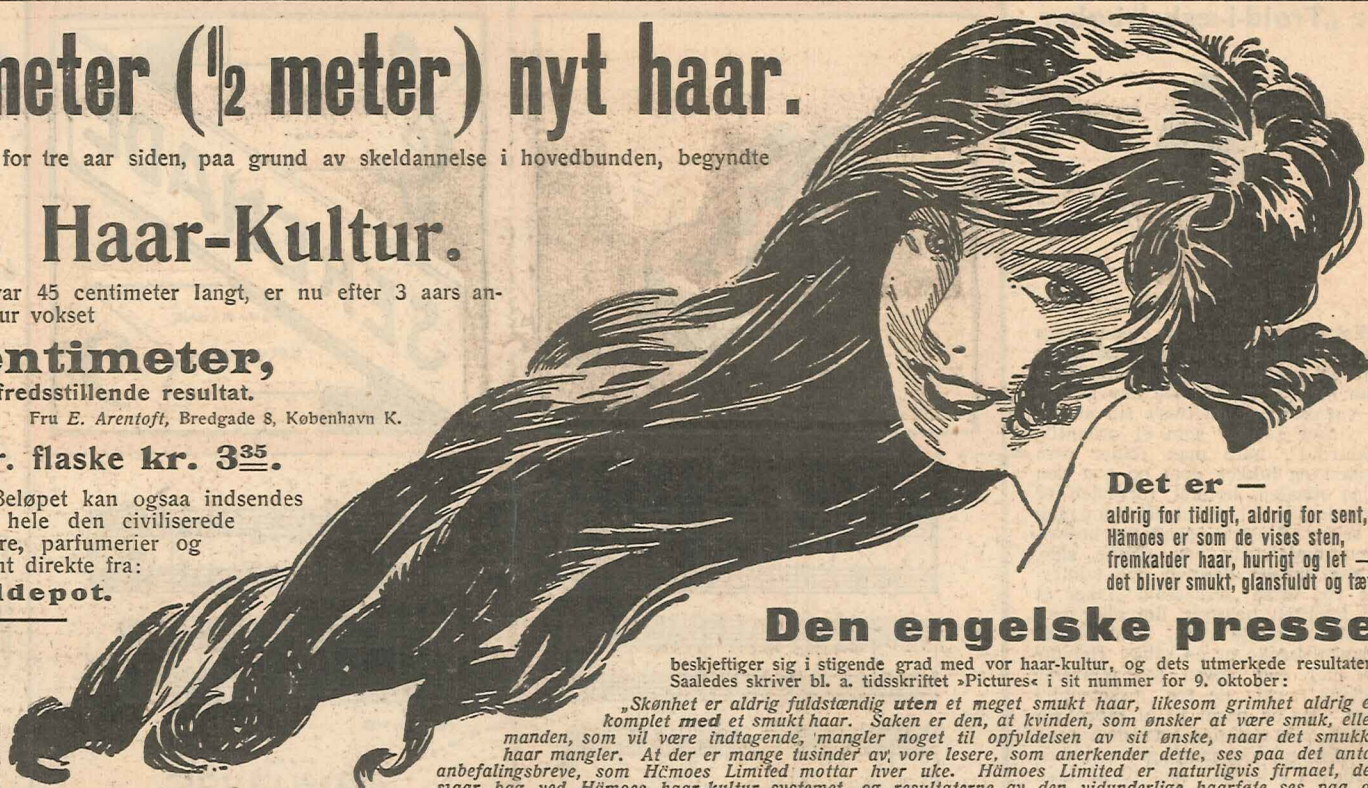
Håmoes haarrensingskultur i pulverform til haarvask har forlængst overgaet alt paa dette omraade. Diskret parfumeret med vor verdenssukces The Flowers Dream, derfor millionsalg over hele verden. **Pris 30 øre pr. stk.**

Håmoes L^{td}. London,

for Norge: A/s Håmoes Generaldepot.

Skippergaten 14, Kristiania.

Telef.: 3270.

Det er —
aldrig for tidligt, aldrig for sent, Håmoes er som de vises sten, fremkalder haar, hurtigt og let — det bliver smukt, glansfuldt og tæt.

Den engelske presse

beskjæftiger sig i stigende grad med vor haar-kultur, og dets utmerkede resultater. Saaledes skriver bl. a. tidskriftet »Pictures« i sit nummer for 9. oktober:

„Skønhed er aldrig fuldstændig uden et meget smukt haar, likesom grimhet aldrig er komplet med et smukt haar. Saken er den, at kvinden, som ønsker at være smuk, eller manden, som vil være indtagende, mangler noget til opfyldelsen av sit ønske, naar det smukke haar mangler. At der er mange tusinder av vore lesere, som anerkender dette, ses paa det antal anbefalingsbreve, som Håmoes Limited mottar hver uke. Håmoes Limited er naturligvis firmaet, der sjaar bag ved Håmoes haar-kultur systemet, og resultaterne av den vidunderlige haarføte ses paa de hundreder av kvinder og mænd, som kan gjøre fordring paa skjønhed og indtagehet som følge av regelmæssig bruk av denne vidunderlige haar-kultur.“

Indehaveren av det verdenskendte firma: The Atlas Safety Petrol Filler & Co., Cap. A. C. French Brewster, New Bond Street, London, skriver til os:

„Det glæder mig at kunne erklære, at den flaske av Deres patent haar-føte (kultur), som De har sendt undertegnede, har haft den mest enestaaende virkning, fuldstændig standset haaravfald og bragt haarbunden i den bedste condition.“

De verdensberømte

ROBBIALAC PRODUKTER

for lakering av
CYKLER og AUTOMOBILER

har sit navn efter den store italienske mester Della Robbia, hvis skulpturarbejder i domkirken i Florence endnu henregnes blandt Italiens største severdigheter. Hans minde er imidlertid endnu fastere knyttet til de senere aar av hans kunstnerbane, hvor han forlot skulpturen for at dyrke malerkunsten. Han kronet sit livsverk med opfindelsen av den lufttørrende lak hvormed han forstod at bevare sine verker mot luftens indvirkning og gav dem øket holdbarhet.

ROBBIALAC PRODUKTER

er git navn efter Della Robbia, fordi denne lak nøiagtig gjengir den vakre, dypt og holdbare emaljeglans, som kjendetegner den store mesteres fremragende arbejder. Leveres i enhver forønskelig farve. Angripes ikke av sole, støv, regn, fett eller petroleum.

Box nr. 1: For cykler . . . kr. 3.25
Box nr. 2: „motorcykler„ 4.25
Box nr. 3: „automobiler„ 8.25

Større boxer og komplette utstyr leveres. Farvekort og veiledende brochure med prisopgaver sendes franco.

Hvis Robbialac ikke føres i Deres sportsforretning eller farvehandel bedes De tilskrive os direkte.

Forhandlere antages.

A. GRESVIG

VAABEN- OG SPORTSFORRETNING,
CYKLEFABRIK,
KRISTIANIA.

**MUSIK-
Instrumenter,**
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsen-
delse af 50 Øre.
**Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.**

Køb i Tide:
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ 3.—
150 „ „ 20.—
180 forsk. l. Skand. 0.90
150 „ „ 3.50
Kat. gratis. Alle m. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
**Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN**

Sportsartikler

for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fiskeredskaper.
Fabrikation av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cyklar.
Motorcyklar.

Forlang katalog over de artikler, der
interesserer Dem.

A. GRESVIG

CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORCATEEN 20
KRISTIANIA.

Billige, varige og vakre Gravmonumenter

Repræsentant for Kristiania: Havearkitekt E. Grobstok, Smestad, V. Aker.

NORSK KUNSTSTEN A/S

Forlang Katalog **PORSGRUND** Forlang Katalog

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende“

De drømmer ikke!
De faar virkelig
perlehvite og blanke tænder med
DECI-Perletur.

Bruk speilet!
Se virkningen!

DECI-Perletur opfylder alle krav, som fordres av et virkelig tandpleiemiddel.

Av modtagne anbefalinger:

Det er mig en glæde at meddele Dem, at mine før saa gule og mørke tænder allerede nu efter 1 ukas bruk av DECIPerletur er blit skinnende blanke og lyse. — Jeg er begeistret for dette tandmiddel og anbefaler det til alle.
Kristiania 2/4, 1921. Ingeniør D. Th.

Bruk
DECI-Mundvand.

Faaes paa apotek — i parfumerier — samt hos farvehandlerne. Kan ogsaa bestilles direkte fra

Kemisk fabrik - I. B. Møller - Kristiania.

Utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot møl.
Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv.
Faaes hos bok- & papirhandlere m. fl.

HALVORSEN & LARSEN LD.
Kristiania.

Papirhyssing.

Papirsnorer passende for papirhyssingmøbler eksped. pr. efterkrav. Kr. 3.— pr. kg.

A/s Papirprodukter,
Drammen.

Tegn abonnement

paa
Allers Familie-Journal

STOR BIFORTJENESTE!

Nyhets! Dette agentur passer for alle! Daglig indt. 100 og 200 kr. og høiere beløb. **Nyhets!**

Agenter antas mot høieste provision samt høi fast maanedsløn for salg av en letsælgelig vare.

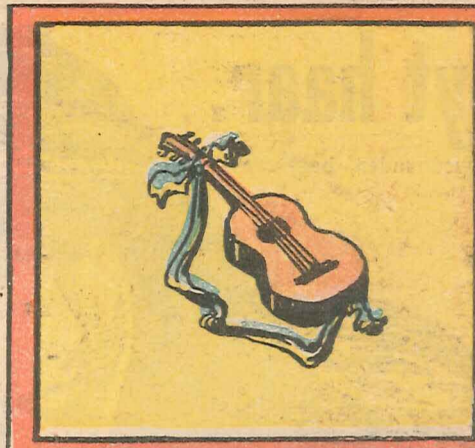
Høiere løn end hos nogen anden.

Skriv straks saa sendes alle oplysninger gratis paa det norske sprog. Bankfirman **Stockholms Vekselkontor,**
Drotningst. 1, Stockholm, Sverige.

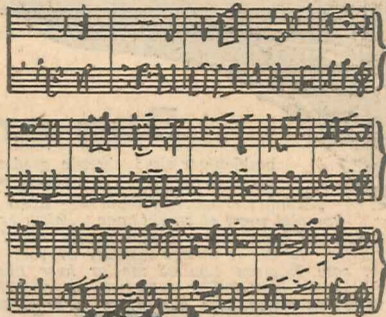
Tre „Troid-i-æske“-bøker

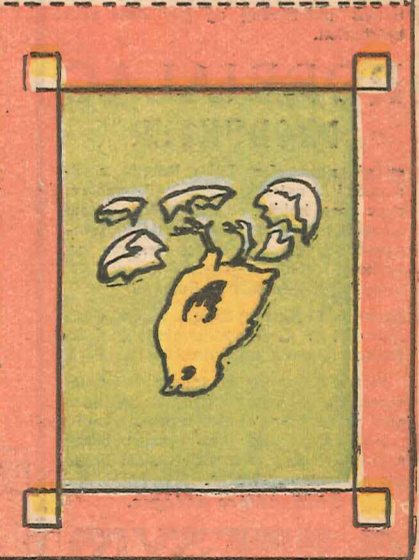
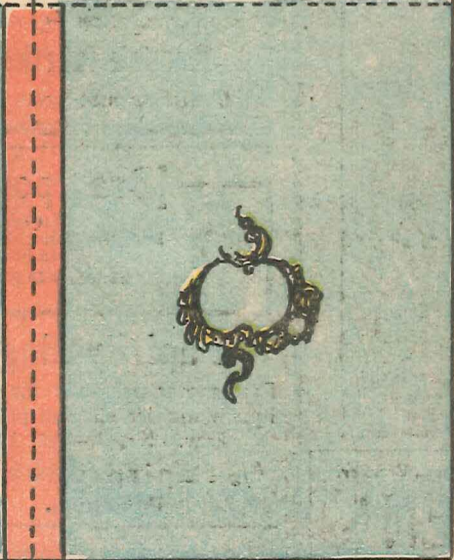
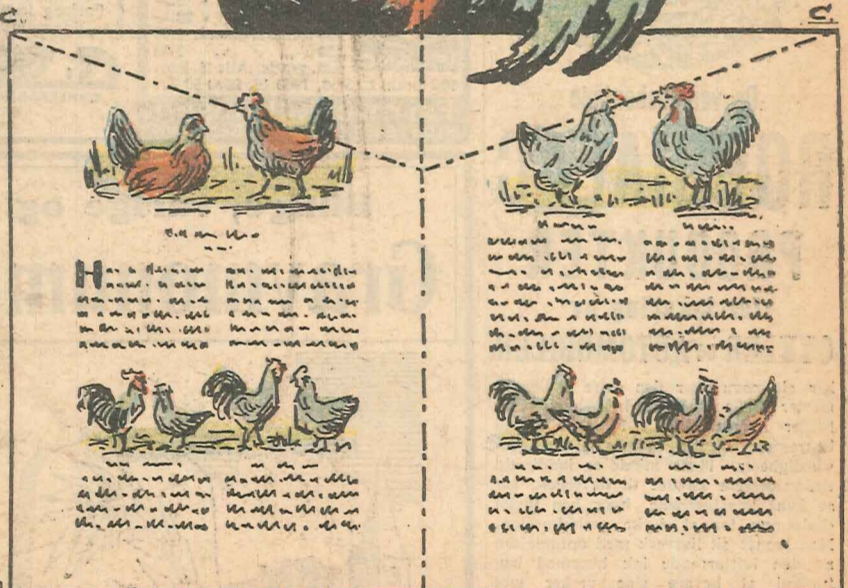
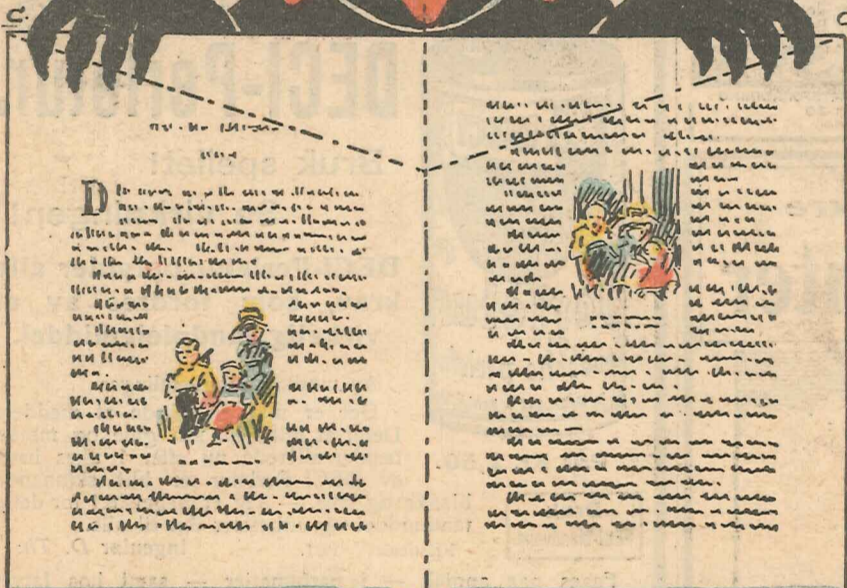
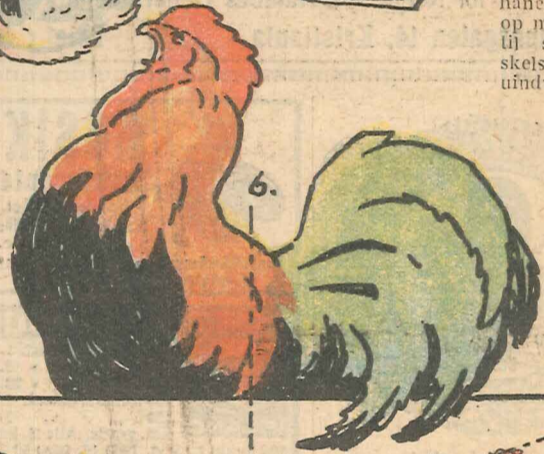
„Æsketrold“-bøker av den slags som det findes tre av her paa siden er meget morsomme og interessante at ha med at gjøre. De har nemlig den egenkap at de trods sin enkelhet virker ganske som et ordentlig „æsketrold“, bare man folder dem sammen og lukker dem op-paa den rigtige maaten, hvilket forresten er overordentlig let og liketil, som man vil se av illustrationene og beskrivelsen anledningsvis paa denne side. Og saa er det desuten det udmærkede ved disse „æsketrold“-bøker at man hverken behøver lim eller pap for at fremstille dem. Det eneste man skal bruke er en saks. Det tar ikke mer end nogen faa minutter at gjøre færdig de tre „æsketrold“-bøker. De er parat til at gjøre sin forbløffende virkning paa dem man viser dem til, idet man spør om vedkommende ikke har lyst til at læse en liten morsom historie for smaa barn, kikke litt i hønseboken eller blade i serenadeheftet. Naar man har faaet „lofferet“ til at gaa med paa dette, lukker man den lille bok op med et smeld, og vips! springer trollet (eller hanen og katten) frem, og den nysgjerrige „læser“ er beseiret. Kunsten kan gjøres mange ganger, og jo oftere man gjør det, desto større øvelse faar man i at aapne „æsketrold“-bøker med det smeld.

Naar hver av de tre bøker er klippet ut — alle de til en bok hørende fire sider samt figuren ovenpaa hver bok klippes ut i ett, saa de henger sammen etter de punkterte linjer. Først bretter man etter tverstreken a og derpaa etter streken paa langs, b, og tilslutt bletter man etter skraa linjene c. Men samtidig med at man bletter disse sidste linjer, maa man brette det øverste av streken paa langs, d, den motsatte vei av hvad den før var brettet, saa at trollet, hanen og katten kommer til at ligge inde i hver sin bok, saa de er fuldstændig gjemt naar bokene lukkes. Naar boken skal vises frem skal den være lukket. Og naar den saa lukkes hurtig op, springer trollet (eller hanen og katten) op med et smeld, til stor overraskelse for den uindviede.

SERENADE

Tre morsomme „Troid-i-æske“-bøker.